

37.035 (05)

9 11

Я ГОЛОСУЮ за МИР

2010

11 41923

10 10

0 1 0 0 0 7 5 5 0 8 1 7

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Управління освіти і науки Рівненської обласної
державної адміністрації
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

Пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука

“Я голосую за мир”

Матеріали XIV громадських учнівських
читань “Я голосую за мир”

№ 41 929

Рівне - 2010

У збірнику висвітлені основні погляди учнів на проблеми збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А.С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, академік Академії Вищої школи України – голова редакційної колегії.

Пагута Т.І., кандидат педагогічних наук, доцент.

Петрук О.М., кандидат педагогічних наук, доцент.

Відповідальний за випуск: Петрук А.П., кандидат педагогічних наук, доцент.

*Все більше спогадів і менше сподівань...
І на чолі утрат сліди глибокі...
Як непомітно ближчає та грань,
Що жде за нею прикінцевий спокій.*

Є. Плужник

Дорогі діти і шановні батьки та вчителі!

Ми хочемо миру на всій нашій Землі. Але де ж його взяти цей мир? Як зробити так, щоб він дійсно панував у всьому світі, так, щоб нікому і не приходила на думку така фраза, щоб ніхто його не потребував, бо він всюди, і всі люди живуть у мирі та взаєморозумінні?

Тому, ми сьогодні з вами, дорогі діти, шановні батьки, вчителі, зібралися у Міжнародному економіко – гуманітарному університеті імені академіка Степана Дем'янчука на чотирнадцятих традиційних учнівських громадських читаннях «Я голосую за мир» присвячених пам'яті засновника університету, організатора цих читань, доктора педагогічних наук, професора Дем'янчука Степана Якимовича, щоб знайти відповідь на ці запитання. Адже, як стверджував видатний вчений Степан Якимович: «збереження миру – це одна з самих гострих прблем, яка стоїть перед людством і, відповідно виховання в дусі миру стає сьогодні особливою проблемою педагогічної науки».

Перечитавши історію існування людини, починаєш розуміти, що потреба в цьому дорогоцінному предметі чи явищі зростала в геометричній прогресії відповідно до того, як його запаси вичерпувалися. Чим рідкісніший ресурс, тим дорожчу ціну за нього потрібно заплатити. Постає питання: «Яку ж ціну має заплатити сучасна людина, щоб забезпечити собі мир?» Довіру? Турботу? Відданість? Дружбу? Любов? Чи життя? І чомусь в еру високого комфорту і величезних можливостей останнє стає пунктом спотикання, через який час від часу проходять, щоб «забезпечити мир». Невже ведучи війну проти названого ворога ми легально здобуваємо мир для тих, хто постраждав від нього? Невже, вбиваючи немирних людей, ми

налякаємо інших їм подібних і цим самим забезпечимо мир у всьому світі? Невже, для того, щоб здобути цей рідкісний ресурс, ми маємо йти на такі великі жертви; і байдуже, що вони не свої, вони ж наші. Невже важко зрозуміти, що мир починається з взаємної поваги між людьми без огляду на їхнє етнічне походження та віросповідання.

Як бачимо, проблема збереження миру на Землі залишається гострою, і його досягнення можливе за умови взаємопорозуміння і всебічного співробітництва. Вирішення цієї проблеми – найважливіша передумова для розв'язання інших глобальних проблем людства. І вирішити її – це завдання, яке стоїть перед вами, дорогі наші діти.

**Кандидат педагогічних наук,
доцент Петрук О.М.**

*Дем'янчук Степан,
2-Б клас, НВК "Престиж»,
м. Рівне*

Моя сім'я – за мир!!!

Ми з татом, мамою і братиком відпочивали літом у бабусі і дідуся в Миколаєві. На річці Південний Буг мені дідусь зробив місток, щоб ловити рибу. Зранку я брав вудочку і біг на рибалку, поки ще всі спали. На воді білі лілеї розквітали на сонці, поміж лататтям у темній воді бавились зграйки мальків. Коли раптом поплавок потягнуло вниз, я зі всієї сили смикнув вудку і з води з'явилась голова риби. Я покликав на допомогу дідуся і ми разом витягли здоровенного, блискучого карася. Моєму щастю не було меж, коли бабуся підсмажила рибку і вся родина зібралася за столом у винограднику. Карась був дуже смачним. Всі мене хвалили, а я радів вдалій рибалці, літу, канікулам, і був щасливий, що вся моя родина радіє разом зі мною. Я хочу, щоб так було завжди, щоб всі були радісні і щасливі, а Україна – багатую і красивою, як моє місто.

Моя сім'я – за мир!!!

*Заремба Назар,
2 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир і війна такі ж різні, як добро і зло. Я хочу, щоб був мир, щоб люди не билися. Війна приносить людям лише горе, страждання і сльози. Мир дарує радість, щастя і багато посмішок. Мир – це коли ми дружимо і не сваримося. Радіємо сонечку, рослинам, пташечкам, хмаринкам.

Ми повинні пам'ятати про минулі війни. Пам'ятати про тих, хто обороняв нашу землю від ворогів. Треба поважати один одного, поважати інші народи, щоб не допустити повторення війни. Ми маємо зрозуміти, що для нас найважливіше і найдорожче. Якщо ми любимо життя, тата і маму, свою Батьківщину, то обов'язково оберемо мир. Будемо берегти і піклуватися про нього. Будемо дружити родинами, містами, країнами.

Мир і спокій залежить від кожного з нас. Залежить від нашого вибору. Я обираю мир! Будемо всі дружити!

*Ткачук Владислав,
2 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Якось я підійшов та спитав у тата, чому він працює військовим. Він відповів, що він любить цю професію не за те, що військові можуть вбивати чи відчувати себе сильнішими за когось іншого, а тому, що він любить свою державу та свою родину. Адже наша Батьківщина веде політику захисного, а не агресивного характеру. А ще він сказав, що доки він та такі як він стоять на захисті Вітчизни, доти не буде війни. Багато його друзів були миротворцями в країнах, у яких йде війна або післявоєнні розмінування. Вони розповідали йому про страшні картини реального сьогодення інших держав: діти-сироти, діти-інваліди, сиві матері та

батьки. Як добре, що в нашій країні існує мир, адже найгірший мир кращий за війну!

Тато мені сказав, що головне, щоб кожен дбав про свою родину, про близьких та рідних і хоча б трішки про інших людей, тоді буде взаємоповага між людьми, буде менше злості і непорозуміння. Ми з татом голосуємо за мир!

*Денищук Дана,
2-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я за мир

Мир починається із щасливої родини, із веселої усмішки малюка. Мир – це безмежне голубе небо, садок, в якому цвітуть барвисті квіти, струмок, який тече собі весело та безтурботно. Мир – це світ добра, світ, де лунає дзвінкий дитячий сміх. Як же не любити цей світ, сповнений яскравих вражень та відчуттів. Якби я була чарівницею, я б зробила так, щоб усі люди на землі полюбили та побачили наш світ в усій красі, таким, яким бачу його я, маленька, поки що, людина. Хочеться, щоб світ, в якому я расту, був наповнений миром, злагодою та радістю. Хочеться, щоб дорослі мирно вирішували усі конфлікти і суперечки, не руйнували той яскравий світ, яким бачимо його ми, діти. Хочеться, щоб слова: «Я за мир» були не простим словосполученням, а кожний наповнював їх особливим змістом.

Завершуючи свій маленький твір, я хочу сказати, що ці слова для мене дуже важливі. Я за мир!

*Ольшанецька Софія,
2-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Життя людини прекрасне і неповторне, і дається воно для того, щоб кожен з нас прожив гідно і щасливо. Щастя для всіх

людей різне. Проте в світі є загально визнані начала, з яких складається щастя не кожного зокрема, а щастя і добробут всього людства.

Одним з таких начал є мир. Мир на землі починається зі спокою в наших душах і серцях. Кожен день по телебаченню бачимо землетруси, пожежі, хвороби, катастрофи, але не кожен з нас розуміє трагізм цих подій. Та найбільшим горем є те, що на світі є багато хворих і голодних дітей.

Я голосую за мир, тому давайте не будемо просто спостерігати, а закликати людей до добра і милосердя. Насамперед почнімо більше посміхатися, більше дарувати тепла і любові один одному, радіти життю і сонцю. Адже, якщо буде мир в серці кожної людини. То буде мир на всій планеті.

*Нижньов Максим,
2-А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Радісне дитинство, блакитне небо, спілкування з друзями, можливість ходити до школи – все це вміщує маленьке, тепле слово – Мир!

Мир починається з сім'ї, школи, друзів, класу. Навчаючись у 2 другому класі, я уже знаю про те, що у боротьбі за мир у різні часи загинуло багато українців. Війна – це жахливе, страшне слово, якого ніхто не хоче зривати зі своїх вуст.

Я, маленький мешканець Землі, хочу жити в щасливій країні. Хочу, щоб лунав дитячий сміх, сонечко світило, квіточки цвіли красиві.

Дуже прошу, мої дорогі друзі, голосуйте за Мир, піклуйтеся один про одного, любіть і поважайте своїх батьків, вчителів, всіх людей на Планеті!

Адже, коли всі будуть добрими один до одного, небайдужими, щирими, тоді ми будемо жити у щасливій країні, на прекрасній планеті – Земля!

Я голосую за мир!

*Процюк Богдана,
2-А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Болять рани у ветеранів

Переяславка, Ганна Миколаївна Сулима, моя прабабуся, позначку «ОСТ» спочатку носила на своєму одязі в Німеччині, а після війни продовжує нести у своїй пам'яті і серці. На її долю випало важке випробування – її вивезли у шістнадцятирічному віці на чужину, на примусові роботи...

– Із села нас везли підводами на станцію Переяславську, грузили у вагони-товарняки із вікнами, закрученими проволокою, – пригадує прабабуся. Вже в Німеччині, в Мюнхені, перевіривши на наявність хвороб, німці вибирали нас до себе на роботу. Так моя прабабуся опинилася у селі Ехельсбах. Жила разом з хазяйкою та її трьома малими дітьми. Довго вона не могла звикнути до нових обставин, плакала, навідріз відмовлялася вчити німецьку мову. Одного дня хазяйка вкинула портрет Гітлера в піч, показавши цим жестом, що вона теж не хотіла війни.

– Робила я дуже тяжко. Кожного дня у мої обов'язки входило порання худоби, а вдень – робота на косовиці. Я заготовляла сіно, підстилку, в тому числі і мох, аж до Різдва. Зимом на мене покладалася заготівля та рубка дров, а весною – удобрення землі, різання торфу. Пам'ятаю, після сімнадцяти днів такої роботи в мене попухли руки і ноги. А робити доводилося вручну, і роботі тій не було кінця-краю.

Минули роки, а в душі прабабуся залишилася тією ж шістнадцятирічною дівчинкою: довірливою, щирою, доброю, працьовитою. Навіть, у свої 83 роки, вона займається домашнім господарством до пізнього вечора. По-іншому, вона просто не може. У вільну хвилину перечитує численні листівки, серед них є й написані німецькою мовою. До цього часу вона листується з дітьми своєї колишньої хазяйки. Вони надсилають їй свої фотографії, запрошують у гості.

*Олійник Вікторія,
2-А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Ми маленькі ліхтарики миру

Дивлюсь з мамою телевізійні новини. Мене жахають малозрозумілі слова: теракт, війна, озброєння, смерть...

Чому люди вбивають один одного, руйнують оселі, сиротять діток? Люди гинуть не від стихії, а від своєї жорстокості. І ніхто цьому не може зарадити. «Дяді» з Верховної Ради постійно кричать про якісь загрози, блоки, флоти, військові дії...

Ми, діти, мало розуміємося в цьому, але ми знаємо, що це погано.

Добре коли мир та спокій на Землі, коли нічого не боїлися, коли чисте небо і яскраве сонце, а поряд мама, тато, братики і сестрички.

Можливо нам, дітям, об'єднатися і крикнути на весь світ: «Годі! Ми хочемо спокою, злагоди, миру! Ми засуджуємо тих, хто порушує цей спокій!»

І як маленькі ліхтарики миру, спалахнуть дитячі серця на всіх континентах, щоб нагадати урядам, парламентам, кожній людині про їх справжню місію на Землі.

*Гарань Анна,
2-А клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Квіти на граніті

Війна розлучає людей. Стареньку матір з сином, діточок з татом.

Похмурим, темним стає небо. Сльози і біль навкруги.

Я хочу, щоб на землі завжди був мир і спокій. А біля пам'ятника невідомого солдата завжди були живі квіти взимку, влітку, восени. Вони на вітру ніжно шелестять пелюстками, ніби про щось розповідають.

Солдати ішли у бій, щоб врятувати людей від фашистів і загинули, щоб ми жили зараз щасливо.

*Кіба Владислава,
2-А клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Війна і мир – ці слова протилежні по значенню. Війна – це коли гинуть люди і палають домівки. Війна – це коли голод, розруха, це коли стріляють і вбивають, захоплюють чужі землі. Війна – це коли дуже страшно і сумно.

А я хочу, щоб на землі був мир!

Мир – це спокій і злагода, це коли яскраво світить сонце, коли небо блакитне, а всі люди щасливі і радісні. Коли мир на землі, то діти навчаються у школі, весело відпочивають, а батьки успішно трудяться і радіють успіхам своїх дітей. Мир – це щасливі і спокійні люди!

Я голосую за мир!

*Шупняк Назар,
2-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Війна - це лихо і біда народів

Я живу в мирній країні. Мені не довелося переживати страхів війни. Але й зараз на планеті є місця де лунають постріли та гримлять вибухи, щодня гинуть мирні люди. Сльози дітей, зруйновані будинки, голод – це справжнє лихо всіх народів. Війна несе смуток, біль, розруху – найбільші біди на нашу планету.

Я бажаю всім серцем, щоб всі люди жили в мирі і злагоді. І щоб з усіх мов – зникло слово війна.

*Хаврук Михайло,
2-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Одне з найдорожчих слів у світі – слово «Мир».

Мир потрібен кожному, бо він несе любов, щастя, злагоду, усмішки і радість.

Але щоб берегти мир, потрібно пам'ятати і про війну, яка несе за собою загибель, голод, страх і розруху.

Я хочу, щоб всі люди були щасливі, і на землі панували мир і згода. Так пам'ятаймо про минуле, і намагаймося жити мирно і злагоджено.

*Хімейчук Олександра,
2-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Перед кожною людиною відкривається довга дорога життя. Йдучи по ній, не можна забувати про тих, хто дав нам можливість жити.

Скільки їх, героїв, які віддали за нас своє життя? За Батьківщину у боях вмирали однаково і дорослі, і діти. Ще до сьогодні знаходять солдатські могили. Нам потрібно пам'ятати про тих людей, які загинули за нашу свободу і мир на усій планеті. Роки проходять, ветеранів стає все менше і менше.

Мій прадідусь пройшов всю війну, аж до Берліну. Про це мені розказала мама. Нашу історію потрібно пам'ятати і розповідати далі. Саме тоді ми не забудемо про те, що сталося, про тих, хто загинув у війні за наше щасливе дитинство.

*Тинчук Мар'яна,
2-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мир планеті - щастя дітям

Мене звати Мар'янка. Я дуже люблю свою маму і тата. В мене є багато іграшок. Я люблю бігати, стрибати, грати в м'яча, влітку плавати і лежати на травичці дивитись на сонечко.

Мені дуже шкода, що є дітки на землі, в яких через війну цього всього не має. Ще страшніше коли в когось на війні гине хтось і з рідних. А ці діти також хочуть, щоб в них було щасливе дитинство. Якби на землі припинилися всі війни, то всі діти на землі були б щасливі. А я дуже хочу, щоб всі, всі діти були щасливі.

*Влощинський Валерій,
2-Б клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир... Яке ніжне, добре і чарівне слово, яке дзвінкоголосе, барвисте і запашне!

Знаю, що мир – це мама і тато. Мир – це бажання і мрії, які збуваються.

Мир – це чисте, голубе небо і сонечко – таке ласкаве!

Мир – це достаток і злагода у кожній родині!

Мир – це щасливі очі, це дзвінкий сміх, це весела пісня, що лине краєм.

Мир – це слово, яке зігріває мою дитячу душу, наповнює серце теплом, випромінює найкращі почуття. Це коли твоя люба матуся щиро посміхається, і ця усмішка запевняє тебе у тому, що все буде добре. Ніякий неспокій не тривожить твоє серце, а на душі легко-легко...

Таке відчуття, ніби у тебе виростають крила, ти злітаєш високо у небесну просторінь, а вже звідти споглядаєш на все те тихе, мирне, радісне і квітуче: матуся – така

рідненька, земля – така пишна і зелена, квіти – такі барвисті і запашні...

Ти чуєш веселі голоси друзів, тебе чарує невгамовне пташине щебетання, і ніжно-ніжно, як мамині руки, сонячне проміння лоскоче твої щічки...

І ось тоді я усвідомлюю, що і там, на землі, і тут, у височині панує мир! То хіба зможе наважитись якась зла істота порушити цей спокій, зруйнувати цю гармонію?

Я голосую за мир! І нехай мій голос звучить найгучніше!

*Тарасюк Ксенія,
2-Б клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир!

Я голосую за Мир! Я ще маленька людина, та вже знаю, що мушу дбати про свою землю і про Мир на ній. Нехай в серцях людей завжди панує любов і милосердя, бо саме від людських вчинків залежить наше майбутнє.

Я хочу щоб, на всій нашій планеті завжди був мир, щоб ніколи країни і люди не ворогували між собою.

Нехай завжди над нашими голівками світить яскраве сонечко.

*Гурбан Катерина,
2-Б клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир!

Я, школярка і українка, бажаю, щоб на землі панували мир і злагода. Прсмовляючи ці слова, відчуваєш у серці щось тепле, м'яке, затишне. Щира усмішка, дзвінкий сміх, впевненість у чомусь, у наступному дні, що буде все добре, буде, де жити, що їсти, у що одягатись, буде освіта, робота, щасливе життя.

Я не хочу, щоб гинули діти, щоб сивіли від горя батьки. Діти мають сміятись, радіти, жити щасливо довгі роки.

Я голосую за мир на землі!

*Бондар Вадим,
2-Б клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – це чисте небо над нами, це ми з вами. Мир – це щастя, дружба між народами планети, взаєморозуміння. Люди не хочуть війни, тому що вони знають, що принесли перша та друга Світові війни: голод, страждання, загибель мільйонів людей. А скільки людей гине зараз, у наш здавалося б мирний час? За мир треба боротися всім і кожному.

Я приєднуюсь до тих людей, які голосують за мир, тому що немає сьогодні на Землі важливішої проблеми, ніж збереження миру на планеті.

Я хочу жити у мирі.

Я голосую за мир на планеті,
За милые лица и радость в глазах!
Чтоб войны теракты ушли в небылицу,
Покой поселился в сердцах.
Но память – злодейка все чаще и чаще
Сон забирает к утру,
- Мамочка, мама спаси умираю!
Я просыпаюсь в бреду.
Я голосую за мир на планете.
За милые лица и радость в глазах!
Чтоб были наказаны нелюди-бесы,
Покой поселился в сердцах!

*Білий Микола,
2-Б клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Мир

Мир – це одне із найцінніших досягнень нашого суспільства. Завдяки миру ми не знаємо, що таке війна і гуркіт зброї. Мир дає нам можливість на безтурботне, веселе

дитинство. Ходити до школи та отримувати знання, вивчатися.

Мирно жити означає дружити і тому з миром ми маємо багато друзів.

Отже, мир – це щастя, радість, сонце, квіти, друзі, посмішка...

*Степанюк Ярослав,
2-Б клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я ще маленький хлопчик, але мені дуже хочеться, щоб в усьому світі був мир. Це велика радість вставати раненько, і тебе зустрічає усміхнена, привітна мама. І так кожен день. Світить сонечко, цвітуть різні квіточки, радіє усьому природа. А як страшно бачити, навіть по телевізору, як стріляють, як вмирають люди, кругом чути плач, крики, бачити смерть.

Тому я не хочу бачити війни, й хочу, щоб був мир на всій землі.

Я голосую за мир!

*Полицяк Денис,
2-В клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Мир на землі

На мою думку, найважливіше на землі – це мир. Коли б всі люди жили мирно, то ніколи б не було війни.

Мир – це коли сонце світить яскраво, коли цвітуть кущі і дерева, коли пташечки літають у небі і люди посміхаються одне одному.

Щоб був мир на землі, людям треба навчитися прощати і нікого не ображати. Всі суперечки вирішувати розумом.

Я хочу, щоб всі люди жили мирно.

*Сидорук Діана,
2-В клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Мир нашій планеті

Багато років тому була війна. Вона забрала життя багатьох людей. Але зараз всі люди хочуть, щоб на нашій планеті був мир. Бо якщо буде мир, то будуть щасливі діти, а діти – це головне у нашому житті.

Хай завжди буде сонце!
Хай завжди буде небо!
Хай завжди буде мама!
Хай завжди буду я!
Я хочу миру на нашій планеті!

*Єрмейчук Катерина,
3 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Кожна людина живе на планеті заради миру. Мир – це коли люди не знають горя, не сваряться між собою, коли панує тиша. Ми, діти, маємо змогу ходити до школи, гратися, відпочивати. Ми щасливі тому, що живемо під мирним небом.

Війна приносить людям нещастя і розлуку. Війна – це сльози і горе, це зло і ненависть, це заздрість і біль. Ми втрачаємо рідних і близьких людей. Тому завдання всіх людей на планеті зберігати мир і добробут. А буде мир – буде щастя і дітям, і дорослим.

*Зінчук Людмила,
3 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів

*«Усім, сконавшим на мечі,
Усім, постріляним вночі,
Братам повішеним в краю,
Свою печаль я віддаю».*

А. Малишко

Доки людина живе на землі, доти її пам'ятають. Це мудрі слова і справедливі слова. Вони вчать нас знати, пам'ятати минуле, шанувати тих, хто своєю працею і боротьбою, своїм життям залишив добрий слід на землі.

Незабутньою сторінкою в нашій пам'яті є події минулої війни.

Кожен, хто зі зброєю в руках став на захист Вітчизни, міг сказати такі слова: «Я віддам свою кров, свою силу і ніжність до краплі, щоб з пожегу ти встала, тополею в небо зросла».

Не ради слави йшов у бій воїн. Його вела на вогневу передову жага помсти ворогові. Шлях до перемоги був важким. Втрати були багатомільйонними.

Наша пам'ять повинна бути справедливою і чесною. Гірко і боляче стає на душі, коли бачиш занедбані і недоглянуті, забуті могили.

Отже, давайте будемо шанувати і пам'ятати тих, хто відстояв мир у боротьбі за Вітчизну.

*Семенюк Вікторія,
3 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Багато складено віршів, співано пісень про мир на планеті, на своїй Батьківщині і в кожній родині. І кожен з нас, бажаючи щастя, здоров'я, обов'язково додає: «І мирного неба».

Але кожна людина усвідомлює поняття миру по-своєму. Для мене мир – це здоровий, веселий сміх, це радісна посмішка мами і життєдайна іскорка в очах тата. Кожен день, просипаючись зранку, радіти теплому сонечку на небі, свіжому хлібу на столі. Це і є мирне та спокійне життя.

Мир – це одвічне, як життя, мірило. Він має бути нашим гаслом, нашою молитвою не на сьогодні, не на завтра – на все життя.

*Тарасов Ян,
3 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди!

Коли мене запитують, хто для мене в житті є найдорожчим? Кого найбільше люблю? Я з впевненістю відповім, що найдорожче в людини – це мама, тато, братик, бабуся. Зараз мені вісім років. Усі ці роки мама вчила мене бути добрим, любити ближніх. Сьогодні наша мама, на мою думку, щаслива. Їй радісно на душі за нас з братиком, коли ми здорові і слухняні.

Ми маємо рідну оселю. Ніде не буває краще, як удома, як у рідній хаті.

Нас з радістю чекають мама і тато. Вони турбуються про нас, хочуть нам щастя.

Я дякую Богу, що ми живемо, що можемо усміхатися сонцю, радіти, що прийде Новий рік, а там – весна. Як добре, що ми не бачимо на нашій Землі війни!

Війна – це жах, голод і смерть. Мені боляче, що в світі ще стріляють гармати, летять бомби на мирних людей. Гинуть не тільки дорослі, а й діти.

Ім же теж хочеться жити! Боже милосердний, додай розуму тим недобрим людям, щоб вони більше не думали про війну.

Я хочу миру всім людям планети, я хочу, щоб усі люди були щасливі.

Мир – це життя, це сміх дітей, це радість і спокій. Я думаю, що цього хочуть всі добрі люди планети. Коли над нами світить сонце, ми спимо спокійно. Ти за мир! Я теж за мир!

Нехай буде так, як співається у відомій усім пісні:

“Хай завжди буде Сонце,
Хай завжди буде Небо,
Хай завжди буде Мама,
Хай завжди буду Я!”

*Петровська Аліна,
3 клас, пансіон,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир – це щастя

Для кожної людини важливо, щоб вона була щасливою. Щастя ж неможливо без миру. Це розуміли і розуміють всі. Тобто треба подолати всякі міжусобиці в ім'я мирного існування на щедрій землі, якої вистачить усім, хто мудро влаштовує своє життя.

Мир буде тоді, коли на нашій землі запанує добро та дружба, і тоді ми здолаємо зло й будемо жити в мирі та злагоді.

Наша сила – у єднанні,
А незгода – наше лихо;
Хай же буде мир між нами,
Як між рідними братами!

*Муза Ольга,
3 клас, пансіон,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Я дуже і дуже щаслива дитина, бо народилась у мирний час. І не хочу, щоб діти Землі колись почули страшне слово «війна». Коли мир на Землі, то в нас, дітей, безтурботне дитинство.

Прокидаючись вранці я хочу бачити яскраве сонечко, а травичка не пожовкла, а зелена й соковита. Повсюди має лунати дзвінкий і веселий сміх щасливих дітей, моїх однолітків. Адже дитячий сміх – це наймиліший звук на Землі. Небо над головою мрію бачити блакитне, чисте, мирне. Хочу спостерігати, як весною цвітуть сади, як колоситься жито і пшениця. Щоб мої батьки раділи життю разом зі мною, ніколи не хворіли.

Всі мої мрії збудуться, коли буде Мир на Землі. Усі діти мріють, як я, про безхмарне дитинство, про батьківську ласку, про спокій і злагоду – одним словом, мріють про Мир!

«Де мир, там і лад, там є в хаті благодать!»

*Демчук Юлія,
3-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Бог подарував нам чудову планету, природу і життя. Це надзвичайне чудо, що у Всесвіті існує наша Земля.

Коли приходить лихо і горе, то руйнується все. Сумують і плачуть люди, жахаються тварини і рослини, гине Земля.

Тільки в мирі, добрі, злагоді все процвітає, радіє і розвивається. Бог створив нам планету для миру. Отож, ми діти Землі, дружбою, любов'ю один до одного, до батьків, всього навколишнього давайте зробимо життя на нашій планеті щасливішим без горя і війни!

*Кравець Марта,
3-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Щасливі ті люди, які живуть у мирі. Я знаю, що таке мир.

Моя сім'я мирна і дружна. Ми любимо один одного, піклуємося і бережемо рідних.

У нашому класі теж панує мир. Тридцять дівчаток моїх однокласниць живуть дружно і радісно. Від цього у нас хороші успіхи, завжди чудовий настрій.

Жителі нашого міста теж мирні. Якщо трапляються якісь негаразди, то вирішують це разом з владою, хоч суперечками, але мирно.

А ще я живу в мирній країні. Я не знаю, що таке війна. І я щаслива від того. А коли бачу по телевізору війну, мені стає страшно.

Я за те, щоб на нашій планеті, у кожному її куточку панував мир. Я голосую за мир, радість і злагоду.

*Степасюк Діана,
3-А клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Ніщо не забудьте, ніхто не забутий!

Літні канікули я проводжу в селі у бабусі. Неподалік бабусиної хати знаходиться скверик. Коли я була ще зовсім маленькою, то мені не дозволяли туди ходити. А мені дуже хотілося! Але тепер я буваю там часто.

Серед берізок у скверіку стоїть пам'ятник – дівчина-солдат з вінком у руках. Вона низько схилила голову, опустила плечі. Сама худенька, гарненька, а чоботи на ній великі, важкі....

Бабуся розповідала, що то братська могила. Там сплять вічним сном воїни. Вони йшли у бій заради того, щоб врятувати людей від фашистів. Солдати загинули за те, щоб ми зараз жили мирно і щасливо.

Майже кожного дня я бігаю на луг, щоб нарвати квітів і покласти біля пам'ятника дівчини-солдата. Мені дуже хочеться, щоб пам'ять про тих, що подарували нам мир ціною смерті, ніколи не зітерлася з пам'яті людей. Щоб взимку і влітку, навесні і восени біля обеліска пламеніли квіти. Щоб вони пробуджували у всіх поколінь почуття гордості за рідний народ, який завжди бореться за мир і справедливість на земній кулі.

Квіти біля обеліска у скверику тихо шелестять ніжним пелюстками, ніби промовляють:

- Ніщо не забудьте, ніхто не забутий!

*Воронцов Павло,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир – мрія народів світу

Планета Земля населена людьми різних національностей, кольору шкіри, мов та віросповідань. Але у всіх людей однакові потреби, задоволення, надії та страхи. В якому б куточку світу людина не жила, вона більш за все бажає щастя своїй родині, здоров'я дітям, спокійної старості батькам. Не може бути щасливим народ однієї держави, коли страждають та гинуть сусіди від ураганів, землетрусів та воїн. Люди повинні берегти свою Землю, вирощувати дерева, сади, не знищувати тварин, не засмічувати природу. Особливо важливо для щастя й миру на Землі, щоб люди не воювали один проти одного. Не варто витрачати час на протистояння, тому що всі ми члени однієї великої родини.

*Ткачук Владислав,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Щасливі ми, що живемо на чудовій, багатій планеті – Земля. І, мабуть, нема на землі людини, яка б щиро не переживала за все, що відбувається в світі. Бо саме людина починається з любові. А любов виростає з дитинства. Виростає з тихої колискової, ласкавого маминого слова, з веселки в небі.

Мир на землі дарує нам всю красу людських почуттів. Ми щасливі, що вдихаємо всі пахощі барвистих лук і неосяжних степів, любуємося неповторною принадністю гір і лісів, розмаїттям голосів і чарівних барв. Ніхто не міг би спокійно спостерігати, як хтось нищить землю, знущається над її красою.

Війна, яке страшне слово. Скільки вона може наробити горя, скільки життів забрати з небуття, принести страждань. Кожен завдячує нині полеглим і посивілим солдатам за право мирно, щасливо жити на Землі. Ми повинні низько схилити голову перед доблесними воїнами, які захищали і захищають нашу планету від агресорів. Пам'ять про них має жити у наших серцях, адже невмирущий той, хто жив для людей і віддав своє життя за щастя майбутніх поколінь.

Мир у моїх очах – це тепло, любов, це все те, що людина може віддати своїй землі, її цвітінню.

Поспішайте творити добро, щоб наша планета квітнула садами, повнилася дитячим сміхом, буяла радістю!

*Людяєва Анастасія,
3-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я за мир

Прекрасна наша земля, яка тішить око золотистими нивами, зеленими гаями, голубими річками й озерами. Ми проживаємо у гамірних містах, де є магазини, дитячі садочки, школи, каруселі, багато розваг і багато смачного.

А уявіть на хвилинку, як жили наші ровесники, коли була війна. Вони пережили голод, холод, втрату батьків. Наші прабабусі та прадідусі з малих літ не грали в піжмурки, машинками чи ляльками, а захищали нашу Батьківщину від ворогів. І вони відстояли мир на нашій прекрасній землі. Але скільки людей тоді віддали своє життя за Перемогу. Я знаю, що в кожному місті є місце, де палахкотить Вічний вогонь і куди приносять живі квіти на пам'ять про загиблих. А пам'ять – вічна.

Моя мрія, щоб країни усієї Землі ніколи не ворогували між собою і від цього не страждали діти.

Я голосую за мир!

*Ручка Віталій,
3-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Бережіть мир

Одне із найважливіших і найдорожчих слів у нашій країні – слово «мир». Адже, це маленьке слово має таке велике значення. Коли в країні панує мир, тоді будуються нові міста, дозрівають золоті поля пшениці, народжуються щасливі діти.

Я вважаю себе щасливим, адже я ніколи не знав війни, не чув ридань матерів, крику дітей, не бачив спалених міст, розтоптаних полів.

Вже давно відгрімилі останні залпи гармат, зарубцювались

рани на українській землі та роками не стерти в пам'яті народній ці страшні роки війни.

На світі немає нічого страшнішого від війни, то ж бережіть мир, пам'ятаючи про війну.

*Степанчук Ангеліна,
3-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Хай завжди буде добро!

На мою думку, кожна людина хоче, щоб на землі завжди був мир. Я також хочу, щоб в кожній родині був мир, спокій та любов. Бажаю, щоб усі люди поважали один одного, щоб робили тільки добро. Хай ніколи не буде ненависті і зла. А ще, щоб не було війни.

Моя прабабуся розповідала, що в неї не було дитинства, його забрала війна. Багато рідних і близьких загинуло під час війни.

Нехай усі країни світу підтримують дружні стосунки. Хай Бог дає всім здоров'я, щастя та мир в усьому світі.

*Козачук Анна,
3-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

День миру – свято України. Відзначається щорічно 21 вересня. Припадає також на Міжнародний день миру. У наш час, коли в різних куточках світу лунають постріли та проливається людська кров, це свято дуже актуальне.

Кожна людина, дивлячись по телебаченню, читаючи в газетах про те, скільки страждань приносить людям війна, бажає, щоб на всій планеті панував мир.

Я багато разів дивилася фільми про війну. Мені було дуже страшно бачити, як вбивали батьків і діти залишалися сиротами. Я думаю, що ніхто не хоче втратити свій будинок

або своїх рідних, друзів. Тому всі люди повинні турбуватися про своїх близьких, бути добрими один до одного.

Я хочу, щоб всі були щасливими, допомагали своїм друзям і рідним, тому я голосую за мир.

*Сокол Андрій,
3-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Мир

Мир – що ж це таке? Кожна людина відповідь на це питання по своєму. Я ще зовсім маленька людина на цьому світі, і знаю про мир ще зовсім по-дитячому. Для мене мир – це коли люди не сваряться, коли на землі немає війни, коли кожна людина іде з усмішкою на обличчі, а не із сумними очима.

Але зараз, коли б я не ввімкнув телевізор, я тільки й чую скільки у всьому світі конфліктів. На дворі чи у маршрутному таксі я бачу, як люди сваряться і навіть б'ються. Це все дуже засмучує мою ще зовсім молоду душу. У кожному з нас є люди, які завдавали б нам болю. Мені здається, що найбільшого болю нам завдають близькі, адже саме їм ми відкриваємо свою душу. О, як добре було б, якби всі люди на землі знаходили спільну мову. Але звісно, що так не буде, бо обов'язково знайдеться хтось, хто розпочне сварку. За своє, таке ще коротеньке життя я зрозумів, що конфлікти не вирішуються самі по собі. Їхнє вирішення залежить від нас. А для миру потрібно лише бажання.

Я хочу, щоб на всій землі панував мир!

*Осадчук Ілля,
3-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Людина створена природою для миру

Що потрібно для мирного життя? Люди мають бути чесними, добрими, безкорисливими, з душевним теплом. Ось

чому я голосую за мир. Адже, скільки лиха коїться в світі. Я хочу, щоб життя в моїй країні було стабільним, всі питання вирішувалися мирним шляхом.

Гарно навчатися, поважати старших, робити добрі справи – це мій маленький внесок у справу миру.

Як же я хочу, щоб на Землі панував мир!

*Білокур Дарія,
3-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, за правду, за дружбу, за достаток та спокій в кожній родині. Згадуючи минулі часи, з якими зусиллями наш народ відстоював волю, бажання жити, неможливо забути і не поважати вічну пам'ять людей, які зробили сьогодні кращим.

Зі слів мого прадіда я багато дізналась, як важко і в яких муках жили і воювали люди, як голодували діти. Не мали що одягти, не мали що з'їсти, але наш народ сильний волею, мужній, зумів протистояти натискам і відстояти свої права на життя. Тому сьогодні, наш народ не знає війни, і ми не будемо бачити більше горя, сліз і біди!

Нині ми маємо змогу навчатись, працювати, досягати більшого з великою повагою до минулого, з впевненістю у майбутнє крокувати далі. Тож нехай буде мир і злагода у кожному домі!

*Козяр Діана,
3-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Одного разу бабуся розказала як було важко на війні.

Гриміли гармати, люди мусили покидати свої домівки. Ще бабуся мені розказала, що загинуло тоді дуже багато невинних людей.

Я голосую за мир, бо мир принесе людям спокій, щастя і радість. Я хочу, щоб завжди цвіли квіти, було мирне голубе небо, сяло сонце і співали діти, і щоб усі були здорові і щасливі.

Хай завжди буде сонце,
Хай завжди буде небо,
Хай завжди буде мама,
Хай завжди буду я!

*Гоч Софія,
3-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир. Тому що це добре, бо всі люди дружать між собою. Коли між ними немає зла, хіба це недобре? Мир в сім'ї, мир в світі, мир в серцях людей. Це дуже добре, коли де не глянеш буде мир.

Ось, наприклад, Дмитрик і Сашко посварились, а потім раптово помирились, і вже надворі, коли падає сніг, ліплять сніговика. І знову між ними і в їхніх серцях сяє мир.

Є ще багато історій, що закінчуються дружбою і миром.
Тому я голосую за мир!

*Рубіна Наталія,
3-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

21 вересня – Всесвітній День миру. Коли в різних куточках світу ми чуємо постріли і проливається людська кров – це свято дуже актуальне та значиме. Ще цей день святкують, як відмову від насилля і припинення вогню. Мир – це злагода і спокій. Він повинен бути в родині, на роботі між колегами, в школі і всюди на землі.

Скоро у нас будуть вибори. Це відповідальний крок наших

батьків. Я разом з ними закликаю до політичного миру на нашій яскравій планеті.

Я голосую за мир, здоров'я, кохання і взаєморозуміння.

Останчук Анастасія,

3-А клас, НВО № 2,

м. Шепетівка

Хмельницька обл.

Мир у моїх очах

Кожна дитина мріє про мир. Про мир у країні, мир у родині, мир у класі, у дворі. Дуже добре почуватися, коли над тобою ніжне голубе небо і не гуркотять по ньому військові літаки, не силплять бомбами, не стріляють.

Гарно, коли мир і лад в сім'ї. Ніхто не свариться, а ввечері, коли мама і тато приходять з роботи, то всі дружно вечеряють, читають книжки або грають у яку-небудь настільну гру.

Нарешті, дуже важливий мир у класі. Не можна сваритися зі своїми друзями та однокласниками. Дуже не гарно виглядають діти, які не товаришують через якісь дрібниці. Потрібно посміхатись, любити і допомагати один одному. І, взагалі, я гадаю, що потрібно починати змалку вчити дітей товаришувати, миритись, вчити спокійно слухати і чути те, про що говорять. Тоді можна буде просто стояти на березі річки або біля лісу і спокійно милуватися красою природи, її яскравими фарбами та шепотінням трави.

Губін Міша,

3-Б клас, НВК «Престиж»,

м. Рівне

Я голосую за мир

Я голосую за мир тому, що коли на землі настане мир, то не буде війн. Держави будуть вирішувати проблеми мирним шляхом. Не будуть гинути люди. Зло, яке згустилось над людьми, розвіється. Будуть і далі народжуватись і жити нові покоління людей. А це вже добре для нашого світу. Щасливі люди – більше радості і більше

добра на землі. Але коли люди воюють, якесь зло приходить. І в чаші добра зла буде збільшуватись, і врешті-решт воно заповнить всю її.

Тому я хочу, щоб ця чаша була завжди з добром. Я сподіваюсь, що моя мрія здійсниться. І я зроблю для цього все, що від мене залежить.

*Нілкович Юлія,
3-Б клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це любов та злагода і наше щасливе дитинство. І це не просто слова, тому що це саме головне в нашому житті.

Уявіть собі хоча б на одну мить війну – голод, рсзруха, смерть, кров, плач і крики матерів і дітей. Це жахливо, і тому я голосую за мир! Я хочу мати щасливе дитинство. Бачити як квітують весною сади, колосяться влітку поля, а восени – дерева гнуться від стиглих плодів. Теплими сонячними днями гратися з друзями, а взимку – мчати з гірки на санчатах. А ще я хочу, щоб кожного дня народжувалися діти і щасливо зростали в нашій мирній державі.

*Половей Богдан,
3-Б клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Як гарно світить сонечко, воно гріє нас своїми промінцями. Але, як багато людей живуть зараз в місцях де відбувається війна, де гинуть матері і діти. Скільки сліз горя. Голод і холод, хвороби і рани – це все страхіття війни.

Я радий що я живу в Україні, де вже багато років люди живуть в мирі та спокої. Вони не бояться лягати спати і з радістю зустрічають новий день.

Ми щасливі діти тому, що ніколи не знали війни, і нехай цей жах ніколи не приходить на нашу землю.

Я і всі діти світу голосуємо за мир і спокій на землі!

*Козінський Данило,
3-Б клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир, як і здоров'я – саме найкраще, що є у людей усього світу. Я дуже дякую своєму дідусю, людям і підліткам, які піднялися на боротьбу і незалежність, і перемогли фашистську Німеччину. Україна теж зазнала великих втрат і збитків. Більше 5 (п'яти) мільйонів українців загинули. Але усі разом люди змогли відбудувати заводи, будинки, школи.

Я хочу, щоб завжди був мир і злагода між народами. Адже так добре, коли вранці бачиш яскраве сонечко, чуєш щебет пташок. Люди поспішають у мирних справах, діти йдуть до школи. Нехай завжди буде мир, тому що «Мир будує – війна руйнує».

*Карлюк Назар,
3-Б клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це коли немає війни. Війна – це горе, смерть і сльози. Це коли гинуть люди, руйнуються міста і села, страждають батьки і діти, школярі не ходять до школи.

Страшні історії розповідають люди, яким довелося пережити ці події під час Великої Вітчизняної війни і ті, що пройшли через війну в наш час в інших державах.

Я проти війни. Людям усього світу потрібно об'єднатися, щоб не допустити війни. Щоб мої батьки мирно працювали. Мій брат і я мирно навчалися. Нехай люди порозуміються. Я не хочу війни.

Я голосую за мир!

*Войцехієська Діана,
3-Б клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Якщо не буде миру, тоді настане війна. Я люблю мир тому, що мир це коли люди товаришують, спілкуються між собою. Ми живемо на землі, де дійсно існує мир. Так добре, що є мир, коли є дивовижні люди. Мир – це справді диво! Поки він є, тоді ніколи не буде жажливої війни, коли живуть між нами добрі-добрі люди. А коли почуєш про війну, тоді моє серце тривожно б'ється від цього жажливого слова. Хай ніколи не буде війни, а тільки мир! Я голосую за Мир!

*Лозинський Д.,
3-Б клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Нам пощастило народитися на чудовій планеті, на Землі, де шумить вітер, стрімко стікає з гір вода, де чайки кричать над морем, де небо синє-синє, а трава зелена, де ліс, де гори, де поле, де гаї! Але... але є на нашій планеті такі місця, де діти не мають щасливого безтурботного дитинства, бо вони засинають не під лагідну мамину коліскову, а під пісні снарядів, відлуння яких чути далеко у горах... Вони знають присмак війни, знають як буває страшно виходити на вулицю...

Я голосую за мир! Я голосую за дитячі веселі очі, за радість! Я голосую за нашу планету, бо вона має шуміти садами та бути розмальована усіма барвами веселки!

*Кухар Назар,
3-Б клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

З радістю в душі і усмішкою на своєму обличчі я пишу цей твір. Чому свою сім'ю, в якій проживаю, я називаю скарбом? А тому, що я найщасливіший хлопчик в усьому світі. Я вважаю, що там, де в сім'ї панує мир, злагода, взаєморозуміння, любов до своїх дітей, а дітей до своїх батьків – це є безцінним скарбом в моєму серці.

Я люблю свою родину, свою сім'ю тому, що це є мій безцінний скарб і я буду берегти його, як свою зіницю ока.

Треба любити і шанувати, поважати своїх батьків, не здавати їм болю і сорому своєю поведінкою.

Мир – це коли світить ясно сонце над головою, немає війни, щасливі посмішки дітей.

Щодня я чую ці слова, чудові, небуденні. І вірю, що за них дорожчих слів немає.

«Боже, великий єдиний, нам Україну храни...
В єдності сила народу. Боже, нам миру дай».

*Романова Катерина,
3-Б клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Наша планета земля – красива, чудова і неповторна. Надзвичайно багатий її рослинний і тваринний світ. Вона дає людям усе, що потрібно для життя: їжу, паливо і різноманітну сировину. Земля чарує нас своєю красою. Але зберегти багатство нашої планети можна тоді, коли на ній буде злагода, дружба і мир, відсутність боротьби за владу і гроші.

Мир – це відсутність воєн на планеті. Людство створило багато зброї, від якої гинуть безвинні люди. Війни приносять

голод, знищують культурні цінності, рослинний і тваринний світ, порушують природний баланс Землі. Люди розв'язують війни заради збагачення і не турбуються за майбутнє наступних поколінь.

Мир – це здорова нація без наркотиків, алкоголю і куріння.

Відсутність миру – це боротьба за владу будь-якою ціною. Мир – це коли влада турбується за добробут нації без брехні, обіцянок та лицемірства.

Дружба народів та обмін культурними, науковими цінностями призводить також до зміцнення миру на планеті.

Мир – це злагода в кожній родині, відсутність дитячих будинків та інтернатів.

Я голосую за мир, злагоду, дружбу, повагу та добро на Землі.

*Аушева Марія,
3-Б клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Слово «мир» – одне із найдорожчих слів для кожної людини. Бо людина народжується, щоб радіти, милуватися квітками, прислухатися до шелесту листя, щоб жити і працювати разом з усіма. Все це можливе тільки в мирному житті.

Нам усім, дітям і дорослим, потрібний мир, щоб діти ходили до школи, щоб люди жили довгі-довгі роки.

Я не знаю війни, я тільки дещо про неї чула. Мої батьки і бабуся також не знають тих страшних днів. Зате ніколи її не забудуть мої прадідусь і прабабуся. Вони бачили як горіли міста і села, на їх очах вбивали дітей. Вороги знищували все на своєму шляху. Із спогадів старших поколінь зрозуміло, що люди повинні боротися за мир.

Я хочу, щоб над нами завжди було чисте небо, тепле сонце, щоб земля не здригалася від бомб. Я закликаю всіх людей берегти мир на планеті, виконувати Божі заповіді і жити вічно на землі.

*Малишевська Оленка,
3-Б клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Україно, люблю тебе, твої ліси, степи і тому я – українка і дуже пишаюся тим. Пишаюсь, що у нас такий працьовитий волелюбний народ.

На даний час у нас проходить виборча компанія. Я хоч ще не доросла і навчаюся лише у третьому класі, але дуже хочу, щоб мої тато, мама, дідусь, бабуся, тьотя і взагалі весь український народ зробили правильний вибір. Проголосувати потрібно за людину, яка буде вірна в своїх ділах і ніколи не зрадить Україну. Мир, злагода, добробут в кожній сім'ї – це світле життя, прекрасне майбутнє. І все це залежить від людини, яку виберемо ми.

Неправда, зло, несправедливість геть з української землі, геть з українського народу! І лише добро, мир, злагода і любов хай процвітає на багатьох літах. І тому я голосую лише за мир, мир на всій землі!

*Лук'янець Дарина,
3-Б клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Україна... Це слово прийшло до нас із глибини віків. Наш народ жив тисячоліттями на цій землі, по ній ходили мужні козаки, захищали рідну землю під Берестечком. Доля мого народу... Трагічна, гірка, розстріляна, розтоптана. Тисячоліттями Україну притискали грудьми до землі монголо-татари, Польща, плювала в душу материнській пісні Росія.

Але не скорилась, піднялась, дихнула, розправила крила, хоч дорогою ціною заплатила за своє воскресіння.

Війна страшна. Скільки вона наробила горя, скільки життів забрала в небуття, скільки страждань принесла. І холод, і голод,

зливні і страх. Про це розповів мені мій дідусь. З його розповідей я дізналася про страшну війну, бо його тато, а мій прадідусь, воював на фронті у розвідці. Був тяжко поранений, але живий повернувся додому, хоч передчасно помер від тих поранень уже після війни. Дідусь показував мені орден і медалі, якими нагороджували прадідуся. Я думаю, що він справжній герой. Ми повинні пам'ятати про тих, хто зробив наше життя щасливим. Не повинні забувати, які звірства чинили фашисти, вбиваючи без жалю мирних людей, дітей, вивозили у табори смерті, проводили на людях медичні досліди. Як важко мамам було отримувати похоронки на своїх дітей, а діткам рости без батьків.

Велика і прекрасна планета Земля. І не віриться, що в той час, коли ми мирно навчаємося в школі, на іншій частині планети ідуть страшні війни. За прагнення до збагачення, за чиїсь помилки гинуть діти, мої однолітки. Загинули у Грозному, Чечні, Грузії, Афганістані.

Хочеться звернутися до дорослих із проханням захистити дитинство всіх дітей на планеті.

Кажуть, життя дається один раз. Тому звертаюсь до всіх людей світу, щоб спішили робити добро, допомагали немічним і літнім людям, не забували ветеранів, читали мудрі книги. І як би важко не було, треба радіти сонячному дню, здоров'ю та спокою, тиші і миру в рідній домівці.

Хай завжди буде сонце!

Хай завжди буде небо!

Хай завжди буде мама!

Хай завжди буду я!

*Зайчук Ангеліна,
3-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Я хочу миру і злагоди

Я хочу миру і злагоди! Так можуть впевнено сказати всі люди на Землі, а, особливо – діти. Та, на жаль, не всі розуміють, як це – жити в мирі, любові, злагоді.

Я думаю, що мир розпочинається з сім'ї, де маленьку дитину виховують в атмосфері добра і любові. Звичайно, з такого малюка виросте хороша людина. Але, як бути дітям, які живуть в країні, де йде війна. Буває, що поряд з малечою війна вирує роками. Вона забирає людські життя, батьків, руйнує домівки, постійно тримає дорослих та дітей у паніці. Мені дуже шкода їх. Там діти не ходять до школи, не мають що їсти. А що вже говорити про іграшки та забави!

Дуже хотілося б, щоб і у таких дітей запанували мир і злагода. Щоб всі люди на планеті не знали війни, горя, сліз, вміли пробачати і робити добро.

Я дуже щаслива, що живу у мирний час, що навколо мене радісні діти, любов і тепло рідних людей. Такого бажаю усім!

*Пилипюк Юлія,
3-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Я хочу щоб на планеті Земля завжди був мир. Тоді будуть люди щасливі та раді життю.

Ось пташка полетіла, білочка стрибає по дереву, киця муркоче біля кошенят. А ось чути радісний шебіт дітей на майданчику. Вони граються, сміються, радіють та плачуть. Це діти. В кожній з них є своя мрія. І кожен хоче, щоб ця мрія здійснилася.

Одна дівчинка марила про власну скрипку – ця мрія здійснилася. Хлопчик загадав стати футболістом. Його мрія здійснилася.

Буде мир на планеті – будуть здійснюватися мрії і будуть щасливі діти.

ХАЙ ЗАВЖДИ БУДЕ МИР!

*Виговський Микола,
3-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

На всій планеті діти веселі й бешкетні, сумні і смішні, а, іноді, не за віком серйозні та наповнюють життя змістом, приємними турботами. Якби люди з'явилися на світ дорослими, якою б була Земля? Без дітей?! Ні, не уявити цього.

Найбільше я хочу, щоб був мир у світі. За щастя дітей, за мирне небо борються чесні люди планети. Та війна ще гримить в деяких країнах. Земля здригається від бомб, чути плач дітей. Що їх чекає? А Землі потрібні пісні і квіти, щоб на нашій прекрасній Землі жили добрі люди.

Моя мама каже, що майбутнє кожного народу в його дітях. Що лише під мирним небом вони можуть радіти і будувати своє щасливе майбутнє.

Нехай в усіх куточках земної кулі запанує мир! Я найбільше хочу зробити так, щоб діти були завжди щасливими повсюди. Тоді я буду почуватися найщасливішою дитиною в світі. І нехай здійсниться мрія кожної дитини!

*Автомчук Дарія,
3-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мир – мрія народів світу

Кожен сподівається, що в нашій країні і в цілому світі буде світити яскраве сонце, і будемо жити під чистим голубим небом. Та цього миру не бачили вже давно багато народів світу. Вони не зробили нічого поганого, але їх переслідує зло – нікому не потрібна війна. У цьому слові – біль, розпач матерів, плач сиріт, стогін пораниених. Це чорна ганебна сторінка в історії людства.

Зараз воєнні дії ведуться в багатьох країнах світу. Кожен

день на вулицях вибухають бомби, гинуть невинні люди, а серед них дуже багато дітей. А в чому винні діти? Вони наше майбутнє і хочуть жити в мирі і злагоді! Тож мир для цих країн залишається найзаповітнішою мрією, яка, надіюсь, коли-небудь здійсниться.

В нашій країні війна закінчилася багато років тому. Яке це щастя бачити чисте блакитне небо над головою! Я буду сподіватися, що і завтрашній день прийде з миром, радістю. Нехай все людство забуде слово «війна» і буде жити тільки в мирі і любові.

*Сорока Марія,
3-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Болять рани у ветеранів

Війна. Це слово чорного кольору. Наш народ пам'ятає Велику Вітчизняну війну. Ця страшна жахлива подія навіки залишила слід у серцях тих людей, які воювали. Це ветерани. Кожен з них знає до яких наслідків призводить війна. Війна – це п'ять літер, які несуть біду, страх, лихо і журбу. До сьогодні живуть ветерани Другої світової. Живуть і ті, хто не воював, але пам'ятає війну сьогодні, їх голови вкриті сивиною, на обличчях глибокі зморшки, в очах сум. Минуло 64 роки як закінчилася ця страшна подія, але час не послабив біль в серцях наших захисників.

Отже, хай буде мир, але щоб його зберегти потрібно завжди пам'ятати про війну.

*Півень Олександр,
3-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Що таке мир? Мир – це коли немає війни. Адже є ще живі свідки Великої Вітчизняної війни, які розповідають про страшні події тих часів.

Добре і весело жити в світі, якщо всі люди здорові, щасливі, доброзичливі, усміхнені, привітні один до одного. Важливо, щоб люди спілкувалися рідною мовою, поважали і допомагали людям похилого віку, турбувалися про дітей. Добре мати вірних та надійних друзів. Я б хотів, щоб з будь-якого куточка нашої планети лунав дитячий сміх.

Коли вся родина збирається у вихідні та святкові дні, тоді у домі панує затишок, тепло і взаєморозуміння.

Якщо у кожній сім'ї буде така атмосфера, то і в нашій країні завжди буде мир.

*Штогріна Ірина,
3-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру

Мир... Що розуміється під цим словом? Напевно спокій, злагода, чисте повітря, безпека, впевненість у завтрашньому дні. Кожна людина жадає саме цього.

Та нажаль, ми живемо у світі, що потопає в проблемах, більшість з яких не вдається розв'язати. Мільйони людей страждають від голоду. Зростає кількість нарксманів. Ми дихаємо забрудненим повітрям і п'ємо отруєну воду.

На додаток до всього – життя сповнене суперечностей.

Я вважаю, що наше покоління повинне турбуватися про інших, ми немов маленькі «ліхтарики», «носії миру» маємо любити їх і допомагати їм.

На скільки ліпшим був би світ, якби кожен жив за правилом: «Люби свого ближнього, як самого себе». Очевидно людині на стільки ж властиво турбуватись про інших як і про себе.

Я впевнена, що нам вдасться уникнути самознищення внаслідок екологічної катастрофи або ядерної війни, і ми будемо отримувати найбільше задоволення від життя.

На нас чекає світле майбутнє, адже ми маленькі «ліхтарики миру»!

*Ремез Людмила,
3-Б клас, НВО№ 2,
м. Шепетівка
Хмельницьки обл.*

Я хочу миру та злагоди

Дуже добре жити там, де панують мир і любов, взаєморозуміння та терпимість, де між усіма налагоджені добрі стосунки. Там линуть пісні і жарти, квітне радість та щастя. Там добре не тільки спілкуватись, розповідати й слухати про все на світі, а приємно просто мовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди, твої друзі, які ніколи не зрадять і завжди прийдуть на допомогу, порадять, добрим словом, розвіють усі негаразди. Найбільше щастя – це те, що живемо на рідній землі, на якій розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим.

Мир на землі – це найбільше багатство, адже так багато цікавого у світі.

Мир на землі – це затишок і спокій,
Це сміх дитячий і душі політ!
Коли поет чарівні вірші пише
Про незвичайний, дивовижний світ.
Мир на землі – це росяні світанки,
Краса і творчість, пісня у гаях.

Мир на землі – це вечори і ранки
І з радістю і щастям у серцях.
Це дні роботи, сповнені натхненням.
Щасливі сім'ї, здійснення надій.
Й нас не лякають вибухи страшні,
Й солдати не кидаються у бій.

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен. Скільки існує людство, стільки й живе в серцях мрія про мир. Тільки мир дає можливість кожній людині здійснити всі найзаповітніші прекрасні мрії, реалізувати себе повністю, розвинути таланти, розкрити свої здібності. Тож нам потрібно вчитись, бути дипломатами, вміти переконливо доводити свою правоту, добираючи потрібні слова. Адже від людей залежить, чи пануватимуть у суспільстві мир та злагода. Для цього слід знати багато правил, законів, заповідей і дотримуватись їх.

Запам'ятайте, що все починається з дитинства. Як навчитесь – таким й підете у це складне життя. Тому не потрібно бути чванливими, заздрісними, егоїстичними, вчіться бути добрими, вірними, лагідними, ширими і щедрими на любов і добро. Якщо любити не тільки себе то навколо тебе пануватимуть мир, злагода, любов і дружба і ніколи не залишишся у своїй біді наодинці.

*Отрезова Каріна,
3-В клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Мир на планеті – щастя дітям

Наші діти – веселі й бешкетливі, сумні й смішні, а іноді – не за віком серйозні.

Якби люди відразу з'явилися на світ дорослими, якою б була наша планета? Чи були б моря, такими синіми, гори – височенними? Чи тішило б сонце своїм теплом і світлом? Землю без дітей не можна уявити! А це означає, що її не можна уявити без миру. Без миру немає дитинства, немає майбутнього. За

щастя дітей, за мирне небо борються чесні люди планети. Землі потрібні пісні і квіти, щоб до білих садів і затишних будівель завжди поверталися лелеки, при появі яких у людей з'являються спокій і радість.

Я хочу, щоб мир був на землі, щоб ні війни, ні голоду ніхто й ніде не знав. Щоб сонце світило тепло й яскраво, небо було голубим, дзвінко співали пташки. І нехай на світі спокій буде сьогодні, завтра і завжди!

*Мандзюк Вадим,
3-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – як милозвучно звучить це слово. І як багато людей бажають, щоб мир завжди був над їхніми головами.

А як довго до цього йшли наші предки. Трагічні випробування не змогли знищити доброту, працьовитість, жадобу до життя українського народу.

Лише коли в небі мир – я відчуваю сенс життя, мені хочеться жити і творити все, заради майбутнього. Мир у небі, мир у домівках, мир у серці – це повинно бути девізом кожної людини.

*Жеребило Станіслав,
3-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

«Людина створена природою для миру, а не для війни, народжена для радості. а не для горя...» такі слова сказав Франсуа Рабле.

Кожна людина на цій землі хоче, щоб в її країні був мир. Вже стало традицією відзначати День Миру 21 вересня. День Миру, як день відмови від насилля і припинення вогню. В цей день люди всієї планети замислюються над тим, якою

може бути їхня роль в пошуках миру і який власний внесок вони можуть внести в цю справу.

У наш час, коли в різних куточках світу лунають постріли та проливається кров, це свято дуже актуальне та значиме.

«Я голосую за мир» – такими словами розпочинаються уроки у навчальних закладах.

*Стецюк Богдан,
3-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир. Без цього слова не можна уявити нашого життя. Воно несе спокій і безпеку, які дають людям можливість жити в спокої і гармонії. Мир цінився з найдавніших часів, адже, в історії ми спостерігаємо безліч війн, конфліктів і для народів мир був найзаповітнішою мрією. А зараз, коли в нашій рідній Україні існує криза, правлячі кола могли б між собою підтримувати мир, а насправді роблять все навпаки.

На світі багато чудових країн, а наша найкраща. Україна – це велика незалежна держава і я голосую за мир в цій країні. Адже держава, – це є дім для народу, в якому повинно бути завжди затишно.

*Демчук Олександра,
3-В клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир! Це слово має два значення. Перше – мир – це простір, територія. Друге – щастя, дружба, взаємоповага. Найчастіше ми чуємо друге значення слова «мир». Люди не хочуть війни, тому що вони знають, що принесла перша, друга Світові війни: голод, розлучення, смерть мільйонів людей, горе й руйнування.

В нашій країні – 1 вересня – День знань, перший урок –

урок Миру. На цьому уроці говорять про мир і не забувають згадувати про наслідки війн, тих хто здобув цей мир для нас і якою ціною. Мир -- це чисте небо над нами, це ми з вами. Мир – це щастя. І за нього треба боротися всім і кожному.

Тому я голосую за мир!

*Лис Анастасія,
4-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я живу в могутній, сильній країні. Це є Україна. Кожна людина мріє, щоб у її країні завжди був мир. І я мрію про це також. Тому що, якщо в країні буде мир, то люди будуть добре жити, батьки будуть ходити на роботу, діти зможуть ходити до школи. Україна буде багата на ліси, річки, озера. Люди будуть жити мирно, зможуть зробити багато корисного для своєї країни. Якщо кожна людина буде робити добро в країні, то вся країна буде жити мирно.

І тому я голосую за мир! Тож давайте жити мирно!

Хай завжди буде сонце,
Хай завжди буде небо,
Хай завжди буде мама,
Хай завжди буду я!

*Юхимчик Катерина,
4 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – найзаповітніше прагнення й мрія мільйонів дітей і батьків. Я хочу, щоб не тільки в нашій країні, а й у всьому світі завжди було мирне і сонячне небо над головою, щоб діти спокійно ходили до школи, щоб звучали веселі пісні. Я хочу, щоб в сім'ях завжди панувала доброта і спокій, повага і любов. Адже мир – це не лише відсутність війни, яка супроводжується бойовими діями, а й відсутність усього

ворожого і злого. з чим ми, на жаль, зустрічаємось кожного дня. на кожному кроці.

Я заклинаю усіх нести в серці добро. повагу, любов, щирість, а це, в свою чергу, допоможе нам забути назавжди про це страшне слово «Війна».

*Яковчук Ліана,
4 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

За мир в усьому світі

Війна... Страшне слово. Це слово може порушити все чисте й ясне, що є в нашому житті.

В цих страшних війнах гине дуже багато безневинного мирного населення. До війни призводять людська ненависть, заздрість та недоброзичливість. Вона несе за собою багато лиха, горя і сліз. Навіщо людям війна? Невже вона може принести користь? Тим більше, я вважаю, що немає таких причин, через які можна вбити людину, зруйнувати життя інших людей, які не заслуговують на це. Справді, для чого вбивати людину? Заради здобутків, багатств?

Одне із моїх бажань – це мир. Мир між державами, людьми та взагалі у всьому світі. Людина народжується, щоб радіти, милуватися квітами, щоб жити і працювати. Все це можливо тільки в мирному житті. Тому я голосую за мирне життя під чистим, блакитним небом та яскравим сонцем.

*Бережняк Аня,
4-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

На нашій планеті Земля є більше 190 незалежних країн, в яких проживає понад 5 мільярдів чоловік. І більшість людей на землі вважають своїм найголовнішим завданням збереження миру та спокою на планеті.

Та не все так добре. В різних куточках світу час-від-часу

спалахують різні військові конфлікти, або й війни, в яких гинуть люди. Тому я хочу, щоб на нашій планеті ніколи не було війни. Війна, яка несе людям розруху, голод та нещастя, руйнує їхні домівки, а діти втрачають своїх батьків.

Але я вірю, що настане такий час, коли на всій планеті припиняться війни і люди почнуть жити в мирі. Перестануть лунати вибухи. Діти не будуть втрачати своїх батьків. А про страшне слово «війна» будуть згадувати лише під час читання книг на військову тематику, або перегляду військових кінофільмів. Тому я голосую за мир в усьому світі.

*Свирид Анастасія,
4-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна.. Скільки сліз, болю і лиха містить це слово в собі.

Яке щастя, що про війну ми довідуємось лише з книжок, розповідей старших, часом екранів телевізорів.

Страшно навіть уявити, що це спокійне, безхмарне небо може змінитись на чорно-сіре з ревом літаків, що несуть смерть. Що ці прекрасні споруди в одну мить перетворяться на страшні руїни. А ми? Що буде з нами? Спокійне, мирне життя перетвориться на страх, смерть.

Шановні дорослі, адже є такі прекрасні слова, які можуть замінити насильство, війну – злагода, домовленість, співпраця, мир. Тому я голосую за мир!

*Поліщук Аліна,
4-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Як чудово, коли в країні панує мир і злагода. Зараз у нашій країні мирне життя, а десь на іншій півкулі точаться війни, проливається кров мирних людей.

Що ж потрібно для мирного життя? Люди повинні, перш за все, бути чесними, добрими, а найголовніше – з душевним геплом. Ось чому я голосую за мир.

Невже люди не можуть жити мирно та любити один одного? Я думаю, можуть, але не хочуть через жадібність, жорстокість. Я ж хочу, щоб мирним був кожен світанок, щоб трава була зеленою, а небо синім-синім. Нехай всі діти будуть щасливі, ходять до школи, мають дім, одяг, їжу.

Як же я хочу, щоб на землі панував мир. Хай голуб миру облетить весь світ, постукає у кожную домівку, несучи любов і мир, радість і надію.

*Шкода Тетяна,
4-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я за мир

Я за мир у всьому світі. За ясне сонце, за чисте небо, за доброту, за радісні усмішки.

Кожного ранку прокидаючись, я дякую Богу за те, що маю можливість бачити всю цю красу природи навколо себе, усміхнену маму, спокійного тата.

Це і є щастя. І здається ніщо не може цього порушити. Та в цей час в різних кінцях світу відбуваються війни, гинуть люди, страждають багато сімей, багато діток залишаються сиротами. І все, що вони бачать – це не чудовий краєвид, а жорстокість і біль. А вони ж такі як і ми, теж хочуть мати щасливе дитинство.

Я хочу, щоб на всій землі, в кожній країні був мир та спокій. Нам завжди треба пам'ятати, що наше життя, наша доля залежить тільки від нас.

Живімо у добрі і злагоді з іншими людьми, з іншими народами, цінуймо чужі звичаї, поважаймо чужу мову.

Бережімо природу, любімо сонце і тоді мир, щастя та добро буде панувати на Землі.

*Іваник Юлія,
4-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Для мене мир – це, насамперед, щастя всіх людей і моїх рідних. Це коли вдома злагода і добро, а у державі людське щастя, дружба, любов, традиції, спілкування, стосунки один з одним.

Мир – це коли сусідні народи братаються, а не воюють. Коли один народ допомагає іншому народу при подоланні певної біди. Мир – це коли атмосфера наповнена людським – земним щастям. Коли у небі літають пташки, лунають святкові феєрверки, а не гуркіт снарядів.

Тому я вибираю у всьому світі мир і двома руками голосую за мир. Бо без миру немає майбутнього людства.

*Малик Андрій,
4-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Кожна людина народжується на землі, щоб прожити довге, щасливе та мирне життя. Тільки в мирі і злагоді може продовжуватися рід та процвітати наша Батьківщина. Ось чому я голосую за мир на землі!

Наша економіка стрімко зростає. Люди мають все необхідне для щасливого життя. Але немає миру на землі, а, отже, і немає щастя. Люди ворогують між собою, не розуміють і не хочуть зрозуміти один одного. І це все відображається на здоров'ї людей.

Всім потрібно боротися за краще життя. І тільки в мирі та розумінні ми побудуємо щасливе майбутнє. Я голосую за мир і закликаю всіх підтримувати мене!

*Очко Софія,
4-А клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я за мир

Одного разу через малу дрібничку, я посварилася із своїм другом. Мені було дуже образливо, неприємно, навіть хотілося плакати. Але через кілька годин він зателефонував і всі образи зникли. Ми помирилися і пішли гуляти. Настрій змінився, було весело і радісно, в душі панувала гармонія. Я подумала: «Адже сварка між друзями – це теж маленька війна. Вона руйнує нас зсередини, забирає спокій».

Загалом всі великі війни розпочинаються з маленьких сварок, непорозумінь, задрощів. Тому, аби на нашій планеті панував мир, закликаю всіх дослухатись один до одного, поважати один одного, любити один одного. Бережіть мир в соїх сім'ях та душах і тоді він пануватиме в усьому світі.

*Чупрова Катерина,
4-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир моїми очима

Людина створена природою для миру, а не для війни, народжена для радості, а не для горя. Як чудово, коли в країні панує мир і злагода. Що ж потрібно для мирного життя? Люди повинні, перш за все, бути справедливими, добрими, а найголовніше з душевним теплом. Що станеться, якщо війна безжально захопить нашу землю.

Прийде страх, голод, біль, жорстокість. Я довідалась про війну з фільмів, з підручників. Довідалась, щоб ніколи не забути. З того часу, я по-іншому почала розуміти, чим є для людини мирне життя.

Немає нічого милішого за рідну землю. Лагідно світить сонце, голубіє небо. А десь високо в небі літають птахи.

падають стрімголов на землю, ніби цілують її і знову підносяться у височінь. А там тополя на околиці, лелече гніздо, терпкий запах лісових квітів – усе це наша земля. І тому я голосую за мир на землі.

*Кочук Діана,
4-А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл*

Я голосую за мир!

Давним-давно, коли мене ще не було на світі в 1941 році на нашу країну налетів страшний ворог, німецькі загарбники і почалася Велика Вітчизняна війна. А до того часу люди жили мирно, щасливо, раділи життю, працювали. Але ворог налетів зненацька і почав знищувати всіх і все навколо, спалювати села, вбивати людей, брати в полон та знущатися. Мені моя прабабуся багато розповідала про цю жакливу війну, тому що вона була учасником цих подій і також була в полоні у німців, але їй пощастило і вона вижила, ця війна закінчилася в 1945 році.

Я дуже рада і щаслива, що народилася в мирний час і хочу, щоб і всі діти на землі усміхались і щоб на нашій землі ніколи не проливалася кров, тому що: «Я голосую за мир».

*Власюк Юлія,
4-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Чому ми так часто згадуємо про війну? Для того, щоб більше цінувати і любити Мир. Мир... Яке це все ж таки мелодійне і чарівне слово. Коли його вимовляєш у пам'яті зринає ніжна мамина коліскова, чується веселий сміх, а не сльози і горе. Мир – це слово, яке завжди буде бажаним для всіх поколінь людства. Коли панує на землі мир, то все створіння земне радіє і веселиться. Але наш світ нині зазнає деградація. Під час мирного життя почалося народжуватись

багато зла, неправди, вбивств та грабежів. Мирне життя нам дарує все своє найкраще, але ми цим нехтуємо. Нам потрібен Мир, щоб будувати нові міста, здобувати освіту, вирощувати золоті лани пшениці, щоб лунали веселі пісні, щоб люди навчилися жити довгі-довгі роки без суперечок і ненависті один до одного.

Мир – це нива колосиста
Це добро та злагода в сім'ї,
Це водиця із криниці чиста
Та квітучії сади.

*Корнійчук Олександра,
4-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Болять рани у ветеранів

Вже багато років минуло з того часу, як закінчилася страшна Велика Вітчизняна війна. Але з пам'яті народів не стерти слогадів про подвиги героїв, звичайних людей, котрі воювали за мирне життя.

В запеклих боях відважні солдати відвойовували свою волю, свою землю, свій спокій, своє мирне життя і щасливе майбутнє для нас. І перемогли фашизм непомірною ціною.

Давно зарубцювалися рани війни, але не зарубцювалися рани в душах, тих, хто залишився живий, не меншає біль втрат у багатьох родин.

Ветерани – це люди, які здобули перемогу. З кожним роком цих героїв стає все менше і менше. Наш обов'язок – турбота, постійна увага, повага до рятівників Батьківщини.

Вічна пам'ять нашим героям! Нехай їхні подвиги назавжди залишаться в серцях нащадків і біля пам'ятників героям війни завжди лежать квіти, як свідчення вдячності поваги і шани.

*Гордійчук Олександра,
4-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мир – мрія народів світу

Я дуже люблю зустрічати перші спалахи пробудження нового дня. Задовго до сходу сонце сповіщає про свій прихід. Чекають ранку всі: рослини, тварини, люди. Кожному хочеться побачити радісні та усміхнені обличчя.

А що бачать люди, коли йде війна? Скільки рідних не повертається до своїх домівок? В пам'яті тих, кому судилося через неї пройти, назавжди закарбувались сльози, крики та плач. Люди не бачать усміхнених облич. Вони не помічають перших променів сонця. Не тішить їх поява нової молодії рослини та щебет птахів. Навколо кожного тільки скалічена земля та скалічені люди.

Спливатимуть роки, але ніколи події війни не перестануть нас вражати своєю жорстокістю.

Я ще дитина. В мене багато мрій. І в кожній країні є діти та дорослі, які також мріють. Хтось з дітей мріє про нову іграшку, інші – про нову книжку. Дорослі мріють про щасливу родину. Але я розумію, що насправді щасливими ми будемо тоді, коли на світі буде мир. Ми будемо з радістю прокидатися вранці, йти до школи чи на роботу, зустрічатися з друзями та рідними.

За роки існування світу, напевно, кожна країна пережила страхиття війни. Та кожен народ мріє, що війна не торкнеться їхньої країни та їхньої родини. А якщо поєднати наші бажання, то можна сказати, що мир – це мрія всіх народів світу.

*Корнєєв Петро,
4-Б клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Йду завітчанним рідним краєм, де буйний травень справляє своє вічне свято. Одягнувши ніжно-смарагдові сукні весело

шепочуть з вітром-легкокрилом рідні тополі. Он калина пишається своєю дивною вродою. А над річкою витьохкують невгамовні солов'ї. Молодий і щасливий йду нашою вулицею, а матуся-верба ласкаво простягає мені услід свої зелені руки...

А ось мамина вишня в саду зустрічає мене тихою усмішкою і щедро силе на голову білі пелюсточки. Ось і моя біла хата, де чекають мене тато і мама, мій братик...

Це моя Україна – рідна, священна земля моїх дідів і прадідів. Тут я народився і виріс, тут уперше побачив сліпучу синь українського неба і золоті розливи пшеничних полів. Тут ходив до школи, навчився розуміти добро і зло. Тут вимовив найперші святі слова: мама, тато, Бог, Україна, хліб, любити, працювати, вірити... Так, наш український рід справді прекрасний. Тут споконвіку шанували працю, хліб на столі, рушник на стіні, мамину пісню, яворову колиску, криницю із журавлем. Тут здавна понад усе любили волю. Коли я думаю про минулі часи моєї України, бачу чорну, вигоптану ордою биту дорогу, бачу горе і страждання України – палаюча батьківська хата, сплюндрований танками сад, повішені фашистами люди – все це учить ненавидіти ворога, берегти мир.

Йду завітчанним рідним краєм. Вірю, що тут завжди молоді шумітимуть верби і тополі, цвістимуть вишні, пишатиметься червона калина і наш працелюбний народ здолає всі труднощі. Вічно житиме мій козацький славний рід!

Хай буде мир на всій землі, щасливі діти і батьки.

*Ткачук Дмитро,
4-Б клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Земля – наш великий дім. Немає нічого милішого за рідну землю! Лагідно світить сонце, голубіє небо, насолоджуються цим люди.

Але так страшно, коли це все забирає війна! Гинуть люди, зникає краса... Земля стає, немов беззахисна кулька, яка

просить допомоги: «Врятуйте!». Я ніколи не бачив війни, але чув від прабабусі про страхіття Великої Вітчизняної війни. Тому я голосую за мир у всьому світі, за те, щоб не вмирили люди, не проливалася кров, не нищилася Земля. Я хочу, щоб мої рідні ніколи не страждали через чорне горе, що його приносять війни.

Я хочу бути щасливим без війни і закликаю всіх людей планети боротися за мир!

*Чекун Сергій,
4-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Наші батьки стоять перед вибором, кого ж вибрати в Президенти України на виборах, що відбудуться у січні 2010 року. Яскраві реклами на телебаченні заворожують нас, наштовхують на певні роздуми. А може той, а може інший, а можливо вони не гідні стати керівниками держави? Я дотримуюся такої думки, що хто б не був Президентом, аби був у країні спокій і мир. Моя Україна стільки страждала, що вона не заслуговує на нові біди.

А що таке мир? Це слово для нас мало що значить. А що відчували діти, які пережили війну 1941-1945 років, коли був голод, холод і руїни. Моя бабуся жила в такий час, коли її тато загинув на війні. Рано осиротіла, змушена була йти в найми пасти худобу людям, щоб допомогти прогодувати молодших братика і сестричку. Бабусині розповіді мене так вразили, що стає моторошно.

Ми живемо в чудовий час, у нас все є. І ми щасливі, що маємо це все. То ж дорогі дорослі! Збережіть для нас мир, спокій в державі! Не дозвольте нам, дітям, пережити те, що відчували наші бабусі і дідусі! І за це я голосую! Я голосую за мир!

*Волковська Ірина,
4-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир. Вимовляю це речення і згадую відпочинок у таборі Євпаторії, де був конкурс малюнка на цю тему. Тоді на моїй картині світило усміхнене, радісне сонечко, цвіли яскраво-червоні троянди, а небо було голубим, безхмарним, мирним. Я залишила роботу на столі і пішла до їдальні. Коли ж повернулася, то не повірила своїм очам. Над моїм малюнком хтось попрацював: у небі літав страшний літак-чудовисько, який кидав чорну, величезну бомбу. Я з відчаю лише змогла написати внизу аркуша: «Ні війні!». Нам потім дорослі пояснили, що найголовніше і найважливіше на Землі – це мир.

Вимовляю слово «мир». Мені теплішає на душі, веселіше б'ється серце, хочеться мріяти. «Ми проклинаємо війну, яка несе голод, страждання, смерті!» – каже дідусь.

«Я голосую за мир» – дзвінко вигукую я.

Творіння я Господне,

І в мене є права:

Я буду завжди голосувати –

За мир і за життя!

*Романюк Олександр,
4-Б клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир!

У мене є старенька бабуся. Вона розповідала про своє дитинство, яке проходило в часи війни. Тоді загинуло, було покалічено, пропало безвісті, багато людей. Навіть зараз мешканці України знаходять бойові снаряди. Це дуже страшно. Я не хочу, щоб ці страшні історії повторились в наш час.

Мир для мене – це радісна мамина посмішка, надійна татова рука. Спокійне та радісне дитинство можливе тільки тоді, коли на землі буде мир.

Якщо ми будемо миритись, більше прислухатись один до одного – війни не буде. Діти обирають мир! Тому що війна дітям не потрібна!

Якби деякі дорослі не були б жадібними та заздрісними, війни б не було. Навіть сьогодні, вмикаючи телевізор, ми багато чуємо про війни, теракти, голодомори та лиха.

Всі ці біди люди створюють самі собі, тому я голосую за мир!

*Гальчук Д.,
4-Б клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Мир на Землі!

Мир – це відсутність війни, дружба між народами й окремими людьми. Мир допомагає будувати великі міста, літаки й кораблі. У мирні дні все будується, а під час війни – руйнується. Мир необхідний усім і кожному. Кожна людина уявляє мир по-своєму, але основа його одна – це дружба між усіма. Для мене мир – це моя улюблена родина: мама, тато, брат. Це чудесна маленька Земля, це моє улюблене село, у якому так багато дерев, квітів, а також, це моя улюблена школа, мій дитячий садок, тобто все, що мене оточує – луки, поля, ріки, озера, небо і все те, що я бачу на власні очі.

У світі може відбуватися все саме цікаве. З людьми, які радіють миру, можуть траплятися чудеса. Дуже важливо, коли панує мир і розуміння. Тоді люди веселі, щасливі й усі їх мрії збуваються.

Нехай же завжди всіх людей на землі супроводжує мир, над головою буде мирне небо, а постріли звучать тільки у вигляді феєрверку в День Перемоги.

Я прагну, щоб завжди на Землі був мир!

Я голосую за мир!

Слово «мир» має два значення. Перше – мир це простір, територія. Друге значення – це щастя, дружба, поміж народами планети. Взаєморозуміння. Зараз ми частіше всього чуємо друге значення цього-слова мир. Люди не хочуть війни, тому що вони знають, що принесла Перша і Друга Світова війна: голод, розлуку, згубила мільйони життів, у тому числі рідних і близьких. Ще не забуло людство страшну трагедію 1945 р. – ядерні вибухи в японських містах Хіросіма і Нагасакі.

Мир і злагода – щастя всього народу. Мир не вибирає нас, а ми вибираємо його. Якщо все людство, народи всього світу забажають жити мирно, то так і буде. Але навіть одна людина може все зруйнувати. Людина, якій всього мало. Людина яка хоче бути славетною. Заради цих та інших причин вона не подивиться ні на кого, ні на що, вона знищить все і навіть таку важливу річ як мир.

Якщо подивитися на країни, в яких були і зараз проходять війни, то що можна побачити? Вони борються заради грошей, заради земель і всього, за що тільки можна битися. Вони воюють! І чого добиваються?! Лише численних втрат людей. До цього списку відносяться і діти. А в чому вони винні ?

Країни не повинні ворогувати. Між ними, а насамперед між людьми, повинне бути взаєморозуміння.

Отож треба задуматися. Чи праві політики, що не зуміли домовитися і вирішити усі проблеми мирно, без руйнувань та жахливих смертей? Мені здається, що їм ще в дитинстві треба було вчитися доводити свою правоту не кулаками та силою, а розумним та зваженим словами і вчинками.

Захистити мир на планеті, відстояти право на життя, зараз найважливіше завдання для кожної людини.

Я приєднуюсь до тих людей, які голосують за мир. Тому що нема сьогодні на Землі важливішої проблеми ніж збереження миру, можливо тому що немає в серці спокою? Що не вміють пробачати і першими робити крок до примирення. Хто зна... Це нам, дітям, так важко зрозуміти. Я голосую за мир !

*Петрук Анна,
4-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Хай буде мир

Я – ще зовсім маленька людина, але голосую за мир у всьому світі. Порівняно від тих, хто при владі, хто робить такий безлад у державі. Не можуть помиритись, розібратись у всіх тих справах, які б могли зробити наше життя кращим. Ми маленькі і ще зовсім юні дітлахи, але розуміємо, що так жити не можна.

Всі люди повинні жити мирно і дружно. Я дитя, але розумію те, як мені розповідають, що було у нас 15 республік і не ворогували. Також було 3 великих держави – Білорусія, Росія, Україна, як ті сестри, які не могли існувати одна без одної. Всі були рівні, та щось сталось і роз'єднались наші дружні стосунки. Стали одне одного не любити, погіршилися відносини.

Я хочу, щоб знову з'єдналися держави і республіки. Щоб мир та злагода запанували повсюди. Мабуть, тільки з Божою допомогою та благодаттю може таке статися.

Не дивлячись на те, що я малий, та тільки прошу і молю Бога про мир і злагоду між усіма людьми, дорослими і дітьми. Я голосую за МИР!

*Шпорталюк Вадим,
4-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Ми маленькі ліхтарики миру

Я щоденно чую з вуст мого любого тата про мир, миролюбство, про миротворчість, про мирне життя у злагоді й любові, про мирну працю і таке інше.

Чую я і чують всі учні із вуст нашої вчительки Галини Степанівни про мирний стан у нашому класі, який залежить від нашої поведінки та наших мирних стосунків, особливо на перервах. Тому часто себе я питаю: а що ж таке мир? Кому й навіщо він потрібен? Що з ним робити ?

На ці запитання даю відповідь: «Мир – це стан, у якому є наше життя. Мир – це стан наших дій, нашої творчості, нашої праці і навчання, нашого бачення про нього. Мир – це стан життя, якого від нас вимагає Бог?»

А як часто кажуть ветерани Великої Вітчизняної війни, що мир – це спокій, головна умова щасливого життя. Мир – це стан, де людей не вбивають, не дурять, не обкрадають, а роблять умови для їхньої праці, відпочинку, для навчання, для захисту від всякого зла.

А як вчать нас наші вчителі, то мир – це найсвятіше добро, яке ми повинні творити самі, а не чекати від когось. Наші батьки, діди і прадіди не чекали, а самі дружно розгромили ворога, який порушив наш мир. Подолавши фашистів, здобули велику перемогу у 1945 році і відновили мир. Тому так повинні робити і ми, навчаючись у ветеранів. Бо ж мир – це добро, а його порушення – це найбільше у світі зло!

Отже, наше навчання – це постійна боротьба за мир, за який бореться наш президент, наш уряд, наш директор школи, наші вчителі і разом з ними і ми – маленькі ліхтарики миру. Які своїм навчанням, своєю поведінкою постійно висвітлюють батькам і вчителям все те, чого не вистачає ще для зміцнення миру в цілому.

Мир потрібен усім людям на нашій планеті – ЗЕМЛЯ. Мир потрібен закону природи для нормального його розвитку і дії.

Мир потрібен усьому живому на нашій землі. Мир потрібен і нам, учням, для нормального навчання, щоб творити добро. Мир потрібно зберігати і постійно укріпляти! Тому я буду голосувати за мир!

*Козачук Анна,
4-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я за мир в усьому світі

Я народилась на великій, багатій планеті Земля, у квітучій незалежній державі – Україні. Над моєю країною мирне небо. У мене щасливе дитинство. Кожна дитина світу мріє бути щасливою. Але, на жаль, катастрофи, аварії, війни – супроводжують нашу планету. А як хочеться, щоб все було інакше: щоб добро назавжди перемогло зло, щоб зброя втратила свою потребу у застосуванні, щоб люди частіше посміхались один одному, щоб був мир в усьому світі. Адже, як добре жити в мирі, радіючи кожному дневі.

Хай буде мир в усьому світі, –
Про нього мріють дорослі й діти.
Над головою, щоб світило сонце золоте
Ніщо хай не затьмарить небо голубе.

*Ємельянова Христина,
4-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Одне з найдорожчих слів, які ми вимовляємо, – це слово «мир». Нам потрібен мир, щоб будувати нові міста, вирощувати золоті лани пшениці, запускати в космос міжзор'яні кораблі, щоб діти ходили до школи, щоб звучали веселі пісні, щоб люди навчилися жити довгі-довгі роки без суперечок і ненависті один до одного.

Мир і дружба – найзаповітніше прагнення мільйонів людей.

Чому ж ми так часто згадуємо про війну? Мабуть, для того, щоб більше любити і цінувати життя, щоб втішатися миром.

Ти ніколи не знав війни. Твої батьки теж ні чули вибухів бомб та пронизливого свисту куль. А ось старші пам'ятають це. Вони ніколи не забудуть війни... Скільки прекрасних тоді людей загинуло.

На війні загинуло багато людей. Вони воювали заради світлого і щасливого майбутнього, майбутнього без горя і сліз, вибухів бомб і снарядів, майбутнього без війни.

Щоб зберегти мир, необхідно пам'ятати про війну. Ця пам'ять передається з покоління в покоління і стає нашою всенародною пам'яттю. Без такої загальнонаціональної пам'яті не може бути й нації.

На світі немає нічого страшнішого за війну. Тому ми любимо слово мир. Це прекрасне слово звучить у піснях і у віршах. Воно б'ється в наших серцях. Мир – закон нашого життя.

Мир потрібен для кожної людини, що проживає на земній кулі. Ми, діти України, хочемо жити в мирі з усіма державами, з людьми різних національностей. Ми не хочемо війни.

Люди не розуміють, що війна – це велика, страшна лавина, яка безупинно змітає усе живе і прекрасне на своєму шляху. Тому я проти війни. Я закликаю всіх людей на землі розповсюджувати ідеї миру і втілювати їх у життя, плекати мир і дружбу між народами всього світу.

Я голосую за мир!

*Стоєва Катерина,
4-В клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Зберегти людство – зберегти природу

Сама людина – ніщо без навколишнього світу, живої та неживої природи. Ми ніколи не зможемо врятувати людство, не намагаючись зберегти природні ресурси та багатство.

Природа – тварини і рослини, птахи, пахучі трави і квіти, повітря яким ми дихаємо, блакитне небо над головою з

пухнастими білими хмарами, неосяжні океанські простори, кришталеві гірські річки – це все існує, існувало завжди і, як нам здається, буде існувати вічно. Але ми жорстоко помиляємось, думаючи так.

Уявив царем природи себе, людина століттями експлуатувала її: спочатку випікала, а потім нещадно вирубувала величезні лісові масиви, осушувала ріки, штучно мілила їх русла, розорювала величезні простори, масово винищувала диких тварин.

Жива природа не тільки планомірно знищується, вона вмирає від забруднення. Наслідки безумної діяльності людини жахливі, найбільше шкоди всьому живому на планеті завдало ХХ століття.

Не поправної шкоди природному середовищу завдала катастрофа в Україні на Чорнобильській АЕС. Не достатнє екологічне виховання людей і, як результат, їх байдуже ставлення до природоохоронних проблем призвело до того, що сучасна екологічна обстановка стала в край небезпечною. Якщо зникне гармонія в природі зникне і гармонія в світі людей.

Отримавши в свої руки повітряні досягнення науки і техніки, людство робить все, щоб направить на своє власне знищення ті сили природи, які зуміло відкрити і підкорити! Я голосую за мир, мир між людиною та природою тому, що вона мати, а ми її діти!!!

*Жуковська Дар'я,
4-В клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир – мрія народів світу

Під час війни з німецько-фашистськими загарбниками народи колишнього Радянського Союзу згуртувалися для того, щоб захистити свою державу і свою землю. Люди чинили опір ворогу, показуючи, що єдність – наймогутніша в світі зброя.

Тож давайте об'єднаймося, будемо намагатися менш сперечатися, щоб більше ніколи не знали страхіть війни, щоб

жити під чистим і мирним небом. Усі люди мріють, щоб був мир на планеті.

А символом миру на землі є птахи – голуби. З здавен в українських оселях зображено голубів. Вони були оберегами від пожеж. Люди вірили, у кого є голуб, того супроводжуватимуть у житті успіх, щастя. Ці птахи є зараз символом любові і ніжності. Тому люди з турботою ставляться до птахів сіро-голубуватого забарвлення, сподіваючись на добро і мир на планеті.

*Тімошин Максим,
4-В клас НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир планеті – щастя дітям

Ми живемо в прекрасній, мирній країні. Тут для дітей створені всі умови для навчання, для занять своїми улюбленими справами. Наші діти живуть під мирним небом, спілкуються з іншими дітьми різних куточків планети. Вони без остраху лягають спати і щасливо прокидаються.

Але не завжди було так добре і спокійно. Постійні війни роздирали нашу землю. Ще й зараз на планеті є місця, де проходять бойові дії. Гинуть дорослі і діти. Багато наших ровесників лишаються сиротами, без батьківської любові та опіки. Вони не мають можливості навчатись, нормально жити, здійснювати свої мрії.

А як би було чудово, як би на всій планеті запанував мир! Земля засяяла б від усмішок дітей та дорослих! Веселка б яскраво заграла різнокольоровими барвами! Всі люди на планеті були б щасливими. Тому немає більшого щастя, прокинувшись рано, побачити усміхнене мамине обличчя, відчутти ніжний дотик її ласкавих рук, почути спів пташок, побачити яскраве сонце на голубому небі.

Давайте берегти і любити нашу планету, з терпимістю і любов'ю відноситись до кожної людини, боротися за мир у всьому мирі! І тоді всі будуть щасливі! Мир планеті – щастя дітям!

*Власюк Володимир,
4-В клас, НВОН № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру

Ми живемо на планеті, на якій є дуже багато дітей. Ми всі різні: маємо різне забарвлення шкіри, волосся, розмовляємо різними мовами, але всі ми діти, які потребують ласки, уваги та розуміння. Ми хочемо рости здоровими, освіченими, щасливими на екологічно чистій і мирній планеті. Щоб ніколи ніде не було голодомору і війни. Щоб ми не були бранцями дорослих політичних ігор. Ми є надією на продовження роду на планеті, і мирне цивілізоване життя у всьому світі. Такою я хочу бачити не тільки свою країну, а й всі країни, які є на земній кулі.

Я вважаю, що діти це маленькі ліхтарики миру, які скоро подорослішають і стануть членами дорослого життя, будуть дбати про нашу матінку землю. Та коли я виросту, я сподіваюсь наша країна вийде з цього незручного, скрутного становища. Люба Україно, ми будемо тебе оберігати!

*Андрєєва Ангеліна,
4-Д клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Що таке мир в моєму розумінні? Спочатку, це мир в сім'ї: взаєморозуміння, любов і взаємопідтримка. Мир – це добро, яке ми приносимо, йдучи до школи один одному. Це вчитель, який несе через книгу нам добро і любов. Мир – це любов до рідних, вчителя, навколишнього. Ті, хто мене

оточують своєю любов'ю, формують в мені характер доброї, миролюбивої людини. Внаслідок чого я і буду йти по життю з миром до людей, тварин. Адже, співчуття до тварин тісно пов'язане з добротою характеру, через що можна сказати, що не може бути добрим той, хто жорстокий до гварин. Я знаю точно, що прислів'я: «Поводь себе з іншими так, як хотів би, щоб інші відносились до тебе» – дуже правильне і гочне, яке прийшло до нас через не одне сторіччя.

*Жильчук Катерина,
4-Д клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Людина створена природою для миру, а не для війни, народжена для радості, а не для горя.

У наш час, коли в різних куточках світу лунають постріли та проливається людська кров – боротьба за мир дуже актуальна.

Двадцять першого вересня відзначають Всесвітній День Миру. Мир! Це слово має два значення. Перше – це простір. Друге означає щастя, дружба між народами планети. Взаєморозуміння. Зараз ми частіше чуємо від багатьох людей друге значення цього слова. Люди не хочуть війни, тому що вони знають, що Перша і Друга світові війни принесли голод, розлуку, забрали мільйони життів, в тому числі рідних та близьких.

Я приєднуюсь до тих людей, які голосують за мир. Тому що немає сьогодні на Землі важливішої проблеми, чим збереження миру.

Мир – це чисте небо над нами, це ми разом з вами. Мир – це щастя. І за нього потрібно боротися всім і кожному.

*Кривуля Марина,
5 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – таке коротке, а таке величне слово. Скільки вкладено в нього щастя, людського взаєморозуміння радості та спокою.

Нам пощастило жити в мирний час. Ми не бачимо вибухів, не чуємо свисту куль, не відчуваємо болю втрати. Скільки людей могли бути щасливими, але Перша і Друга світова війни, Афганістан, Косово, Чечня... Скільки сімей втратили батьків, матерів... Гинули цілі родини, села, міста. Молодь гине в розцвіті літ, війна забирає дітей, які ще й не пізнали життя.

Я голосую за мир, тому що мир – це життя. Як приємно жити та радіти кожному дню. Прокидатися зранку і бачити чисте небо, сонце, свою вулицю, школу, місто, усмішки своїх друзів, тата і мами. Радіти першому снігу, квітучому саду, веселому дзюркотінню струмка.

*Цимбалюк Михайло,
5 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я дуже люблю свою Батьківщину, свою рідну Україну. і пишаюсь її зеленими полями, солов'їними піснями, мирним небом над нами.

На мою думку, нема нічого важливішого, ніж мир на землі. Коли в людських серцях панує доброта, спокій та любов, без заздрощів та ворожнеч. Тому потрібно дорожити та цінувати кожен сонячний день, кожна посмішку на рідному обличчі, дарувати людям радість, гарний настрій та свою підтримку. Бо, на превеликий жаль, наша земля мала багато горя під назвою – війна. Це були страшні, незабутні часи, та людей зігрівала віра в першому, і в кожному серці звучало омріяне слово – мир.

Саме тому у 1981р. 21 вересня було запроваджено всесвітній День Миру, як день відмови від насилля і припинення вогню. Для того, щоб люди в цей день замислювались над тим, якою може бути саме їхня роль в пошуках миру та берегли його, тому що і в наш час в різних країнах лунають постріли та проливається людська кров.

Я впевнено голосую за мир і в моєму серці завжди звучатиме мелодія миру.

Колосяться жита чистим золотом в полі,
Зеленіють діброви, чути спів солов'я.
Я щасливий встаю, поспішаю до школи,
Щоб дізнатись, яка моя рідна земля.
Моя рідна земля Україною зветься,
І я радий, що я українцем зовусь.
Хай завжди над землею світить мирнес сонце –
І про це я тихенько молюсь.

*Літвинчук Неоніла,
5 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Свято Перемоги

Наступила весна, прийшов місяць травень.

Дев'ятого травня народ нашої України святкує свято Перемоги над німецько-фашистськими військами.

Наші воїни перемогли у Великій Вітчизняній війні.

У ці дні вулиці, парки, площі мають святковий вигляд. Через вулиці протягуються гірлянди різнокольорових лампочок. Вечері все місто всипане вогняними ілюмінаціями. У небо линуть різнокольорові вогні святкового салюту. На вулицях і площах народне гуляння. Гримлять оркестри, линуть пісні, сміх, щастя.

Народ святкує День Перемоги.

Люди вшановують пам'ять воїнів, які боролися за мир і щастя всього людства.

*Ковальчук Мар'яна,
5 клас, СЗШ І-ІІ ступенів с. Салаші,
Яворівський р-н
Львівська обл.*

Діти в боротьбі за мир

Боротися за мир повинна кожна доросла людина, а також і діти!

Всі мріють про мир у світі, про добрі відносини і взаєморозуміння. Мир у сім'ї – це коли тато і мама люблять і поважають одне одного, своїх дітей і батьків. Так спокійно і затишно спостерігати, коли мама сестричці, співає колискову, а тато читас казочку братикові. Квітучі дерева, щебетання пташок за вікном, мамина добра усмішка, татова турбота. Я хочу, щоб так було не тільки у нашій сім'ї, а й у кожній родині. В найменшому селі і в найбільшому місті, в жаркій Африці і в холодному Сибіру. Діти прагнуть спокою, мирного блакитного неба і лагідних сонячних променів, котрі пестять їх усміхнені обличчя.

*Закалата Дарина,
5-А клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру

Війна – це слово болю і страху в очах наших дідухів і бабусь, бо вони були тоді ще зовсім малі. Помиляється той, хто вважає, ніби підлітковий вік – тільки підготовка до справжнього життя, яке почнеться потім, колись пізніше...

У нашому місті є пам'ятник Валі Котику, який теж воював проти фашистів. Під час війни загинуло багато невинних підлітків, які сміливо боролися проти ворогів. Кожен рік ми 9 Травня вшановуємо пам'ять загиблих у боях за рідну землю.

Я не хочу, щоб повторювався той жах, назва якому – війна. Я і мабуть, всі діти скажуть: «Я голосую за мир». Я хочу, щоб

добро існувало не тільки в казках, щоб кожна людина була щасливою, бо мир на землі це набагато краще, ніж війна.

*Боровець Христина,
5-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мирне небо, мирне життя... Здавалося б, такі звичайні речі. Здавалося б, їхню необхідність розуміють усі. Але чомусь мир зберігається на Землі не завжди. Чомусь час від часу спалахують збройні міждержавні сутички, в яких гинуть люди. Це ж чийсь батьки, сини, доньки! Хтось же їх оплакує, жалкує за ними. Чи варті війни людського життя?

Звичайно, життя людини – найвища цінність. Ніяка політика не може бути виправданням людиноубивств. Найбільшу відповідальність повинні нести, на мою думку, ті, хто розв'язують війни. Бо солдати лише виконують накази.

Треба цінувати те, що в Україні мир. Цінувати й усе робити, щоб його зберегти. Нормальний розвиток держави, життя її громадян залежить першочергово від миру.

*Юрець Анна,
5-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Є два поняття миру. По-перше, це – наша земля, сонце, небо, квіти, воля... Інше розуміння слова «мир» – це коли люди не хочуть війни. Я також хочу миру, щоб усі були щасливі. А якщо ж уже хтось розпочав війну, то він негайно має підняти білий прапор, щоб за столом переговорів узгодити певні непорозуміння. Краще скасувати війну, ніж довести свою правоту, вбиваючи невинних людей.

У тексті А. Литвин «Цвіркун» хлопчик міг співати тільки на волі, у своєму рідному селі, де було все, що він забажає. Повчальним є те, що він помирився зі своїм ворогом, бо ворожнеча ні до чого доброго не приводить.

Я переконана, що тільки мир потрібен усім дітям. Я голосую за мир, бо не хочу, щоб плакали діти, щоб вибухали бомби. Хочу жити на волі, радіти кожному прожитому дню.

За мир голосуйте всі діти,
Щоб з мамою разом радіти,
Щоб з татом піти в зоопарк, –
Без миру не можна ніяк.

*Кравчук Ірина,
5-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

*Я щиро молюся, терпляче чекаю,
В надії дивлюся на ранню зорю...
Бо мрії дитячої не полишаю.
Знайти у цім світі дорогу свою.*

Коли дивлюся мрійливо на небо, я бачу зорі. Вони освітлювали шлях Києю, ці ж зорі вказували шлях українському гетьману Б.Хмельницькому, а в роки Великої Вітчизняної війни з великим болем дивилися на Українську землю. Впевнена, що зірки знають усю історію, тому, мабуть, так яскраво і світять на темному українському небі, немовби прагнуть висвітлити те, що нам ще залишається незрозумілим.

А історія наша була страшна і кривава. Палахкотів дерев'яний Київ і велике полум'я стовпом здіймалося у небо. Розвалювалися чорні хаги, і серед руїн можна було побачити обгорілі тіла людей. І лилася річкою кров, роблячи землю червоною. Така страшна доля судилася нашій Україні з прадавніх часів, такою я бачу її і в роки отаманства Петра Сагайдачного, і в часи гетьмана Богдана Хмельницького. А донедавна чи не такою доля була? Звичайно, і Київ уже не

дерев'яний, і не було пожеж, але лилася кров, правда, уже за стінами, щоб Ніхто не бачив, але лилася і ллється...

А я, маленька світла дівчинка, хочу мирного неба, хочу ясного сонця. Як це не звучить банально просто, мені приємно, коли вранці моя люба матуся мені посміхається, коли я чую татову пораду, коли по голівці гладить мене бабусина рука.

Я не хочу думати про брутальні проблеми політиків. Не хочу віддавати їм свій дитячий голос. Я голосую за мир!

І тоді цвістимуть кожної весни вишневі сади, і тьохкатимуть у них солов'ї, чаруючи усіх навколо, і колихатиметься на полях важке колосся, приємно дивуючи погляд. А згодом із колосся буде зібрана золота українська пшениця, яка відома у всьому світі. На столі буде пишатися коровай, і лунатиме чарівна українська пісня.

Чи не про це мріяв Шевченко? Чи не про це мріє кожна українська сім'я? Так, про це. І ми хочемо цього – миру, добра, злагоди, затишку.

*Романюк Христина,
5-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я дуже люблю життя. Мені подобається ходити у школу, зустрічатися зі своїми друзями, святкувати. А ще я люблю подарунки. Правда, все це можливе лише тоді, коли немає війни, усі живуть мирно. Коли над нами мирне небо, скрізь звучать веселі голоси, чути радісний сміх, лине прекрасна пісня.

Усі знають, що в житті є темна і світла полоси. Переконана, що біла лінія – це мирне щасливе життя, а чорна – це війна, голодомор. Я думаю, що усі мене підтримають і будуть голосувати за мир, адже кожна порядна людина хоче лише добра собі, своїм рідним і знайомим. Щоб більше добра було на землі, нам, дітям, необхідно об'єднатися і голосувати за мир!

*Вольський Олександр,
5-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Найбільше мені подобається, коли наша сім'я збирається разом. А особливо, коли звучать мелодійні українські пісні. Тільки щасливі люди можуть співати, святкуючи у родинному колі. Як добре, що жорстока війна обминула Україну, і ми живемо у мирний час. Із розповідей дорослих я знаю, що в 1941 році і на нашу землю напали вороги. Тоді усім жилося погано, багато людей загинуло. Я не хочу, щоб на війні помирили люди, і тому голосую за мир.

Як гарно, коли всі посміхаються. Тоді хочеться і тобі співати, танцювати від радості. Тоді, здається, і квіти цвітуть яскравіше, і птахи співають мелодійніше, і сонечко світить по-особливому. Я за щасливе життя і тому голосую за мир.

*Менаннов Сулейман,
6 клас, Уваровська ЗОШ,
Автономна Республіка Крим*

Я голосую за мир

Як радісно зустрічатися з друзями, милуватися краєвидами Криму і знати, що завтра знову буде ранок:

Знов загляне в шибу сонце,
Вмиє променем лице
І промовить у віконце:
- Прокидайся, день уже.
Ранок весело сміятись
Буде в нашому дворі,
Перехожим посміхатися
Так люблю у ясні дні!

Щоб не згасло сонце, щоб не затьмарилося небо, щоб посмішка не зникла з мого обличчя та обличчя моїх рідних та друзів, я голосую за мир!

*Андрєєнкова Наталія,
6-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Я хочу миру й злагоди

Кожен день у моїй сім'ї розпочинається з того, що я йду в школу, а батьки – на роботу. Після того, як збираємося разом удома, займаємося буденними справами: я роблю уроки, мама пореється на кухні, тато щось майструє. У вихідні дні ми відпочиваємо. Любимо свята, коли дім наповнюється друзями. Ми радіємо і сміємося. І навіть важко уявити, що може бути інакше: можуть гинути від куль і розривів бомб люди, можуть палати їхні будинки, можуть діти залишатися сиротами... І навколо тільки горе і сльози.

Наша історія переповнена страшними війнами минулих століть. І сьогодні не може похвалитися спокоєм. Ще досі не зажили рани мільйонів людей після Другої світової війни, а нові, не менш страшні війни, знову виникають у різних куточках планети. Афганістан, Югославія, Грузія, Ірак – це лише невеликий перелік тих точок на карті світу, де проливалася або й у цю хвилину ллється кров тисяч і тисяч людей. Мене вражає, що причиною таких страхів в історії є одна людина або група людей. І заради досягнення їхніх примх і корисливих цілей знищуються цілі народи, країни. Складається таке враження, що люди не розуміють, що вони роблять. Я боюся навіть подумати, щоб щось подібне сталося в Україні!

Якби якась магічна сила запропонувала загадати мені три бажання і здійснити їх, то перше було б таке: «Хай у всьому світі буде мир, злагода і порозуміння!».

Нехай у всіх – всіх людей на Землі буде свій дім, чисте голубе небо, яскраве сонце, дитячий сміх. І обов'язково – плани на завтрашній день, а не страх за своє життя, яке може обірватися від кулі в будь-яку хвилину.

Хай завжди буде МИР!

*Абдуллаєв Рустам,
6-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Діти в боротьбі за мир

Кожного дня на нас, наче лавина, «звалюються» новини про різноманітні бойові дії та теракти в тому чи іншому куточку нашої планети. Мимоволі задумуєшся над тим, що люди безсилі проти своєї ж агресії, проти самих себе. Важко дивитися на заплакані дитячі очі, на стривожені обличчя дорослих і розуміти – реальність жорстока. Проте у медалі, як кажуть, дві сторони, і я впевнений, що наступить та хвилина, коли на Землі пануватиме мир.

Особисто для мене мир – це щось неймовірно велике, надзвичайно казкове, що може направляти людей на шлях спокою і радості. А де є казка, там і діти – маленькі істоти, які несуть по життю важкий тягар – благополуччя. Варто лише «піймаги» дзвінкий дитячий сміх – і тривога проходить, варто тільки витерти сльозу на дитячому обличчі – і серце наповнюється теплом. Саме діти несуть ту частинку миру у своїх душах, яка дає надію, що буде все: і мир, і спокій, і благополуччя...

Ми, діти, – маленькі, яскраві промені надії, що зігрівають свої сім'ї, а, як відомо, буде мир у сім'ї – щасливим буде все людство. Як же хочеться, щоб кожен відчув тепло дитячих рук і зігрівся від несамого жару дитячих сердець! Але це все казка, яка живе в душі кожного маленького громадянина своєї країни, свого світу. Проте настане день – і настане віра в щасливе майбутнє, яке пізніше підніме всіх на ноги і не залишить байдужим нікого, і люди зрозуміють, що збулася в їхньому житті казка під назвою «мир».

Серце стискається від болю, коли ми чуємо про страх і відчай людей, але слід повірити в те, що ми будемо щасливі, адже мир – це реальність, це частина нас, і кожен несе її крізь прірву пітьми і неспокою.

Майбутнє за новим поколінням, за дітьми, бо вони його творці!

*Матвієнко Олександр,
6-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Я хочу миру й злагоди

За вікном холодний осінній дощ, а в кімнаті тепло й затишно. Я за столом роблю уроки, мама в'яже. Стиха бубонить телевізор – це тато дивиться міжнародні новини. Чую ледь вловимі звуки про те, що знову десь стався вибух і багато жертв, а на другому кінці світу йде війна і гинуть ні в чому невинні люди. Мама стиха зітхає: «Як страшно, коли війна».

Я замислююся над цими словами, адже навіть не можу повністю осягнути того слова. Для мене це скоріше легенда, щось дуже далеке й не зовсім зрозуміле. А що я знаю про війну? Надивившись фільмів про подвиги, залюбки граюся з друзями у «войнушку», пахаючи іграшковими пістолетами. А після цього, живий і неушкоджений, іду додому обідати, і мама змазує бойові рани йодом і зітхає: «Знов воював, шибеник?».

Та все ж моя бабуся розповідала мені про справжню війну. Вона була дитиною, але добре пам'ятає, як на Полтавщину прийшли німці. У її розповідях війна – це коли над тобою знущуються окупанти, виганяють із власного дому, забирають усе до останньої крихти хліба, стріляють у рідних. Для моєї бабусі війна – це коли голодно, холодно і ... дуже страшно. Бабуся завжди каже: «Діти, не дай вам, Боже, пережити те, що я пережила». Тому в нашій сім'ї завжди святкують День Перемоги, день, коли закінчилася найкривавіша війна в історії людства.

Дуже хочеться, щоб страшне слово «війна» назавжди зникло з мов усіх народів світу. Щоб ніколи не плакали осиротілі діти, а батьки не ховали своїх убитих дітей.

Хай завжди на землі панують мир, злагода й любов!

*Красько Дмитро,
6-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Я народився в мирний час і не знаю війни. Мій тато також не знає війни, але він служив в армії, коли йшла кровопролитна війна в Афганістані. І мені бабуся розповідала, як уся сім'я переживала, коли тато навчався в Ленінграді до прийняття присяги і чекав призначення в місце проходження служби.

А потім був Кольський півострів, служба в прикордонній із Норвегією смузі, точка «Супутник» на побережжі Баренцового моря. Всі були щасливі, коли тато повернувся додому.

Та війна зачепила своїм смертельним крилом кожну сім'ю, зокрема і нашу. Мій прадідусь, тато бабусі, загинув у лютому 1945 року в Польщі. Бабуся майже п'ять років шукала могилу свого батька, Лотоцького Дмитра Андрійовича. І тільки в 1984 році через Червоний Хрест одержала відповідь, що він похований у Братській могилі в містечку Шейнах, що у воеводстві Торунь. Тоді в Польщі була дуже складна ситуація після повалення комуністичного режиму, але бабуся, Красько Анастасія Дмитрівна, зважилась і поїхала. Так склалося, що їй допомогли ветерани війська Польського відшукати кладовище, за яким доглядали місцеві учні. І вона побувала на могилі рідної їй людини. Скромний пам'ятник зі словами вдячності, невеличкі газони з квітами на кожній могилі. Бабуся залишила у підніжжя пам'ятника загиблим воїнам шкатулку, де була земля з могил її дідуся й бабусі. Це зворушлива подія у нашій родині.

Тому кожен повинен пам'ятати, що тільки коли люди живуть у мирі, злагоді, вони можуть бути щасливими, радісними, приносити користь своїй державі, можуть сіяти зерно, пекти хліб, рости дітей. От чому я хочу, щоб на землі були мир, любов, повага та єдність.

*Боровець Мирослава,
6-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Треба завжди берегти й цінувати те, що ти маєш. Родину, друзів, можливість цікаво проводити час... Здається, це такі природні речі. Здається, вони завжди були, завжди будуть. І тільки коли щось втрапиш, починаєш розуміти, настільки це важливо для тебе.

Так само й поняття миру на землі. Які б не виникали суперечки між державами, їх треба вирішувати дипломатично, спокійно. Адже, життя людини – найважливіша цінність. Не можна розв'язувати якість конфлікти між народами, нехтуючи цією цінністю.

Мир дає нам можливість повноцінно й радісно жити, чогось досягати, щось творити. Отже, його треба берегти.

*Кондратишина Діана,
6-А клас, НВК школа-лицей № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир...Тільки прислухайся до цього слова! У ньому злагода, спокій, тиша, відсутність воєн, суперечок, ворожнечі між країнами.

Кожного ранку я прокидаюся з посмішкою на обличчі та блиском в очах, бо знаю, що живу на чудовій планеті Земля, у незалежній державі Україна, яка пройшла довгий і тернистий шлях, щоб процвітати і виховувати своїх дітей у мирі і злагоді.

А колись все було по-іншому. Була війна, під час якої гинули люди. Війна – це страшне слово. Якщо вдумася в нього, то відчуєш, як тяжко було нашим ветеранам захищати рідну землю і стояти до кінця, до смерті за те, щоб ми могли почути спів соловейка у гаю, бачити мирне небо над головою.

Про лихоліття війни я дізналася зі спогадів прадідуся. А найбільше запам'яталося, коли він розповідав, як тяжко йому було, коли куля влучила в ногу і пройшла крізь коліно, як не можна було бігти. Де там бігти?! Іти, повзти, щоб дістатися до якогось окопу.

Слухаючи це, я плачу чи то від страху, чи то від радості, що прадідусь зараз зі мною.

Ми повинні шанувати ветеранів, які захищали нашу країну і прагнули миру у всьому світі.

Я голосую тільки за мир!

Багнюк Денис,

6-А клас, НВК школа-ліцей № 19,

м. Рівне

Мир у моїх очах

Як добре дивитися на ласкаве сонце і довго-довго всміхатися. Добре подорожувати з друзями, навчатися у школі, їсти цукерки. Але сьогодні нам задали написати твір про мир. І я задумався.

Моїм поколінням мир сприймається як щось таке, що є і просто має бути. Про війну ми знаємо лише з книг, кінофільмів, розповідей старших. А сьогодні я випадково побачив по телевізору репортаж про війну у якійсь країні. З телеекрана я бачив, як гриміли снаряди, плакали діти, все було жорстоке і страшне. Я зрозумів, що війна – це велике горе і велике зло. Коли під час війни гинуть діти, країни, які воюють, не мають майбутнього. Земля немовби здригається і плаче від болю.

Рідна земля – наша мала батьківщина, де ми вперше почули мамину колискову, пізнали перші радощі й перші сльози, перші перемоги й поразки... Стежина в ріднім краї... Небо єдиної у світі батьківщини. У кожного вони свої, неповторні. Любов до Вітчизни називають патріотизмом. Це дуже сильне почуття, яке дає людині змогу витримати складні випробування, перетерпіти лихоліття, здійснити найвищий подвиг в ім'я свого народу, його мирного майбутнього.

Від переможного травневого салюту, яким закінчилася Велика Вітчизняна війна, минуло вже чимало часу, та в пам'яті народній живуть і житимуть подвиги героїв, звершені у дні війни. Ми завдячуємо за мир посивілим ветеранам і тим, хто не повернувся з фронтових доріг. Нехай багряним полум'ям палахтять квіти біля їхніх пам'ятників, на яких викарбувані слова: «Ніхто не забутий, ніщо не забуте».

Війна несла безліч горя, сліз, жертв. Війна забирала життя малих і старих, жінок і дітей, синів і батьків. Нищила все живе і святе, спалювала у вогні страху і смерті. Війна простягує свої зловісні руки й у мирний час. Адже часто ми чуємо, коли то в одному, то в іншому місці знаходять смертоносні пам'ятки тієї війни: снаряди, міни. Від них і сьогодні гинуть люди. Це страшне відлуння вражає нас. Тож про це забувати не можна.

Народ, який пам'ятає свою історію, має майбутнє. На даний час проблема збереження миру на Землі – найважливіша, тому що під час виникнення військового конфлікту у світі, нашіпованому ядерною зброєю, всі інші проблеми втрачають сенс. Жорстока реальність полягає в тому, що людство накопичило таку кількість смертоносної зброї, якої досить, щоб кілька разів знищити все живе на Землі або й саму планету.

Я не хочу ніколи бачити війни. Я хочу, щоб наді мною, моїми друзями, близькими і рідними завжди світило ясне сонечко, якому так добре всміхатися, щоб зеленіла травичка, співали пташки та дзвінко сміялися діти.

Мир – це найголовніше слово на світі.

Мир дуже потрібен нашій планеті.

Мир потрібен дорослим.

Мир потрібен дітям.

Мир потрібен усім.

*Єпіфанов Нікіта,
6-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Коли діти відчувають себе щасливими? З самого народження дитина відчуває тепло та турботу батьків. Пізніше підрастаючи кожен з нас починає помічати та радіти сонечку, квіточці, рослинці. А коли маленька тваринка забігає навколо нас, прилине до наших ніг, невже нікому не хотілось до неї схилитись та погладити? Кожен з нас звичайно ж мріяв прихистити в себе вдома маленьке звірятко!

Можливо не так як дорослі, але ми теж помічаємо настрої людей, які нас оточують. В першу чергу ми звертаємо увагу на своїх батьків. Ми намагаємось заглянути в їхні обличчя та зрозуміти які вони – засмучені чи радісні. І побачивши на їхніх обличчях посмішку та почувши приємне слово, ми відчуваємо себе найщасливішими.

На даний час, як і раніше, в різних куточках нашої планети йдуть бойові дії. Дорослі завжди щось не можуть поділити. А що ми бачимо коли війна? Скільки дітей не може дочекатись своїх батьків додому? В пам'яті цих дітей назавжди залишаться крики, плач та вибухи.

Кожна дитина хоче також радіти новому дню, бачити поруч живими, здоровими та щасливими своїх рідних та друзів.

Так коли ж ми будемо щасливими? Дійсно, тільки тоді, коли буде мир на нашій планеті. Тоді, коли дорослі перестануть воювати.

*Ходорчук Анастасія,
6-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир – мрія народів світу

Питання миру було і залишається актуальним у всі часи. Адже і в наш час на планеті весь час спалахують конфлікти,

які переростають у воєнні дії. Під час воєнних конфліктів здебільшого потерпають мирні жителі.

Всі народи мріяли досягти миру, але не всім це вдавалося. Тим кому все таки вдалося досягти миру — це означає, що це був сильний народ.

Мир одне з найважливіших правил народів, тому, що без миру буде війна, а війна – це втрати. А щоб не досягти війни, то потрібно жити в мирі і в злагоді, тому, що лиш одна сварка може призвести до бійки, а якщо посваряться народи, то буде війна.

У народах де нема миру, злагоди то там війна – втрати, гинуть чоловіки, жінки, діти, плачуть матері, хочуть, щоб їхні діти були живі, хочуть миру – не хочуть війни. Коли людина втрачає всіх рідних, друзів і їй немає сенсу жити – це призводить до самогубства. Ось які наслідки війни, а наслідки від миру – це любов до життя, людина чогось прагне і хоче цього досягти. А коли війна людина не розуміє навіщо вона живе, заради чого чи кого.

*Сіняков Олександр,
6-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я хочу жити в мирі і злагоді

Я набагато молодший за незалежну Україну. Я лише мільйонна її частинка. Але я частина великого українського народу. Я – майбутнє моєї країни, тому вже сьогодні я повинен жити так, щоб приносити користь нашій державі.

Якщо я вже сьогодні зрозумів своє призначення для України, то згодом зможу принести багато користі своєю працею. А це, в свою чергу, буде запорукою злагоди. Я люблю нашу мелодійну співучу мову, яка прийшла до мене з маминою і бабусиною колісковою.

Саме тому я повинен плекати її, говорити лише українською, навчати інших.

З перших кроків по рідній землі я пізнавав нашу природу, і синє бездонне небо, і зажурений ліс, золотаві поля, і пахучі луки, сріблясті ріки та прозорі озера. Вже зараз я розумію, що ми повинні зберегти її недоторканність для наступних поколінь. Почати треба із себе, із своєї родини. Я люблю свою країну, і хочу жити в мирі і злагоді. Щоби було безхмарне небо і завжди світило ясне сонечко, щоб ніколи не було війни.

*Ралко Ангеліна,
6-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це прекрасне, миле й добре слово. Часто промовляючи його, ми не задумуємося над його світлим значенням. А що ж таке мир? Це людське щастя, лагідне проміння сонця, ласкава усмішка мами. А, можливо, це впевненість у **завтрашньому** дні, у майбутньому. Це стан гармонії людини з людиною та людини з природою. Певно, це і є мир.

Війна... Яке ж це **страшне** слово! Війна уособлює ненависть, зло та страх. Вона **несе** з собою біль, смерть, втрати, страждання, кров та **сльози**. Абсолютно нікому вона не дає щастя чи сміху: ні **загарбнику**, ні **людині**, що бореться за свій рідний край.

І до нашої ери, і декілька століть тому, і зараз у світі люди помирають на війні. Злі люди грабували, палили, вбивали, нищили цілі нації. Діти, що їх рослили матері, гроші, які деякі сім'ї заробляли десятиліттями, визначні пам'ятки архітектури, створені тяжкою працею – все це безслідно зникало. Гинули люди, які намагались захистити себе, друзів та рідних, в тяжких муках помиралі ті, що тужили за батьківщиною та близькими людьми. Звідки ж ця жага вбивати, нищити? В цьому питанні людина так подібна до тварини! Чим? Інстинктом самовиживання: щоб вижити самому, треба вбивати.

Біль після і під час війни... Він нестерпний, сильний і жахливий. Від смертей близьких він стає таким. Це велика і невиліковна рана в серці людини, що нанесена безжальними діями завойовника.

Життя людини... Дякуймо Богові, непередбачуваній Долі та нашій любій Матусі за те, що воно в нас є! Яким би воно не було: радісним чи сумним, щасливим чи сповненим трагедій, потрібно цінувати його, адже воно нам дано одне.

*Бурчак Ольга,
6-Б клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Легенда про Мир

Це відбувалося у ті далекі часи, коли Бог ходив ще по землі та допомагав добрим людям віднайти мир і спокій у своїй душі.

В одному далекому гірському селі жив парубок Мир. Був хлопчина завжди веселий, бо мав і маму, і тата, сестер і братів багато, які дуже його любили та опікали. Юнак найбільше полюблив ходити до лісового джерела. Адже саме там він відчував гармонію душі і тіла, саме там він ставав сильним, готовим нести добро людям. Лише одного не розумів: чому старші люди не дозволяють ходити на інший бік гори. Завжди слухняний та покірний цього разу він вирішив зробити по-своєму. Цікавість перемогла.

Не знав Мир, що чекає на нього там справжнє лихо. Довго йшов хлопчина чи ні, цього ми не знаємо. Однак, те, що він побачив за горою, вразило його. Селище, до якого він наблизився, було темним та похмурим, а люди, яких він зустрічав, були чорними та непривітними. Назустріч вийшла дівчина неймовірної вроди. Чорне, смоляне волосся, заплетене у тугі коси, обвивало стрункий стан незнайомки. Проте вражали очі, глибокі та проникливі, у яких живе постійний смуток і ще щось незбагненне.

- Здрастуй, дівчино! Як звуть тебе, величають? – першим заговорив Мир.

- Війна! – нахабно промовила дівчина.
- А ти звідки взявся такий світлий та променистий?
- Я живу на тій стороні з рідними, і всі люди у нашому селі такі ж як я.
- Цікаво! А я ніколи не знала, що є такі.
- Дівчино, а чому у вас такий морок, чому так багато заплаканих дітей? У вас трапилося лихо?
- А хіба буває по-іншому? Скільки себе пам'ятаю у нас завжди так.
- А у нас весело та мило. Ніхто не плаче, тому що живуть у мирі та спокої душі та тіла.
- Як би я хотіла побувати у вас. Чи не міг би ти взяти мене з собою?
- А чи відпустять тебе твої рідні ?
- Нікого в мене немає. Сиротою зростаю, без батька та неньки. Пожальві юнак Війну, а ще вона дуже йому сподобалась, тому і не відмовив їй.

Швиденько зібралася дівчина. Узяла з собою в дорогу лише клуночок з найнеобхіднішим. Парубка здивувало, що вона ні з ким не попрощалась.

Вирушили вони в дорогу. Дивно поводи́ла себе Війна: до всього приглядалася, щось постійно діставала із клуночка та розкидала дорогою. Де проходила ця незвичайна пара, діялось неймовірне. Де ступав Мир, усе оживало, ставало світлим та спокійним. І навпаки, де проходила Війна, сутінки обволікували ліс, птиця та звірина ховалися у чагарниках.

Не звертав на це увагу закоханий, зачарувала його красуня. Ось уже й рідна хатина близько. Ото зрадіють рідні його поверненню. Та ще й не сам, а з нареченою. Не так сталось, як бажалось. Страшною звісткою зустріли його: немає рідних – померли, немає хати – згоріла. Нічого не залишилось від того щастя. Озираючись юнак, а не побачив нічого, крім Війни, яка презирливо дивилася йому в очі.

- Ну, і де ж твоє щастя?! - засміялась вона.

Як же це сталось? - не міг опам'ятатися вражений хлопчина. Це моя подяка тобі за доброту. Я хочу, щоб у вас було так як і у

нас, тому і розсівала дорогою Злидні, Смукот, Сльози, Горе, Смерть. Поки дійшли, а вони вже дали перші плоди. Ось так!

Не знав хлопець, як дати цьому лиху раду. Адже сам винен. Довірився, покохав. Пішов він знову до лісового джерела, набрагися сили для двобою, відчутти гармонію. Не вдалося.

Аж тут зустрів старця. Розповів хлопець про свою біду, поради попросив. Не відмовив Бог (а це був саме він), допоміг. Вказав доріжку до трьох сестер, які зможуть допомогти прогнати Війну. Подякував Мир та пішов шукати Віру, Надію, Любов.

Небачена сила виступила проти непроханої незнайомки. Перемогли сестри потвору, повернули Мир у рідне селище. Так і зажили усі разом, славлячи Бога та у гармонії з природою.

А Війна інколи знаходить собі нову жертву, знищує знову і знову, проте боїться відчутти на собі ще раз союз Миру, Надії, Віри та Любові.

*П'ятаков Ігор,
6-Б клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Найцінніше, що є в людини – це її життя. Людина повинна пройти молодість, зрілість, залишити спадщину, тобто посадити дерево, збудувати дім, виростити дитину.

У духовному заповіті матері Терези є такі слова:

Життя – це шанс,
Скористайся ним.
Життя – це краса,
Милуйся нею...
Життя – це мрія,
Здійсни її.
Життя – це виклик,
Прийми його.
Життя – це обов'язок,

Виконай його.
Життя – це цінність,
Цінуй його...

Але сучасний світ не гарантує людині щасливого життя. На планеті Земля ще йдуть війни, відбуваються терористичні акти, весь час проливається кров.

Люди страждають, вони невпевнені у завтрашньому дні. Усі ми хочемо жити у державі, яка буде захищати права людей, дати їм можливість жити без воєн та конфліктів.

Тому я голосую за мир! Мир, який зробить кожную родину щасливою; мир, який принесе добробут та благополуччя сім'ям; мир, який об'єднає країни у прагненні знищити усю зброю, яка тільки існує на землі!

*Мартинюк Андрій,
6-Б клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Життя, яким ми так дорожимо, може обірватися в любую хвилину, коли розпочнеться війна. І будуть зруйновані наші мрії, плани на майбутнє, можемо втратити найдорожчих людей, яких ми так любимо. Звичайно я не бачив війну на власні очі, але читав у різних книгах. Я добре усвідомлюю те, що вона нічого доброго не приносить. Вона лише несе нам біль, шкоду та нічого кращого. Там де вона проходить, там нічого не лишається живого. Усе помирає, неначе пустеля.

Тому я голосую за мир!!! Я хочу жити спокійно і не хвилюватися, що зі мною чи моїми рідними щось станеться.

Я хочу радіти голубому небу, золотому сонцю, всьому що мене оточує, а не страждати.

Отже, давайте голосувати за мир! А війна щоб лише згадувалася в книгах.

*Приходько Юлія,
6-Б клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів

Війна – це лихо і ганьба народів. Люди у всьому світі здригаються від слова «війна». Лише п'ять букв, але воно наводить жах на людство. Люди воюють! Саме так! Звісно вони стверджують: одні воюють за нафту, другі – за релігію, треті – за кордон. Та невже нафта, релігія, кордон варті людського життя? Хіба воно не безцінне? Чи варті всі суперечки, непорозуміння людського життя? Життя безцінне і найдорожче, що є в людини. А війна? Скільки людських життів вона забрала? Війни минулого, теперішнього, майбутнього.

У минулому під час війн вимирали цілі народи. Важко уявити, скільки людей загинуло під час Столітньої війни, а під час I-II світовий війн? Невже ці всі суперечки варті людських душ, життів? Люди протягом свого життя навчаються, спілкуються, радіють, сумують, кохають – живуть! Невже ці почуття не варті життя?! Життя – найдорожче, що ми маємо. А війни в нас його забирають. Адже, скількох синів братів, друзів поховала земля за «воєнні роки». Скільки сліз пролили рідні.

За що гинуть люди на війнах? Вони навіть самі не знають, вони знають лише одне: вони люблять свою країну, люблять настільки, що готові життя за неї віддати. Та тільки невже лише своєю смертю ми можемо довести державі, що ми її любимо?

Війна – страшне слово, яке наводить жах не лише на людину, а й на весь народ.

Я не хочу ніколи чути слово «війна»!

*Тарасова Дарія,
6-Б клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я можу мати усе на Землі – родину, добробут, завзяття і сміх. Бажаю я цього, ніяк не війни – це горе і плач, страждання усіх. Нічого гарного немає війна, багатим – це вигода, гроші великі, А людям звичайним – лихо велике. Забирають життя безжально у них. Тому війна страшна і нещадна. Бажаю я мати цукерок смачних, Шоколаду і друзів веселих. І кожен день здавався би святом! І щоб люди жили завзято!

Я оголошую відкрито — Я голосую за мир! Питання війни – закрито!

*Павловська Ірина,
6-В клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

У нашій країні були важкі часи: голодомор та війна. Наші предки пережили цей важкий період часу. Коли був голодомор, люди помирали, з їхніх вуст лунали слова: «Війна, голод та холод». Війна та голодомор забрали життя багатьох людей. Але людство не здавалося, воно хотіло миру й кращого життя на своїй Батьківщині. Безпомічні селяни також йшли на цю жакливу війну, їм загрожувала велика небезпека, але вони не здавалися. Люди боролися за своє життя та життя своїх дітей. З розповідей своєї бабусі я дещо дізналася про голодомор, їм було важко згадувати минуле життя. Я не хочу, щоб в нашій країні повторилася ця жаклива, небезпечна війна і смертельний голод. Щоб жити мирно, потрібно поважати один одного, любити та творити добро. В нашій країні є багато людей, які потребують допомоги – це хворі, сироти та безпомічні люди.

Звісно, хочеться, щоб у нашій країні було якнайбільше добрих людей.

Я голосую за мир тому, що мир та спокій на землі допоможуть нам вирости добрими, чемними, розумними.

Я бажаю нашій країні найбільше добра та злагоди!

*Бондар Катерина,
6-Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир... У цьому слові приховано великий зміст. Незчисленні герої загинули на полі битви, захищаючи мир на землі. Вони віддали найдорожче – своє життя. Можливо, не всі знають, що на Україні точилися жорстокі бої, народ боронився з усіх сил, щоб правнуки жили мирно. А ми сьогодні розслабилися, думаючи, що мир завжди панував у нашій країні, і мало уваги приділяємо боротьбі за мир. Я голосую за мир! Хочу зберегти нашу землю від руйнування. І тільки пам'ятаючи про страшні роки війни, ми міцніше будемо стояти на варті миру.

Впевнена, що громадські читання, які проводяться у травні, сприятимуть збереженню миру на землі, заставлять кожного замислитися над своїм життям, подумати, що кожен зробив для збереження миру на планеті.

Я голосую за мир і бажаю усім миру та злагоди!

*Білик Анна,
7 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

*І виростають покоління,
Котрі не чули тишини.
О, найстрашніше з літочислень
Війна – війною – до війни!*

Л.Костенко

В Україні іде шістдесят четвертий мирний рік. Понад півстоліття на нашій землі не рвуться бомби, не гинуть люди.

Велика Вітчизняна війна залишила по собі в нашому краї руїни і згарища, понівечені снарядами сади і лани, обірвані життя, зламані людські долі. Кожен клаптик рідної землі политий кров'ю її захисників, сльозами дітей і матерів.

Кожного шостого громадянина Україна втратила в боротьбі з фашизмом. Сторінки війни – це 1418 днів і ночей мужності, стійкості, звитяги. Це священна битва, що принесла людству визволення від коричневої чуми, повернула йому довгоочікуваний мир.

Полум'я війни нікого не обминуло. Майбуть, не було людини, якій вона не завдала страждань, не забрала когось із рідних, знайомих, друзів.

Здавалося б, давно загоїлися заподіяні війною рани. Та ніколи не вмере пам'ять народу про грізний час випробувань, про його героїв. І досі ятриться серце тим, що мільйони не повернулися з поля битви до рідних домівок, заплативши своїм життям за наше право жити.

Ми не повинні, не маємо права забувати те, що відбулося шість десятиліть тому, якою ціною завойовано мир, чому нам пощастило народитися вільними людьми, кому ми повинні дякувати за це...

Головний висновок, який ми маємо винести з уроку, який дала нам історія, мир – величезний здобуток наших дідусів і бабусь. Його треба берегти, мир – це щастя.

За нього маємо бути вдячними. Йому треба радіти щодня.
І які б труднощі і неприємності не засмучували нас, їм не
затъмарити щастя мирного життя.

*Копелюк Віталій,
7 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Я голосую за мир

*Мир – це життя.
За мир у всьому світі
Це значить: за життя,
За руки працюючі,
За матір і дитя!
(М.Рильський)*

Мир... Яке маленьке слово. Але яке велике його значення!
Ні одне слово, крім слова «мама», не може стояти поруч з
ним. Справді, адже мир – це життя. Це ясне сонце на чистому
небі, це теплий грозовий день, це ніжна дівоча пісня, це сміх
дітей. Лише тоді, коли над нами не буде стояти загроза війни,
ми зможемо щасливо жити, вчитися, працювати. Кожному,
хто хоче щастя, дороге слово мир.

В історії людства є події, які назавжди залишаються в
пам'яті. Велика Вітчизняна війна... Вимовляєш це слово і
бачиш, як у вкритих сивиною бабусь і дідусів зразу зникає
усмішка з обличчя, на чоло лягають глибокі зморшки і в очах
з'являється невимовний сум. Війна... У цьому слові – біль і
розпач матерів, стогін поранених, плач сиріт.

Важким був шлях до Перемоги. Втрати були
багатомільйонними. На величезному просторі від Дніпра до
Ельби братські могили тих, хто спіткнувся об ворожу кулю,
хто впав на ратному шляху до травня 1945 року. І стали над
ними з граніту вічні солдати, оберігаючи спокій тих, хто
загинув і пам'ять про них:

О грізний краю мій під тучами війни!
Хто кров за тебе лив, – тих словом спом'яни.
Хто мертвим ліг в бою, – не раз згадай, не двічі.

(А.Малишко)

Кожен рік 9 Травня ми вшановуємо пам'ять полеглих у боях за рідну землю. Слухаємо розповіді свідків тих подій, уважно дивимося їм в очі. Як багато бачимо ми в тих очах! І думаємо, думаємо про все. Про те, що було, і про те, що буде. І раптом розуміємо: яке ж це щастя – безмежне і чисте блакитне небо над головою! І завтрашній день, якого чекаєш із надією і радістю!

Моє молде покоління росте в мирний час. Ми не хочемо, щоб наші імена були занесені в списки загиблих, ми хочемо миру і віримо, що його хочуть всі чесні люди на Землі. І ми, юне покоління України, щиро віримо, що над нашою Вітчизною буде завжди безхмарне мирне небо, а у нас – щасливе майбутнє. Нехай же добрі вітри пролітають над Землею і несуть на своїх сонячних крилах життєдайне тепло і радість, хай ніколи не повториться той жах, назва якому – війна!

Хай завжди буде сонце,
Хай завжди буде небо,
Хай завжди буде мама,
Хай завжди буду я.

*Максим'юк Тетяна,
7-Б клас, НВО № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Світлий травневий день усміхається нам м'яким світлом яскравого сонечка. Виграє в цих променях бронза монументів героям Великої Вітчизняної війни.

Дев'яте травня – це величезне Свято Перемоги, свято зі сльозами на очах ветеранів. Ці сльози нав'яні і тяжкими спогадами воєнних років, і радістю світлої перемоги.

Шістдесят чотири роки тому пролунав останній постріл Великої Вітчизняної, закінчився період всесвітнього зла в історії людства.

Чотири довгих роки продовжувалась ця жорстока війна, чотири роки несла вона біль і страждання, смерть і розруху, відбирала рідних і близьких, друзів і знайомих. Розжареним залізом випекла вона величезні рубці в думках тих, кого зустрічала на своєму шляху.

Немає жодної родини, яка б не втратила в цьому пеклі батька або брата, сина, доньку, матір, сестру. Скільки їх залишилось на фронтах Великої Вітчизняної! Скільки людей замучено у фашистських застінках, живими спалено в печах Оствальда та Бухенвальда, задушено отруйним газом у концентраційних таборах, перевішано, розстріляно, піддано жорстоким тортурам гестапо!

Наше юне покоління не знає війни. Але чи можна про неї забути, назавжди викреслити її з пам'яті? Ні! Ця війна залишиться не тільки на сторінках підручника історії, а й у думках і спогадах ветеранів і їх нащадків.

А скільки людей віддали своє життя за Батьківщину, але не вписали своїх імен в її історію? Сотні, тисячі, мільйони! Щоб не сталося, ми не маємо права їх забути.

Саме тому майже в кожному населеному пункті існує особливе пам'ятне місце – могила Невідомого солдата. Вона нагадує нам про тих героїв, імена яких ми не знаємо, але які мають повне право вважатись справжніми ковачами перемоги, нашими визволителями.

Невідомих солдатів немає. Всі відомі, якщо не іменем своїм, то подвигом. Пам'ять про героїв війни назавжди залишиться в душах і серцях наступних поколінь.

Ми не знаємо війни. Щира подяка за все Вам, і мертвим, і живим героям Великої Вітчизняної.

Клянемось, що зробимо все можливе для того, щоб не допустити повторення цієї трагедії ні зараз, ні в майбутньому!

Хай завжди над нами буде синіти чисте небо, світити на ньому яскраве сонечко! Хай завжди буде мир на нашій планеті Земля!

*Яницька Надія,
7-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу, щоб мир панував у нашій державі і люди з упевненістю дивилися у майбутнє. Правда, мирне суспільство – це не тільки злагода у владі, а, в першу чергу, у кожній маленькій сім'ї, мир у школі, на вулиці, у місті. Боляче, коли сваряться найкращі друзі і починають ненавидіти одне одного. Добре, коли хтось із них зрозуміє свою помилку і прийде до друга з вибаченням, тихо промовить: – Мир!

Але не всі люди приймають вибачення, дехто уже не вірить у дружбу, береже у серці злобу. Таким людям необхідно допомогти знайти вірних друзів, переконати, що ненависть руйнує все на світі і призводить до війн.

Сумно стає на серці, коли бачиш, як не ладять між собою члени певної родини. Всі негаразди відбиваються на здоров'ї усіх – і дорослих, і дітей. Хочеться, щоб у кожній сім'ї була злагода, адже родину не проміняєш ні на що. Особливий зв'язок повинен бути між матір'ю і дитиною. Я переконана, що не потрібно якісь негаразди тримати в собі, а все розповідати неньці, бо тільки вона одна може дати найкращу пораду своїй дитині. Мама має більший досвід і тому є кращим порадиником у, здається, найприкріших ситуаціях. Якщо ти будеш поважати свою маму, ставитись до неї як до старшого товариша та друга, то це і буде мир у твоїй сім'ї. А ще не забуваймо слова ввічливості, які несуть у собі добро.

А якщо буде мир у сім'ї, у родині, у класі, у школі, у місті – то запанує мир і в нашій державі!

Я голосую за мир

Я голосую за мир... Як банально... Мир у нашому світі відсутній. А, можливо, ні? Поміркуємо. Що таке мир? Мир – це утопія, тобто те, чого не існує. Думаю, це взаєморозуміння. А чи можливе воно між людьми, адже люди не ідеальні. Висновок можна зробити лише тоді, коли зрозуміємо, що ж таке людина. Можливо, людина – це іграшка у чийхось вмілих руках? Бездушна іграшка. А може, це – гуманоїд, інопланетянин зовсім не адаптований до земного життя? А ще чийсь невдалий винахід... Або невдалий жарт? Ні! Людина – це тварина, яка діє за своїми інстинктами: відвоювати свою територію, розмножитись, здобути харчі. Люди-тварини живуть за планом як бездумні роботи, кожного дня одне і теж: сніданок, дорога на роботу, праця, щоб заробити на хліб насущний, дорога додому, вечір, сон. А зранку знову починається все спочатку. Ці люди-роботи ніколи не спілкуються, не цікавляться життям інших, не вболівають за долю своєї Батьківщини. Стає страшно! Люди-роботи не народжують дітей, бо у них немає на це часу. Вони не мають почуттів, бо заклопотані несуттєвими проблемами. Вони не вміють мріяти, бачити прекрасне.

Мабуть, ця тема не для мене, адже я ще дитина... Мені рано заглиблюватися у всі ці питання. А якщо не зараз, то коли? Потім? Потім буде пізно. Я сама можу стати людиною-роботом; Ні! Погані думки в сторону! Не всі дорослі роботи. Є й такі, що мають душу, радіють кожному ранку, співають від радості, допомагають іншим. Саме такі люди збережуть мир на планеті, а ми, діти, їм допоможемо у цьому. Адже від дітей багато що залежить, бо саме вони здатні повернути дорослим уміння бачити прекрасне і щиро радіти, як діти. А радість приносить розуміння, мир і добробут.

Отже, мир існує, але тільки у «живих людей», у людей, у яких є почуття. Сьогодні я голосую за мир, бо тільки він допоможе повернути людям-роботам відчуття прекрасного, а це вже початок у нелегкій боротьбі за мир на всій планеті.

*Смоляр Олена,
7-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Нехай перемагає мир і добро!

У світі йде одвічна боротьба двох протилежних сил: добра і зла; дружби і ворожнечі; миру і війни. Кожна людина на своєму шляху обов'язково зустрічається з їх проявами і після цього набуває життєвого досвіду, мудрості. Саме народ у своїх численних казках, легендах, переказах підносить протиборства цих сил. Напружені сюжети казок ведуть нас шляхом боротьби сильного, мужнього і шляхетного героя з підступністю, жорстокістю, злом. Як правило, герой виходить із найскладніших ситуацій переможцем, бо він захищає свою землю, своїх рідних, суджену, друзів, побратимів.

Обидві ці сили дуже потужні, тільки одна з них творча, животворяща, а друга – руйнівна, страшна, жорстока.

На жаль, у житті не як у казці: добро не завжди перемагає зло. Християнська мораль вчить нас нейтралізувати зло – добром, не відповідати злочином на злочин, не мститися за кривди, бо це може привести до великої трагедії.

Та люди – дивні створіння. Вони не слухаються Божих заповідей, чинять всупереч їхнім застереженням і часто розплачуються за такі свої гріхи муками власного сумління, а то й життям. Яким прекрасним могло бути наше буття, якби кожна людина жила за правилом: «Поводьтеся з іншими так, як би ви хотіли, щоб поводитись з вами». Тоді б зникли війни, сварки, вбивства, злочини, ворожнеча, помста – всі ці атрибути зла, які несуть людям біди.

Отже, якщо добро і мир перемаже – наш світ стане кращим!!!

*Кобель Катерина,
7-В клас, НВОН № 2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Мир в моїх очах

Що таке мир? Тлумачний словник дає багато пояснень слова мир.

Мир – це відсутність ворожості, війни, суперечок: «мир не ждуть, мир завойовують».

Мир – це злагода: «Соло» яка згода краща, ніж золота звада». А ще мир – це спокій. Кажуть: «Ідіть з миром», бажають успіху, добра.

Ще кажуть:»Мир дому сьому», бажають добра, здоров'я, благополуччя, спокою та злагоди мешканцям.

Я вважаю, що мир – це гармонія, коли все милозвучне, злагоджене, взаємо зрозуміле, як в музиці. Коли кожен інструмент грає свою партію, а у підсумку виходить прекрасна мелодія або чудовий твір; коли багатоголосий супровід органічно поєднується з мелодією. Також гармонію ми спостерігаємо у природі. Клімат, рельєф, рослинний та тваринний світ живуть та взаємодіють злагоджено та мирно.

Так і людина відчуває мир, коли дух, душа та тіло знаходяться у гармонічному етапі.

Якщо людина, її рідні та близькі здорові, не мають проблем, коли в сім'ї злагода та любов, коли мрії збуваються, тоді вона відчуває мир та спокій у своїй душі.

Людина, яка вірить у Бога, завжди бажає всім миру та злагоди. «Мир мій вам даю», – говорить Ісус Христос.

Я хочу, щоб люди жили у мирі, щоб дорослі любили дітей, а діти шанували старших, щоб між людьми була взаємодопомога, вірність слову і ділу, твердість у принципах і любов у стосунках. Нехай люди не знають горя, голоду, скорботи і страху.

Безаю усім миру!

*Луценко Марія,
8-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Звернений до живих

*Відчуло людство, що весна
розвіяла страшні тривоги, –
нарешті знищена війна
травневим домом Перемоги!
П. Осадчук*

Багато ще запитань залишила нам війна. Не все до кінця з'ясовано. Не всі імена написано на обелісках. Давній біль не припав порохом забуття. Від глибоких протитанкових ровів не лишилося й сліду. А от у душах людей війна довговічніша. При кожному доторку пам'яті облікає, болить.

У нас, напевне, немає сім'ї, яку обминула трагедія війни. Немає міста чи села без пам'ятника, обеліска. Вони стоять як німі свідки недавніх битв, що точилися на цій землі. Могили, пам'ятники, обеліски – стіни скорботи, мовчазні і промовисті. У глибокій печалі схилилися закам'янілі матері, і спустилися на коліна бронзові солдати, затиснувши у руках холодні автомати.

Трагічним: «Пам'ятайте!», урочистим: «Вічна слава героям!» – починається «Реквієм», на партитурі якого написано: «Присвячується тим, хто загинув у боротьбі з фашизмом». Багато разів у нашій школі уже виконувався «Реквієм», завжди справляючи на мене і моїх друзів надзвичайне враження. Я зацікавилася цим твором і тому мала надію віднайти хоча б щось про нього. В одному із стареньких календарів бабусі прочитала про те, як композитор «Реквієму» Д. Кабалевський висловив ідею свого твору: «...написаний про загиблих, але звернений до живих; розповідає про смерть, але оспівує життя; народжений війною, але спрямований до миру». Тому, коли

приступила до написання твору «Я голосую за мир» ні на хвилю не вагалася про що буду писати.

Час швидкоплинний. Минають роки. Змінюється одне покоління іншим. Давно відгриміла Велика Вітчизняна війна. Понад 64 роки ми живемо в умовах миру. І дехто може подумати, що минули ті часи, коли можна було на повну силу виявити людські достоїнства: честь і чесність, мужність і самопожертву, почуття обов'язку і справедливості. Ні, не минули. Світ подвигу не вичерпний. Все в ньому нерозривно пов'язане: минуле і сучасне, сучасне і майбутнє.

*Алексійчук Юлія,
8-А клас, НВК «Престиж»,
м. Рівне*

Кажуть, що немає нічого гіршого за байдужість, бо вона вбиває душу. Ми дуже цінуємо людей турботливих, готових допомогти, чуйних і співчутливих, завжди хочемо мати таких друзів, але чи самі ми є такими? Чи не відмовляємо ми в допомозі тим, хто її потребує, чи не проходимо байдуже повз тих, кого ображають, чи зважаємо на чуже горе?

Байдужі люди завжди стоять осторонь подій – хороших чи поганих, вони не оцінюють їх і не беруть у них участь. І саме через це на Землі так багато зла і світ стає таким жорстоким. Із цього приводу мені б хотілося згадати один мудрий вислів: «Не бійся ворогів – у найгіршому випадку вони можуть тебе вбити. Не бійся друзів – у гіршому випадку вони можуть тебе зрадити. Бійся байдужих – вони не вбивають і не зраджують, але лише з їх мовчазної згоди існує на Землі зрада й вбивство». З маленької байдужості починається байдужість велика, більш серйозна, яка переростає у холодне, бездушне життя...

Байдужа людина не спроможна ані любити, ані ненавидіти. Вона не здатна служити покликанню, віддаватися почуттям. Тому з життя людей до цього часу не зникли насильство і расизм, нерівноправність і гноблення, агресія. Протягом свого історичного розвитку людство зазнавало багато горя, змушене

було боротися за існування на Землі, його спіткали стихійні лиха, війни... Однак усі ці події рано чи пізно відходили у минуле, залишаючи лише спогади. Дивно, що життя нас нічому не навчило. Ми не винесли уроків відповідальності за своє майбутнє і майбутнє своїх дітей, тому що до цього часу можна почути заклики братись до зброї. У час удосконалення технологій, зростання виробництва, що сприяють задоволенню найрізноманітніших потреб людей, ми, на жаль, не зупинили насильства, розбрату, війни...

Проблема миру хвилює нас, молодь, так само гостро, як і старші покоління. Адже, людина може прожити лише одне життя. Я вважаю, що головне для кожного з нас – усвідомити і за будь-яких обставин пам'ятати, що живемо ми не заради себе, а заради самого життя на планеті.

*Ващук Юлія,
8-Б клас, пансіон,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Хочу в мирі і злагоді жити

Що є прекрасніше за мир і злагоду у всьому світі, в кожній країні, в кожній родині? Вічна тема – тема дружби і любові, злагоди і миру поміж людьми. Завжди дуже добре жити всім там, де є доброта, взаєморозуміння і терпимість.

Найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів. Про мир дуже багато написано різних книжок, але всі ці гарні слова рідко розчулюють людей, які не знають ціни миру.

Я – українка, і пишаюсь тим, що живу у вільній незалежній країні. Моя Україна – мирна держава. Я думаю, що всі люди мають боротися за те, щоб наша країна була мирною. Адже найбільший скарб для українця – мирний труд і щастя в мирнім домі. Ми створені для мирної праці, а не для війни. Люди завжди жили із мрією про мир. Навіть на війну вони йшли з

думкою про її закінчення і повернення до мирного життя. Мир – це відсутність незгод, ворожнечі, відсутність збройної боротьби між народами, державами. Тому мир – необхідна умова продовження людського життя.

На мою думку, щоб запанував мир на землі, необхідно знайти внутрішню гармонію, зрозуміти сенс життя і свої життєві позиції. Я впевнена, що кожна людина робить щось для того, щоб збудувати мирне суспільство, де б не було воєн, конфліктів і збройних нападів. На жаль, сучасний світ не дивує мене своєю стабільністю та добром. Щодня з екрану телевізора я бачу сутички, війни. Це все ніколи не приведе до людського щасливого життя. Я хочу жити в злагоді з суспільством, хочу краще пізнати світ.

Я вважаю, що ми повинні втілювати в життя наші бажання, сподівання, адже ціна цих бажань допоможе нам здобути мир у нашій країні. Ми повинні робити все можливе, щоб війнам не було місця у нашому житті. Саме тому я хочу миру і злагоди на землі!

*Цехмиструк Ольга,
8-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Лист із сорок п'ятого

Новела

Навколо села, полями і долинами, що тулилися до самої річки над вузькими поруділими нивками знявся сірий серпанок і поплив у височину, даючи простір білому дню. Із-за високих дерев, що маківкою вп'ялися в блакитне небо, поволі викотилось сонце. Воно залило долину, розпустило розчесані коси по озерцях.

Тітка Марія приставила до отвору на горище драбину і кожним ступенем, пробуючи бильця, вилізла наверх. Здавалось, що тут, вона шукала щось давно забуте і загублене. Врешті-решт вона присіла, перевернула старий глек дном доверху, стала перебирати мотлох. Щось довго шукала, гортала старі газети

та журнали. Раптом натрапила на старенький поживклий трикутник.

Задумалась... Зараз вона сиділа і пригадувала ту зиму сорок п'ятого, коли снігом засипало ціле село, занесло дороги і хати по самі стріхи, палило крони дерев морозом. Вони з братиком були голодні і чекали на маму. Вона повернулась пізно з дровами, розпалила піч, почала варити вечерю. Говорила, що скоро закінчиться війна, татко повернеться живим і здоровим - ось тоді вони заживуть багато і щасливо.

А коли весняні води затопили луги, коли білокорі берізки заплакали солодкими слізьми, одержала мати похоронний лист. Вона зберігала його довгі та тяжкі роки.

Діти розбіглись, а вона все сама та сама. Була вродлива, висока, багато вдівців сватались до неї, але вона відмовляла кожному. Свою першу і єдину любов забрала у могилу. Уже рік як її немає.

Цієї ночі Марія бачила дивний сон, немов би прийшла мати додому і просить її принести похоронку до її нової домівки.

Марія уже півгодини стояла над могилою матері. Залізна шкатулка з листом стояла біля її могили, а надворі, як того далекого сорок п'ятого, була весна. На долині латками біліли снігові долоні, а білокорі берізки знову плакали солодкими слізьми.

*Кулеш Павло,
8-В клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

*Смертельні мої вороги
Оточили мене!
П. 17:9-10*

Бактерії та віруси розпочали війну тихо, без оголошення. Одних витрусили ще із скриньки Пандори, інші вивозили із пробірок лабораторій. Пройшовши необхідну кількість мутацій, восени 2009 року вони масово атакували українців.

У школах оголосили карантин. Дехто радів, але в мене настрої був кепський. Мама слабувала. Лікар прописав неньці пігулки та порадив їсти побільше фруктів. Я взявся все це купити.

Холодні вулиці були безлюдними, лише зрідка пробігали поодинокі перехожі у білих масках. В аптеці була довжелезна черга. З усіх потрібних ліків був лише назальний спрей – засіб для носа. Після того, як я нагрівся у черзі, на вулиці відчув холод, тому до найближчого гастроному майже біг.

У відділі, де продавались фрукти, про себе відмітив, що лимони вирости в ціні удвічі, тому взяв лише кілька. Яблук, покритих товстим шаром якогось гелю, не хотілося. Банани почорніли, але їх чомусь не викидали. Я купив ще сітку апельсинів і пішов додому.

Хоч був уже полудень, тепліше не стало. Сіре небо заповнили ворони, аж було дивно, де їх стільки взялося у місті.

Нарешті я вдома, де можна втішатися теплом і затишком. Готуючи обід, увімкнув телевізор. По телебаченню розповідали про те, скільки людей в країні вже померло від грипу, в які міста закрито в'їзд і виїзд та що робить уряд, аби нас усіх урятувати. Було зрозуміло: грип настає, а зброя проти нього у мене, незважаючи на турботу цілої армії чиновників, ще дідівська була: часник та цибуля, кетяги ягід калини, малинове варення. Чи ж буде цього достатньо, аби мама одужала?

Новини надходили невтішні. Все частіше траплялися випадки, коли людина, пролежавши у гарячці три дні, помирала, а рідним навіть не могли сказати причину смерті, адже в країні не було лабораторій, які б розпізнавали нові віруси, у тому числі й свинячого грипу. В інтернеті з'явилося повідомлення, що в Україні ходить чума. Невже це можливо? Камю пише: «...Бацила чуми ніколи не вмирає, ніколи не щезає, десятиліттями вона може дрімати десь у закрутку меблів або в стосі білизни, вона терпляче вичікує своєї години в спальні, підвалі, у валізі, і, можливо, настане день, коли на лихо і в науку людям чума розбудить пацюків, пошле їх конати на вулиці щасливого міста».

Хоч офіційно інформація не підтвердилася, на серці було тривожно.

Увечері по телебаченню демонстрували фільм «Інфекція», який наглядно переконував: до епідемії треба ставитися серйозно, а карантин – дієвий захід, що може запобігти її поширенню.

Я увесь тремтів, адже навколо були полчища хвороботворних мікробів .

У якості засобу порятунку від грипу ЗМІ пропонували громадянам робити щеплення, для певних категорій населення така процедура мала б стати обов'язковою.

У передачі «Інфо-Шок» говорилося, що знайшлися мудрагелі, які підраховували, нібито на Землі людей розвелось забагато. Аби їх поменшало, у вакцину від грипу представники поважної міжнародної організації начебто вживлювали смертельні віруси, які важко було виявити навіть лабораторно.

Світ видався мені крихким, а я – зовсім незахищеним від багатоліких проявів його підступності.

Господи милосердний!

Мені треба так багато розказати Тобі про цей страшний світ, жахливий день і хвору матусю.
Дай неньці сили, адже Ти всесильний, Боже!
Якщо Твоя воля, вчини так, щоб матінка була здоровою, і всі рідні та близькі мені люди не захворіли, щоб грип перестав убивати людей в Україні. Благаю, Вседержителю, наділи мудрістю наших лідерів, аби вони дбали про інтереси українців, а не тільки свої. Поверни душі моїй радість, а землі – мир. Бо Твоя є воля, сила і слава навіки віків.

Амінь.

Я заснув. Приснилося мені, що Бог дає людині лише такі випробування, які вона може витримати. На душі стало легко,

і я літав уві сні над Україною та знищував страшні віруси, неначе у кіно про позаземні цивілізації.

Прокинувся від того, що мама покликала снідати. Виглядала вона цілком здоровою. У вікно кухні бадьоро постукувала синичка, нагадуючи, що треба насипати корму в годівницю. Легенькі сніжинки танцювали в повітрі, коли я вийшов на вулицю. Вони неспішно покривали землю. Висипавши крихти, милувався пташками, що обідали. Тішився красою, бо відчував:

усе буде добре, якщо в душі пануватиме мир і спокій. Якась вища сила порядкувала у місті, неспідвладна передвиборній метушні земних князьків. Хоч карантин іще продовжувався, людей на вулиці побільшало, і вони були без масок. Страх перед бактеріями та вірусами цього разу відступив, розтанув, мов сніжинка на долоні.

*Гірак Яна,
8-Г клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Мир – це чудове слово

Мир – це чудове слово – Багато століть люди говорять і борються за мир, але є така сила, яка іноді перемагає добро. Вона приносить горе і страждання.

Війна – це сльози і біль. Це страшне лихо стукало у кожний дім. Матері втрачали синів, дружини – чоловіків, діти залишалися сиротами. Тисячі людей пройшли через це горе війни, зазнаючи жахливих мук, голоду, але перемогли. Перемогли у Другій Світовій війні. Іще живі ті люди, що у найтяжчих боях відстоювали права Вітчизни. Війна в їхній пам'яті живе, як гіркий спогад. Не багато залишилось мужніх воїнів, які пережили цю страшну сторінку свого життя і зараз розповідають нам.

А скільки ж при цьому пролилося крові? Скільки сліз пролили матері, діти, жінки? Отож, ганьба тим людям, які поневолюють або знищують інших людей, щоб знов і знов

здригалася і плакала земля. Тому ми маємо пам'ятати імена славетних борців за перемогу здобуту кров'ю, голодом і високим патріотизмом. Ми повинні за будь-яку ціну зберегти мир та єдність держави.

Ми звертаємось до людей на Землі: «Зробіть усе, щоб ніде і ніколи не розривалися бомби і снаряди, щоб усі діти ходили до школи, не знали голоду і біди, щоб у них не віднімали Батьківщину, близьких, дитинство, щоб мир став кращим і справедливим». Тому я голосую за мир!

*Лопатюк Яна,
9-А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир!

Мир на планеті – щастя для всіх. Але, насамперед, мир повинен бути в серці кожної людини. Людина повинна визначатись в цьому житті, знати для чого вона живе, що вона дасть суспільству, який приклад вона подає. Я пов'язую мир з добром на всій планеті. Я бажаю, щоб всі люди на землі єднались між собою, будь-то росіяни, євреї, білоруси та інші. Щоб не було зневаги будь-якої нації. В кожного народу свої звичаї, обряди, своя політика, але як хочеться, щоб все вирішувалось мирним шляхом. Щоб не було суперечок у вирішенні того чи іншого питання із сусідніми країнами.

Мир на планеті нам потрібен. Ні терактів, ні воєн нам не потрібно, бо ми, могутня держава, та, яка зможе вирішувати будь-які питання мирним шляхом. А нам, людям, треба жити, вірити в краще, зібратися із силами і боротися за життя. І в цьому нам допоможе величезна сила волі, мужність, завзятість, і любов до життя.

*Романюк Інна,
9-А клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир!

Мир... Яке гарне слово, воно несе безліч добра і радості у наші серця, зігріває та заспокоює душі. Слово «мир» можна описувати вічно, воно невмируще і несе з собою безкінченний скарб.

Кожен з нас любить насолоджуватися гарним мирним життям, прогулюватись під тихим блакитним небом і, здається, наше життя неможливе без цього всього.

А ось тільки уявіть життя на нашій Україні близько 65 років тому. Для людей це був суцільний жах, ми, звісно, не бачили цього всього, але думаю, що кожен чув розповідь бабусі або читав на уроках історії параграф Великої Вітчизняної війни.

Із всього, що я дізналася про війну, зробила висновок: війна – це влада, гроші і багатство. Але це ніколи не прирівнюється до добра, чесності та совісті і, навіть вигравши війну, злі люди програють, програють у своїй душі. Тому, що влада та гроші ніколи не замінять чисту совість. І рано чи пізно люди всеодно зрозуміють, що добро і мир вище за все.

А нам, молодому поколінню, потрібно жити чесно та мирно і ніколи не повторювати помилок предків. Нам треба досягти такого рівня, щоб слово „війна” не промовлялось в жодній країні світу. І тоді ми навчимося жити в гармонії з собою та світом. І все зміниться на краще.

*Нарижна Іванна,
9-А клас, ЗОШ № 1,
м. Рівне*

Мир і війна

Скільки існує світ – стільки є у ньому негативне явище – війна, що несе за собою сльози, страждання, муки. І за цією

глобальною катаклізмою хтось стоїть, комусь не йметься все захопити, підпорядкувати собі, стати непереможним володарем.

На жаль, війни роблять не народи, а лише окремі постаті. Стільки фактів свідчать про те, як із-за дрібниці починалися кровопролиття. Так легко підбурити на національну ворожнечу – і так важко зупинити трагедію. А життя у людини лише одне, і воно не повториться. Ніхто не має права забирати життя іншого, бо немає більшої цінності у світі, ніж людина.

Постійно на земній кулі йдуть війни, народи воюють між собою, гинуть, втрачають близьких. Найбільш яtringь душу людині війни на її території. Слава Богу, ми вже багато років без війни. Цієї весни будемо святкувати шістдесят п'яту річницю перемоги над фашизмом. Який незвичайний цей день! Саме дев'ятого травня все буяє і квітує. Здається, що у цей день найкрасивіша весна, найбільший цвіт, найчарівніші квіти, найдобріші люди. Цей день нас всіх огортає почуттям милосердя, доброти, внутрішнього патріотизму, урочистості. Щемно на серці, боляче дивитися на кагорту ветеранів, яких залишилось так мало. Сумно усвідомлювати той факт, що з кожним роком вони стають самотніми, забутими державою. Гірко і соромно їм дивитися у вічі, бо усвідомлюємо, що соціальна дійсність зробила свою справу: ветерани забуті владою, не оточені належною увагою, приречені на жебрацьке життя. Отак ми їх шануємо. А вони воювали за Батьківщину, за нас.

Цікаво: чи зараз ми змогли б проявляти такий патріотизм, чи спроможні на подвиги наші сучасники? Держава у нас ніби є і ніби її немає. Зовсім відсутнє почуття захищеності, таке враження, що представникам влади зовсім байдуже до простого народу. А ми ж так чекали самостійності, незалежності! Як довго-довго ми її виборювали. Скільки крові пролито, скільки життів загублено! А в ім'я чого? Хіба ми зараз щасливі? Ми злидарі. Я часто замислююся над долею свого народу: ну чому він такий терплячий і покірний? Як може весь народ бути рабом, терплячим волон? Чи ми такі байдужі, чи ледачі, чи боягузи? Мабуть, все-таки страх робить таке з

людьми. Так звідки він взявся і коли приченився до нашого народу?

Наш народ ніколи не розпочинав війни, але він й не вмів себе захистити та свої права, тому й потерпаємо від несправедливості. Ми засуджуємо Росію, що вона споконвіку втручається у чужі справи, розпалює війни, насильно когось завойовує. Прикладів сотні: Кавказ, Прибалтика, Афганістан, Чечня. А це кров, це смерть синів, сльози матерів.

Я горда тим, що моя Україна нікого не завойовувала, не розпалювала загарбницьких війн.

Чухрай Оксана,
9-А клас, ЗОШ № 1,
м. Рівне

Мир

Мир для людини – насамперед душевний спокій. Коли люди живуть у злагоді, хороших стосунках, тоді життя здається довгим, бо ти вмєєш цїнувати кожну мить, не витрачаючи її на безглузді сварки, бо це є суєта, коли ти вже не знаєєш, як реагувати на всїлякі неприємності. Коли в кожного в серці житиме свїтло, добро, любов – у свїті пануватиме мир. Те свїтло зсередини освятиме серця інших, вони подивляться на свїт іншими очима і будуть посміхатися, тому що відчуватимуть тепло твоєї душі. Одна лиш людина зробить свїт кращим. Тому кожному варто змінити себе, ніколи не впадати у відчай і допомагати іншим, ті будуть допомагати тобі. У свїті існуватиме підтримка. І конфлікти зникнуть, тож нехай мир об'єднає і маленьких дітей, і підлітків, і дорослих, і стареньких людей. Ми повинні розуміти, що живемо для того, щоб жити в щастї.

*Ромашук Ольга,
9-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Людині у житті необхідно щоразу вибирати між добром і злом, чомусь надавати перевагу, щось заперечувати... Головне – не бути байдужою до долі своєї країни.

Я ще не маю права голосувати на виборах до різних рад, але можу підтримати добре починання дітей всього світу і голосувати за мир на Землі.

Я голосую за мир! А ви? В якій країні хочете жити ви? В мирній, сильній, процвітаючій? Чи в кримінальній, де безпорядок і кожен думає тільки про себе?.. Думаю, що ви оберете перше, бо мрієте про країну, де всі живуть, як одна сім'я. Але щоб жити мирно, щоб створити мир у сім'ї, в колективі, країні, не потрібно шукати винних у сварках, а почати обдумувати свої дії, своє ставлення до інших, щоб не стати причиною конфліктів.

Я хочу, дуже хочу жити у мирній країні. Не треба приховувати, що зараз в Україні все добре, мирно живуть усі люди. Це далеко не так. Хоча я ще зовсім юна, але розумію, що нам варто зберегти мир, щоб зберегти життя на планеті.

Якщо кожен почне шукати мир у собі, почне змінюватися на краще, тоді і наша країна стане більш мирною. Звичайно, не зміниться усе зразу, але з часом мир перемаже в Україні. Мені, нам, усім людям потрібна сильна, велична, мирна держава Україна! Я голосую за мир!

*Заварзіна Вікторія,
9-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів

Мир і війна... Скільки існує світ, стільки й існують війни. Світ ділили, переділяли, то приєднували, то забирали. Комусь

усе не йметься: то хоче володіти всім, то підпорядкувати... Усе це роблять не народи, а окремі постаті. Скільки історій існує про те, як через дрібниці розпочиналося кровопролиття. Легко розпочати ворожнечу, тяжко зупинити її.

А життя у людини лише одне, і ніхто не має права його забирати.

На земній кулі постійно десь іде війна. Найбільше болять людині війни на території її Батьківщини. Слава Богу, ми уже більше шістдесяти років не знаємо війни на рідній землі. Кожного року ми святкуємо День Перемоги. Який незвичайний цей день! Весна, все буяє та кипить у цвіту, в цей день найкрасивіші квіти, наймиліша музика, найдобріші люди. Цей день на всіх накладає печать милосердя, доброти, урочистості. Щемно на серці, боляче дивитися на останніх ветеранів. Їх уже дуже мало.

Цікаво, чи зараз ми змогли б проявити такий патріотизм, героїзм, відданість, чи спроможні на подвиги наші сучасники? Наш народ не любить розпочинати війни, він ніколи цього не робив, і не потрібно цього робити. Війна – це лихо і ганьба народів. Моя Україна не любить війн, вона терпляча, милосердна, дружелюбна. Ми, українці, за мир у всьому світі!

*Ющишина Юлія,
9-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я хочу злагоди та миру

Війна... Плач і стогін... Плачуть матері, дружини, діти. Війна – це горе всім. У жорстокій боротьбі є переможець і переможений, а є ті, на долю яких випадає страх, біль за життя рідних і близьких людей.

Я не хочу все це пережити, я не хочу бачити жорстокості, смерті, розпачу, як і інші розумні люди. Ми не повинні забувати всіх трагедій і подвигів війн, які були, але кожен з нас повинен докласти величезних зусиль, щоб наше та майбутнє покоління не знало війн, не відчувало подиху смерті.

Мир – це тендітна квіточка життя, яку легко зламати і дуже важко, а то й неможливо, знову повернути до життя.

Як приємно прокинутися вранці і відчутти на обличчі теплі промені сонця, запах квітів, спостерігати, як дбайливий тато веде за руку свого сина чи донечку в садочок. Це щастя! Це мир! Я хочу злагоди та миру!

*Барабаш Д.,
9-Б клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир!

Я вважаю, що кожна людина повинна знати, що мир – це щасливе життя і благополуччя. Мені б дуже хотілося, щоб по всій землі був мир, але, на жаль, це не можливо, тому, що з давніх давен люди вели міжусобні війни, які ніколи не призводили до нічого хорошого. Інколи люди забувають, що без миру у людства не буде щасливого майбутнього, а будуть тільки горе і злигодні. Часом я задумуюся, як би люди щасливо жили без цих страшних воєн, які забирали мільйони людських життів?!

Отже, я голосую за мир, тому, що я знаю, що якщо буде мир, то буде щасливе життя.

*Коренчук Юля,
9-Б клас, Ярунська ЗОШ,
Житомирська обл.*

Я голосую за мир!

*Скільки років щасливої тиші,
Та вривається голос в ефір,
Що благає, нагадує, кличе:
Захистіть, збережіть, люди, мир!*

Мир! Це світле голубе небо, це яскраве сонечко, це усміхнені матері та щасливі діти. Але ми не повинні забувати

забувати тих днів, коли в полум'ї війни гинули люди, ті жертви, які поніс наш народ, визволяючи рідну землю від загарбників.

Мені дуже хочеться, щоб ніколи не звучало найстрашніше й найнебезпечніше слово у світі – війна. Ми повинні пам'ятати тих, хто її пережив, гих, хто не дожив до світлого Дня Перемоги, не доспівав, не докохав.

Ідуть роки, але війна не забувається. Знову і знову вона озивається у свідомості поколінь, тривожить уяву, змушує замислюватись. Не забути цього ніколи ні нам, ні нашими нащадками, хоча давно відгрімилі залпи війни, суворий час Великої Вітчизняної став надбанням історії, але не вмерла слава тих днів і ніколи не зітреється в нашій пам'яті велич народного подвигу.

Вище піднімаймо стяг Пам'яті, щоб ніхто в світі не зміг зробити вигляду, ніби він забув як втрачали найдорожчих людей, забув, як чекали першого дня без війни.

Кожен день, кожен час пам'ятайте
Скільки жертв нам війна принесла
Все, що можна для миру віддайте!
Збережіть для нащадків життя!

*Приходько Тетяна,
9-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Давайте вчитись перемагати зло

У світі йде одвічна боротьба двох протилежних сил: добра і зла, війни і миру, життя і смерті. Кожна людина на своєму шляху зустрічається з їх проявами, після чого набуває життєвого досвіду, мудрості. «Нема мудріших, ніж народ, учителів», – писав М. Рильський. Саме народ у своїх численних казках, легендах, переказах завжди підносить тему протиборства війни та миру. Напружені сюжети казок і оповідань ведуть нас шляхами боротьби сильного, мужнього і шляхетного героя з підступністю, жорстокістю, злом, войовничістю. Як правило, герой виходить із найскладніших ситуацій переможцем, бо він

захищає свою землю, своїх рідних, близьких, суджену, друзів, побратимів. Перемагає добро – так в ідеалі бачить і малює народна уява наслідки протистояння світлих і темних сил. Обидві ці сили дуже могутні, тільки одна з них творча, життєдайна, а друга – руйнівна, страшна, жорстока.

На жаль, у житті не як у казці: війна не призводить до миру. Навіть на прикладі сьогодення ми бачимо, що у різних куточках світу йдуть війни. Християнська мораль учить нас нейтралізувати зло добром, не відповідати злочиним на злочин, не мститися за кривду, бо це може призвести до великої вселюдської трагедії. Та люди – дивні створіння. Вони не дослухаються Божих заповідей, чинять всупереч їхнім застереженням і часто розплачуються за гріхи муками власного сумління, а то й життям.

Яким прекрасним могло б бути наше буття, якби кожна людина жила за правилом: «Поводься з іншими так, як би ти хотів, щоб поводитися з тобою». На мою думку, тоді б зникли війни, сварки, вбивства, злочини, ворожнеча, помста – всі ті атрибути зла, які несуть людям знищення. Я голосую за мир, за щастя, за радість і закликаю: «Поспішайте творити добро, щоб наша земля квітнула садами, повнилась дитячим сміхом, була радістю!» Давайте навчимося перемогати зло! Голосуймо за мир!

*Шиян Олена,
10 клас, Ізобильненська ЗОШ,
Автономна Республіка Крим*

Я голосую за мир

Ми народжені, щоб стати щасливими людьми. Правда, у світі так багато зла і несправедливості, що дитині самій важко подолати спокусу, відкинути непотрібне, вибрати правильний шлях. В одному переконана, що кожен подолає темноту і стане на світлий шлях тільки у мирному світі, де не падають бомби, не розриваються снаряди. Найбільше чого потребує наше суспільство – це мир, який забезпечить

вільний розвиток кожної особистості. Я голосую за мир і звертаюсь за допомогою до Всевишнього.

Молитва

О, Боже, я Тебе благаю,
Захиснику рідного краю!
Тебе я прошу захисти
Від колотнечі і журби.
Нехай минає лихоліття
На всі майбутні століття.
Нехай рясніють яблуні в садах,
І колоситься жито та пшениця.
Нехай кохання світиться в очах,
Прозорі води будуть у криницях.
Дай щастя та духовну вроду
Для українського народу!

*Поліщук Тамара,
10 клас, пансіон,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

У пам'яті народній !

Велика Вітчизняна війна... Головним стало все – страх смерті, благородний спів, лихоліття тяжких випробувань і безмежна радість перемоги.

Понад 40 місяців палахкотіла війна, лилася кров. На бій ішли чоловіки і жінки, робітники і селяни, люди різних поколінь, національностей, професій. На захист стали всі.

Події війни не перестають вражати силою народного духу, величчю подвигу мільйонів, що піднялися на захист Батьківщини, своїх осель і родин. Про це створено тисячі книг, кінофільмів, картин, симфоній, пісень. Однак, тема героїзму в роки війни нескінченна, бо має вічне джерело, витoki якого – у народній пам'яті, що закарбувала імена тих, хто поліг в ім'я Перемоги.

Ця пам'ять незгасна – вона у наших серцях.

Війна не оминула жодну українську родину. У кожному домі живе пам'ять про близьких і рідних, які загинули на тій війні чи зазнали тяжких мук у той безжалісний час. Сьогодні ми всі згадуємо про них. Ми згадуємо про долю наших рідних, яким довелося пройти через військові біди. Таких, як вони, були мільйони. З їх героїзму і терпіння стався безсмертний подвиг усього українського народу. Ми горді тим, що наш народ вийшов переможцем з цієї страшної війни. Я хочу, щоб ми завжди пам'ятали про те, що народ переміг не лише силою зброї, а й силою духу. Це була перемога милосердя над ненавистю, добра над злом. Своїм життям наші батьки дали великий приклад нащадкам.

Подвиги, здійсненні нашими воїнами, зробили їх героями, а всенародна пам'ять – безсмертними. У наш час ми не можемо з повною відповідальністю сказати про число загиблих. За кожним з них людське життя, яскраве і талановите, безжалісно обірване у розквіті сил.

Нехай же воїни назавжди залишаються для нас молодими, з чистою душею, сильними духом, красивими у вчинках. Народ, осяяний історичною пам'яттю, – нездоланний. Ми мусимо знати і не забувати ціну війни і перемоги. Будьмо гідними їх подвигу!

*Сафанюк Юлія,
10-А клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Україна, колись могутня і незалежна, розкішна і прекрасна, родюча і щедра земля. Але що трапилось з нею зараз?

Зараз я уявляю Україну родючим, але закинутим диким полем, по краях якого лишно розцвів бур'ян. Захаращена, завалена чимось чужим, незрозумілим, вона здається якоюсь ворожою. Засохли пишні сади, обміліли ріки, а море перетворилось в каламутні мазутні калюжі. Земля стала кам'янистою, і потріскала від спеки і ворожнечі. Але, ще є такі

місця, де майже кожного року тягнуться до сонця молоді колоски, де ростуть сині волошки, де люди обробляють свої поля.

Чесно кажучи, я чомусь переконана, що народ, який буде жити в Україні через десятки років, зможе відродити свою державу. І для цього потрібно буде використати всі свої сили на благо своєї країни.

Я вважаю, що, насамперед, необхідно звернутись до національних моральних цінностей, до славнозвісної історії, відродити культуру, і це додасть сили перебороти труднощі. Не ворогувати, а жити у мирі і дружбі, дивитись один одному в очі щиро і привітно, а не зі злістю і заздрістю. І головне – трудитись всім і кожному на своєму місці.

В майбутньому я мрію стати дизайнером ландшафтів світового рівня, Я хочу робити все, що у моїх силах, щоб Україна ставала прекраснішою. Я вважаю, що досягнувши – успіху в своїй справі, це буде невеличкий успіх для моєї країни.

Я вірю, що пройдуть роки і настануть інші часи для моєї країни. Стане наша земля щедрою і родючою, а міста і села – багатими. Хотіла б бачити її в майбутньому, в першу чергу, мирною, без війн і крові, без горя і сліз, технічно розвинутою, автоматизованою на сучасному рівні. Хочу, щоб усі наукові відкриття принесли тільки користь, щоб не повторювалась така ситуація, як на ЧАЕС. Хочу, щоб кожен з нас відчував себе не зайвим, а справжнім громадянином. Хочу, щоб в майбутньому мої діти з гордістю називали себе українцями, що живуть в могутній державі – Україні. Хочу вірити, вірю!

Вірю, що не може бути інакше: у землі, моєї велике і світле майбутнє. Україна буде кращою ніж зараз, і не гіршою чим колись.

*Малик Олена,
11 клас, Здолбунівська ЗОШ № 3,
Рівненська обл.*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте. Есе

Рівне... Метушливе місто. Особливо людні Соборна та Чорновола... Та можна заховатися, усамітнитися поруч, у парку, під віковичними кронами старих дерев, подумати, помріяти, пофантазувати. Як добре, як гарно, як спокійно. Яке високе небо понад кронами. Я не сама – з подругою. Любимо, поспілкуватися. Теми різноманітні: від чисто дівочих – до поетично-ліричних: маємо спільні уподобання, бо ж подруги...

Поволі виходимо з парку. Чекаємо, доки блимне зелене око світлофора, і перетнемо вулицю. Навпроти двоповерховий будинок, здається, добре знаний, а табличка. «Дивно, чому я ніколи не звертала уваги», – подумала. А потім озвучила свою думку.

- Не знаю. Я часто проходжу повз неї. Іноді кладу квіти, - сказала подруга і здивовано поглянула на мене. – Ще скажи, що ти не знаєш, хто це, - кивнула на зображення юнака, викарбуваного на граніті.

- Чому не знаю, добре знаю і не тільки.

- О націє, дужа і вічна, як Бог, -

Не це покоління холопів,

- Хто золото знеславить твоїх перемог При Корсуні і Конотопі.

Легендарна, цікава, героїчна особистість цей Олег Ольжич. Правда? - запитала у подруги.

- Без сумніву, талановитий поет, учений, доктор археології, блискача кар ера, повага, любов і визнання друзів і раптом...

- Я читала про його перебування у нашому місті у спогадах Уласа Самчука. То була страшна війна. Ольжич ненавидів німецьких окупантів. Будучи істориком, він трактував нацистський режим як щось абсурдне і протиприродне.

- Гестапо таки вийшло на його слід, – подруга замовкла. Ні вона, ні я не хотіли ще раз згадувати ту страшну мученицьку

смерть, яку прийняв цей патріот у одному з найстрашніших концтаборів – Заксенхаузені. Тільки згодом підняла очі на зображення на меморіальній дошці і промовила:

- Все сталося майже так, як він благав у давньому вірші: “Пошли мені, молюся, дар один: в ім’я її прийняти мужньо муку. І в грізні дні залізної розплати в шинелі сірій вмерти від гранати».

Немає на білому світі могили Олега Ольжича. Ми знаємо лише місто, де він народився, – Житомир і місце, де його закатавали – Заксенхаузен. Та пам’ять про яскраву постать, що загинула на дорогах війни – вічна. Тож пам’ятаймо про тих, хто заплатив за прийдешнє своїм життям. Цінуймо їх, як цінуємо найвищі святині – слово матері, грудочку рідної землі. Як славу і пісню калинову...

Думки линули у високість неба, а з темного граніту посміхався симпатичний білочубий юнак – Олег Ольжич.

Воістину, ніхто не забутий, ніщо не забуте.

*Сметаніна Анастасія,
II-A клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Я набираю в легені повітря – і вдихаю мир

Я набираю в легені повітря – і вдихаю мир. У легкому, пустотливому вітерці я відчуваю його. Мир бринить довкола мене щebetом пташок, величчю втихомиреного засніженого саду. По-новому приходять мир у кожен оселю щовесні із першими зеленими листочками та дзвінкоголосими струмками.

Я дивлюся довкола – і бачу мир. У розміреному русі міського транспорту, у повсякденних турботах рівнян, у ніжних поглядах закоханих, у спокійній і мудрій сивині я спостерігаю за ним.

Я лину думками в майбутнє – і там панує мир. Я впізнаю його у звуках останнього шкільного дзвоника, у ніжному

вальсі випускного вечора, у студентському майбутньому своїх ровесників, у повсякденному житті всіх українців.

Роки, десятиліття, сторіччя спливають – незмінним залишається тільки мир.

Я набираю в легені повітря – і вдихаю мир.

Я дивлюся довкола – і бачу мир.

Я лину думками в майбутнє – і там панує мир.

Я голосую за мир!

*Климчук Софія,
2-А клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Щоб були щасливі
Всі на світі діти,
Треба їм всім разом
Жити і дружити.
Дзвінко заспівати,
Радості бажати
Весело рости –
Бо ми усі брати.
Щоб війни не знати,
Щоб у мирі жить,
Вся наша родина
За це постоїть.
Ми любим Україну
І любим весь наш край.
Хочем, щоб за мир у світі
Весь народ голосував.

*Оличенко Роман,
2-В клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Мир навколо

Мир навколо – свято в нас!
Я іду у другий клас!
В мене квіти у руках,
В мене ранець на плечах.
Небо чисте голубе.
Мир навколо – гарно все!

*Горбатюк Христина,
2-В клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я люблю мир

Я люблю, коли цвіте калина.
Мир – це каштановий цвіт,
Я люблю спів солов'їний,
І ранішнє сонце в вікні.
Я люблю небо синє
І запашний хліб на столі,
Мир – це лани широкі
І маковий цвіт.
Я хочу миру Україні
І всій Землі!

*Гореньчук Дмитро,
2-В клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Мир

Злість не привід для війни.
Мир – це ти, це усі ми.
З миром всі живуть спокійно.
Припинити треба війни!

*Багінський Дмитро,
2-В клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Що таке мир?

Мир – це коли сонце і літо.
Це коли сміються діти.
В мирі краще людям жити,
І всім дітям слід дружити.
Мир у серці бути має.
Мир – це щастя, кожен знає.

*Сова Ольвія,
2-В клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Мир у світі

Люблю я мир,
Люблю я води,
В щасливу мить,
Лиху негоду.
Люблю я квіти,
Люблю я трави,
Люблю і сонечко яскраве.

Та біда в тому,
Що ми не знаєм,
Що нас чекає:
Мир чи війна?
Та вибір за тобою,
Бо правда одна.

*Левчук Дарія,
2-В клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Мир... Промовляю це слово
І розумію чудово, що:
Мир – це бабусина казка,
Мир – ніжна мамина ласка,
Мир – це повчання дідуся,
Мир – це дарунки татуся,
Мир – це обійми сестрички,
Мир – це приємні дрібнички,
Мир – це навчання у школі,
Мир – це колосся у полі,
Мир – ясне сонечко в небі,
Мир – це, коли у оселях
Діти й дорослі – щасливі,
І їхні збуваються мрії.

*Якобчук Богдана,
2-В клас, ЗОШ №27,
м. Рівне*

Я хочу миру на Землі

Найбільше я хочу, щоб мир був на світі,
Щоб сонечко ясне всміхалося дітям,
Щоб люди щасливі були й посміхались,
Сімейне життя у всіх гарно складалось,

Щоб птахи співали, цвіли всюди квіти,
А в школах щоденно мудрішали діти,
З бажанням навчались, багато читали,
уміли дружити, батькам помагали.
Бабусям й дідусям частенько дзвонили
І неньку-Україну всім серцем любили.

*Семенюк Вікторія,
3 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир у моїх очах
Я за мир в усьому світі,
В злагоді так добре жити.
І дорослим всім і дітям
Сонце хай яскраво світить.
Небо чисте над собою,
Щоб безхмарне і без бою,
Бачить кожен міг завжди,
Мир у всьому світі бережи.

*Сосновий Віталій,
3 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я хочу миру й злагоди
Я хочу миру, хочу щастя,
Зростати хочу у добрі
Не тільки жити хочу в світі,
А ще й творити у житті...
Я знаю, є любов на світі.
І правда буде на Землі.
Я хочу жити, як у казці
Коли весь світ живе в брехні.

Хай сонце світить на Землі
Хай ходять в школу діти.
Пташки співають по весні
Цвінуть повсюди квіти!

*Войтович Анна,
3-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Війна і мир

Мир – це злагода і спокій,
Мир – це дружба і любов,
Мир – коли сміються люди,
І нема проблем й турбот.
Десь війна неподалечку,
Там земля вся у вогні,
Плачуть діти там й дорослі,
Мені дуже шкода їх.

*Дудник Дмитро,
3-А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Ми – за мир!

В мирі всі живемо ми
І не хочемо війни.
Діти весело так грають,
Батьки гроші заробляють.
Мама з татом мене люблять,
Брат з сестрою гарно дружать.
Ось що хочу я сказати:
Нам не треба воювати!
Мир любіть понад усе –
Буде мир, то й буде все!

*Володимирець Юлія,
3-А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир
На небі сонце світить,
Ростуть барвисті квіти,
Метелики літають
І пташечки співають.
Матуся усміхається,
Бо кошенятко грається.
Так добре на світі
У мирі завжди жити!
Нехай війни не буде,
Й живуть щасливо люди!

*Михасюк Вероніка,
3-А клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Мир – це сонце красне.
Мир – це місяць ясний.
Мир – це радість людям,
Ми в мирі жити будем.
Нам треба в мирі жити,
Та з іншими дружити.
Тож не сваріться діти,
Бо мир – найкращий в світі!

*Гончарук Вадим,
3-А клас, НВО №2,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах
Мир – коли сонце сяє.
Мир – коли небо без хмар.
І гармата не стріляє.
І земля не терпить удар.
В мирі і птахи співають.
І весело шумить гай.
В мирі і діти радіють.
І на планеті справжній рай.
Мир – коли шумить море.
Мир – коли в сім'ї нема біди.
Коли нас обходить горе.
І мама з татом зі мною завжди!

*Бариш Назар,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Ми хочемо в мирі жити!
Ми хочемо в мирі жити!
Всі хочемо дружити.
Хай буде небо чисте
і сонечко іскристе!
Хай квіточки маленькі
цвітуть кругом гарненько.
Хай пташечки співають
і мир всі прославляють!
Хай буде мир чудовий в світі!
Тоді ми будемо радіти.

Ми хочемо в мирі жити!
Всі хочемо дружити!

Хай буде мир!

Хай світить сонечко ясне!
Хмаринка пливе хай прекрасна!
Цвітуть хай навколо квіти.
Ростуть хай щасливі діти!
Я щиро мрію, щоб всюди
спокійно спали всі люди.
Тому я кажу миру: «Так!»
Війні ж «Ні!» хай скаже усяк!

*Борищук Мирослава,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Хай буде мир на Землі!
Треба всім людям знати,
як добре товаришувати,
близьким допомагати
і друзів виручати.
Як добре нам дружити!
Як добре в мирі жити!
Хай люди добрі будуть!
Про мир хай не забудуть!
Хай сонце світить ясне
й життя буде прекрасне!
Хай мир буде на Землі!
Про це мріють дорослі і малі!
Таке коротке слово, але безцінне!
Для кожного з нас воно дуже цінне!
Ото ж давайте мир оберігати,
Від воєн планету захищати!

*Денисюк Михайло,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Захищайте мир!

Прокидаюсь я в ранній час –
Поспішаю щодня у клас.
Чую, як гарно птахи співають,
Бачу, як по небі хмаринки літають,
як дітки бігають красиві,
як ходять матусі щасливі.
Хай же квіти кругом розцвітають!
Хай люди воен ніколи не знають!
Хай живуть у мирі мами і діти,
бо життя дано для того, щоб радіти.
Ото ж, люди, мир оберігайте!
Його захищайте! Про це пам'ятайте!

*Дикун Дарія,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Плекайте мир!

Жити в мирі бажаю!
До нього усіх закликаю!
Хай будуть веселки барвисті,
промінці сонця іскристі.
Цвітуть хай квіти красиві.
Живуть хай діти щасливі!
Пливуть хай хмаринки легенькі.
Всі нічки хай будуть тихенькі.
Я щиро бажаю, щоб люди
жили у мирі всюди!

О люди! Пам'ятайте!
Ви мир усі плекайте!

Люблю мир дуже!
Ти знаєш, любий друже,
що мир люблю я дуже?!
То ж хочу в мирі жити
і з дітками дружити.
Коли мир, співають солов'ї.
Прикрашають квіти луги та гаї.
Коли мир, у всіх спокійні сні.
Цікаві і добрі усі вони.
Хочу у мирі зростати.
Хочу матусю й татка мати.
Хочу у мирі навчатися,
помагати батькам і гратися.
Ось тому люблю мир я!
Любить мир моя сім'я!
Тому скажу всім я: «Ні!»
чорній і страшній війні!

*Довгалоук Діана,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Ветеранів не забуваємо!
Я живу в чудовій країні –
у прекрасній моїй Україні!
Тут солов'ї співають
і квіти скрізь розцвітають.
Проживаємо в мирі ми
і не знаємо війни.
Дуже раді, що у нас –
мирний час!

Та хоч в мирі проживаємо,
ветеранів не забуваємо.
В День Перемоги їх вітаємо
і квітки завжди вручаємо.
Бо вони колись воювали,
щоб спокійне дитинство ми мали.
То ж даруйте, любі діти,
ветеранам повагу і квіти!

*Кошелюк Олена,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Прославляйте мир!
Ти знаєш, любий друже,
я хочу жити в мирі дуже!
Я хочу, щоб в мирі всі люди проживали,
щоб війни вони ніколи не знали.
Хай будуть чудові сни.
Хай будуть спокійні вони!
Хай буде небо чисте!
Хай світить сонце іскристе!
Цвітуть хай навколо квіти!
Хай будуть щасливими діти!
Про мир ви вірші складайте!
Його у піснях прославляйте!
Бо мир – це життя. Пам'ятайте!
Ніколи не забувайте!

*Мельниченко Артем,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Щасливе дитинство у мене!
Маленькі і дуже гарненькі,
чудові, тоненькі й біленькі...
Це прекрасні, ніжні сніжинки,
які летять, неначе пушинки!
Люблю я із друзями гратися.
Люблю сніжинками милуватися.
Люблю я з гірки з'їжджати,
у сніжки люблю дуже грати.
Щасливе дитинство у мене
і іншого мені не треба!
А для цього треба в мирі жити
і з усіма людьми дружити!

*Осіпова Вікторія,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Ми живемо в мирний час!
Є у мене мама й тато.
Друзів маю я багато.
Я люблю відпочивати,
і навчатись, й працювати.
Добре зараз для всіх нас,
бо живемо в мирний час!
Хочу рідних мати,
а війни не знати.
Хай у всьому світі
живуть в мирі дорослі і діти!

*Попова Ярослава,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

У мирі я живу!
У мирі я живу
і тому щаслива!
Як гарно пташечка співа!
Як колоситься нива!
Люблю спостерігати,
як кудись струмочок поспішає.
І як над квіткою улітку
метеличок літає.
Як добре в мирі жити,
рідних і друзів мати!
Хочу із дітьми дружити
й ніколи війни не знати!

*Хорольська Анастасія,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Хай буде мир всюди!
Ми живемо в чудовій країні
на дуже рідній землі.
Прекрасна у нас Україна,
Тут співають скрізь солов'ї.
Хочемо в мирі ми жити.
Всі ми хочемо дружити.
Хай же в мирі живуть люди!
Хай же буде мир усюди!

Ми живемо в мирний час!
Радість в нас! Радість в нас!
Ми живемо в мирний час!
Бачимо чудові сни.
Дуже гарні всі вони!
Не гримлять у нас гармати.
Не вмирають в нас солдати.
Хай же мами не ридають,
синів – солдатів не ховають.
Хай люди один з одним вітаються.
Нехай усі посміхаються.
Хай люди інших завжди поважають,
щастя і радості іншим бажають!
Радість в нас! Радість в нас!
Ми живемо в мирний час!

*Шалаєва Анастасія,
3-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Хочу миру на всій Землі!
Хочу миру на всій Землі!
А війні скажу я: «Ні!»
В мирі люди хочуть жити.
Хочуть люди всі дружити!
О люди! Ви один одного поважайте!
З біди друзів завжди виручайте!
Якщо хтось попросить, завжди помагайте!
Бо дружба потрібна для миру! Це знайте!
На своїй рідній землі війни не хочу знати!
Тому до миру буду Вас я, друзі, закликати!
Не потрібно, люди, зовсім воювати.
А для цього треба мир оберігати!
Хочу миру на всій землі!
А війні скажу я: «Ні!»

Ми слова «війна» не хочемо знати!
Ми слова «війна» не хочемо знати!
Не хочемо, щоб десь гриміли гармати.
Не хочемо, щоб помирали діти,
бо діти – майбутнє, країни квіти.
Хай мають всі дітки і татка, й матусю.
Дідусів хай мають, сестричок, бабусю.
Тому хочуть діти усі дружити,
а ще вони хочуть у мирі жити!

*Шептицька Марина,
3-А клас, НВК № 1.
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Хочуть люди миру!
Без миру війни йдуть,
пташки не співають.
Плачуть щодня матері,
і квіти не розцвітають!
Не хочуть люди так жити!
Хочуть вони всі дружити.
Хочуть люди, щоб метелики літали,
щоб веселі птахи щебетали,
щоб будинки нові будували
й діточки на вулиці гуляли.
Хочу цього дуже я
і уся моя сім'я.
Якщо ми будемо мир оберігати,
то в щасті і радості будемо проживати.

*Пальоха Анна,
3-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир –
Це значить: за життя,
За сміх дітей довкола,
Які не знають зла,
За перший дзвоник в школі,
Що голосно луна.
Я голосую за мир -
Це значить, за Україну
За шум дніпровських вод,
За тихий шелест вітру,
За жито на ланах,
За цвіт калини у лугах.
Я голосую за мир –
Це значить за родину,
За пісню солов'їну,
За мамині руки – робочі,
Що втом не знають
З ранку до ночі.

*Романюк Владислав,
3-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Пісня про мир

Живи у щасті й мирі
Свята моя Земля.
Від краю і до краю
Хай лине пісня ця.
Співайте дружно діти
Про мир у всьому світі.
Про працьовиті руки

І мамину любов.
Про колоски у житі
І як прекрасно жити,
Коли у мирне небо
Злітають літаки.
Про мир, добро і ласку
І про бабусі казку.
Про сонце в небі ясне
І пісню солов'я.
Живи у щасті й мирі
Свята моя Земля.

*Карпова Валерія,
3-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Мир і спокій на землі

*(присвячується ветерану Великої Вітчизняної Війни,
Давидюку Олександровичу)*

Як радісно в душі від того,
Що мир і спокій на землі.
Що не зриваєшся вночі від того,
Що постріли свистять гучні.

Що не ховаєшся у погребі темному.
Не виглядаючи у щілину в пільмі.
Що не втікаєш з дітьми за собою,
Шукаючи дорогу в чорній млі.

Як радісно в душі від того,
Що мир і спокій на землі.
Дитячий сміх у тихім домі,
Та щирі й радісні пісні.

Сьогодні все це – мир і спокій,
Але ж було колись не так.
Народ весь жив в страху, аж поки –
Не кінчилась Велика війна!

Як радісно в душі від того,
Що вся історія почута ця від дідуся.
Це захисник і ветеран Війни від Бога,
І перед ним -- я низько приклонюся!

*Саванчук Микола,
3-Б клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Я хочу миру

Я хочу миру, злагоди, добра,
Щоб скрізь і всюди посміхались люди.
Радіє сонечком усміхнена душа,
Коли є мир і затишок усюди.
Я щастя бажаю й добра всім в оселі,
Щоб люди були всі хороші й веселі,
Щоб сонця промінчик палав, не згасав,
Хто ввечері ляже, щоб зранку вставав.
Щоб в нас в Україні лиш мир панував,
Ніхто і ніколи війни щоб не знав.
Давайте ми будемо в мирі всі жити,
Старих поважати, маленьких любити.

*Шульгач Денис,
3-В клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Мир у житті важливий для тебе
Мир у житті важливий для тебе,
Без миру не буде блакитного неба,
Не буде сонце яскраво світити,
Якщо без миру ми будемо жити.

Без нього не буде ні рос, ні лісів
І навіть зеленої флори,
Тож я голосую за мир,
І Ви голосуйте зі мною!

*Березецький Сергій,
4 клас, пансіон,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Мир – мрія народів світу
Хіба так важко жити в мирі?
Щораз питаю я себе,
Коли вмикаю телевізор
І чую, що війна ще йде.
Коли горять міста і села
І чути крик зчорнілих вдов,
Які змарніли від нещастя,
Яке забрало в них любов.
А скільки горя і страждання
Ти чуєш в криках цих жінок!
Що залишились без кохання
Із купою малих діток.
І ці маленькі янголятка
Стоять навколо своїх мам,
А їх гарненькі оченятка

Питаються: «За що це нам?»
Чому прийшла війна в хатину,
Де був завжди веселий сміх?
Чому покинули родину
Вдача, радість і успіх!
Можливо, досить воєн в світі?
Хіба не вистача біди?
Хай мир приходить в ваші душі
І знайде місце назавжди!

*Поліщук Роман,
4 клас, пансіон,
м. Шепетівка
Хмельницьька обл.*

Мир у моїх очах

Мир. Це слово серцю дороге.
Мир. Я так його ціную!
Я в ньому граюсь, вчуся і люблю.
Всім навкруги милуюсь.

Мир тобі, мені
І всім нам на землі
Завоювали дідусі й бабусі.
Щоб ми могли гуляти в мирному дворі
і не боялись в хату повернутись.

Сміливо вулицями крокую я
І знаю, що в душі у мене
Подяка всім тим людям на землі,
Які за мир боролись на війні.

*Півець Михайло,
4 клас, пансіон,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

За мир у всьому світі
За мир у всьому світі,
За колоски налиті
І за лани безкраї
Я голос піднімаю.
За квіточку у полі,
За пташечку на волі,
Квітучу вишню під вікном,
Усю родину за столом,
За пісню, що лунає,
Я голос піднімаю.
За справджені надії
І за здійсненні мрії,
За усмішку мою й твою,
Щоб люди жили, як в раю,
За мир свій голос віддаю!

*Співачка Іванна,
4 клас, пансіон,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Хочу в мирі і злагоді жити
Хочу в мирі і злагоді жити,
Хочу чути як в лісі шепочуть віти.
Як у полі шумлять золоті колоски,
Навесні як співають в гаю голосисті пташки.
Мирне небо блакитне і сонечко яскраво світить,
Галасливо на березі річки купаються діти.
І від цього моя так радіє душа,
Бо усе це рідненька Україна моя.

*Кононець Владислав,
4 клас, ЗОШ № 14,
м. Рівне*

Чому плачуть солдатські матері

Колись війна була на полі,
Там, де квіти волошкові,
Там, де сонечко прекрасне,
Що сіяло вранці ясне,
Там, де пташечки співали,
Дітлахи весело грались...
Там залишилися солдати,
Що лягли за неньку-матір.
І за батька, за родину,
І за рідну Батьківщину.
І приходять матері,
Поклонитися землі.
Просять в Бога миру, дружби
Щоб не було на світі тужно.

*Боровець Юлія,
4 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Ми хочемо миру на Землі

Миру хочуть скрізь і всюди:
В школі, вдома, на землі.
Краще нам пісні співати
Про веселі дні свої.
Ми не хочем воювати,
Хочем миру на Землі
І світанок зустрічати
В тихі дні свої.
Всі ми люди працьовиті;
І дорослі, і малі.
Нам творити і навчатись

На землі своїй.
Ми бажаєм всім народам
Миру, щастя і добра,
І щасливого дитинства
Між державами всіма.

*Довгалець Владислава,
4-А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир на планеті,
За милі обличчя і радість в очах!
Щоб війни, теракти пішли в забуття,
Спокій поселився в серцях.
Але пам'ять – злодійка все частіше і частіше
Сон забирає під ранок, –
– Мамочко, мила спаси помираю!
Я прокидаюсь в жаху.
Я голосую за мир на планеті,
За милі обличчя і радість в очах!
Щоб були покарані нелюди-біси,
Спокій поселився в серцях.

*Лозицький Георгій,
4-А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Пам'ять

Я беру в долоню крапельку роси,
Покотились сльози по моїй щоці,
Загубилась вічність у полях
І волошки з небом, наче синій птах.
Колись тут воїни у битві полягли,
Ніщо вже не нагадує біди.
Та лише пам'ять крізь віки
Шепоче, щоб тільки не було війни.

*Гайдук Вікторія,
4-Б клас, НВК «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я голосую за мир!
Хай бігають діти маленькі,
Щоб притулитись до неньки.
Прошу, скажіть ви мені,
Чи всюди є мир на Землі?
Я дуже здивуюсь, як скажете: «Ні»...
Мир повинен бути завжди!
В кожному місті і в кожному селі
Хай будуть щасливі дорослі й малі.
Хай мирною буде планета – наш дім,
Хай дружно живуть всі народи у нім!

*Шпорталюк Вадим,
4-В клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Щоб щасливо всім жилось!

Я палаю для всіх ясно:
Радісно, щоб всім було,
Щоби кожне живе тіло
Мирно на Землі жило.
Щоби мирна поведінка
У класі в кожного була,
Щоб Степанівна спокійно
Вчити розуму могла.
Щоби кожен мудрий учень
Лиш за мир голосував,
Щоб ніколи і нікому
Бід і зла не завдавав!

*Морозюк Іван,
4-В клас ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Мир

Про війну ми знаємо давно:
Від дідів та прадідів, та навіть у кіно,
Тоді болить серце і кричить душа,
За загиблих рідних і товариша.

Від гранат здригалася земля,
У диму були ліса й поля,
Людей вбивали і палили,
Та нашу націю не скорили.

І ось нарешті – перемога,
До радості й надії нам дорога,
Ми перемогли, сказали: «Ні війні!»
І ось нарешті М И Р на всій землі!

*Бондарук Юлія,
4-В клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Скажіть, навіщо війна?
Вона смерті страшній рідня,
Горе, печаль... повір
Це – найстрашніший звір,
Я голосую за мир!!!

Тому, що це свято і радість дітей.
А чому радіє дитина?
Великому сонцю з небес,
Маленькій квіточці, яка проникла в світ,

хмаринкам веселим і зайчику тому,
що в полі стрибав.
Дитина -- то свято і радість людей,
Це промінь сонця на небі.
Тому я голосую за мир!

*Павлюк Владислав,
4-В клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я за мир

Я за мир у всьому світі,
Щоб щасливі були діти,
Щоб батьки були здорові,
Жили в злагоді й любові.
Щоб не видно було сліз,
І не чути стук чобіт,
І гарматний постріл теж,
Не лунав до нас з небес.
Я за те, щоб в чистім полі,
Гуляв вітер по роздолі,
Й колосилось жито морем,
І Дніпро був прозорим.
Щоб на небі сяяли зорі,
Щоб всі діти йшли до школи,
І тому ми всі «війні»
Скажем слово – ні, ні, ні!

*Соколовський Л.,
5-А клас, НВО №2,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Я за мир!

Діти хочуть миру,
Щастя, злагоди, добра.
Борються всі дружно й сміло,

За рідну матінку Земля.
Діти хочуть славно,
Дружно в мирі жити.
У радості і в щасті
Добро всім творити.
Вони люблять землю,
Люблять Батьківщину.
Підтримують тих, хто воює,
Пам'ятають тих, хто загинув.
Діти хочуть миру,
Щастя, злагоди, добра.
Борються всі дуже сміло,
Рівних їм нема!

*Яценюк Катерина,
5-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Єднаймося!

Рідна моя Україна –
Найпрекрасніша в світі земля.
Незборима моя Батьківщино,
Перед тобою вклоняюся я.

Браття мої, українці, –
Найщиріший у світі народ!
Єднаймося разом душою:
Й не буде ні криз, ні турбот.

Бережіть усе найцінніше,
Що нам дарувала земля:
Ріки бурхливі і тихі,
Безмежні родючі поля,

Щоб дітям залишилась в спадок
Краса дивовижних гаїв,
Високих (до синього неба!)
Карпатських божественних ір...

Шануймо і тих, хто за ньеньку
Загинув давно у боях,
І тих, хто за нашу земельку
В неволі страждав у ланцях.

Єднаймося в думках і справах,
Щоб нам зберегти усім
Кров'ю здобуте, віками
Щастя для всіх поколінь.

*Петрик Юлія,
5-В клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Хай буде мир!

Сонечко всміхається і бринить потік,
Завжди посміхаються люди в мирний вік.
Радісно і весело жити зараз нам,
Бо не треба плакати солдатським матерям.

Щовесни із вдячністю до вічного вогню
Дружною родиною обов'язково йду.
Щиро й сумно дякую загиблим воякам,
Що дарували мир усім щасливим землякам.

Упевнено і радісно стрічаю кожен день
І вірю в мудрість нації й усіх її людей.
З надією вдивляюся у вік, що настане.
Хай тишу, мир, веселощі завжди він нам дає!

Україна

На карті світу є одна країна,
Яка моєму серцю дорога. –
Це рідна Батьківщина – Україна,
Де ріки сині і зеленії луки
Тут золотаві ниви колосяться,
В садах вишневих плачуть солов'ї.
І сни солодкі лише тут нам сняться,
На цій, з дитинства рідній, нам землі.
Про неї згадують не раз
Ті, хто поїхав за кордон
Добробуту й заможності шукати.
Вона частенько уві сні приходить там,
Й додому журно кличе, наче мати.
Не забувають люди ті місця,
Де юність босонога пробігала,
Де загорілась зіронька життя,
Де перше слово неньці ми сказали.
Ні, неможливо землю цю забути,
Овіяну легендами й казками,
Прославлену словами Кобзаря,
Оспівану народними піснями.

Сергатюк Дарина,

*6-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Мій рідний край з води й роси,
Він незвичайної краси!
Розкинулись його лани,
А там тополі вдалині
Ведуть розмову між собою...
Як добре в світі жить без бою!

На річці хвильки плещуть пісню,
З дерев зриває вітер листя.
Сніжок вкриває землю всюди,
Радіють діти взимку чуду.
І мирний сон вночі дитячий
Не перерве ні крик, ні плачі.

Ні, сльози не потрібні нам!
Хай буде МИР, хай буде ХРАМ веселощів.
Люди всміхаються привітно,
І на душі стає всім світло,
Бо вже пройшла пора пільми.
Як добре, що нема війни!

*Андрєєнкова Наталія,
6-А клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Ми маленькі ліхтарики миру

Ми маленькі ліхтарики миру,
На планеті нас дуже багато.
Незалежно від кольору шкіри
Ми бажаємо жити й сміятись.
Ми співаємо про мир і малюємо,
Пишемо вірші й заводимо друзів.
Ми для миру живемо і працюємо,
Діти Франції, США, Білорусі...

Так, ми хочемо жити без воєн,
Щоб не рвалися бомби й снаряди,
Щоб земля зеленіла травою,
І ніколи не йшов брат на брата.
Дай нам, Боже, злагоди й щастя,
Відведи від нас горе і біди.
Хай залишиться світ цей прекрасним!
Хай у ньому радіють всі діти!

*Слинько Ольга,
6-А клас, НВК школа-ліцей №19,
м. Рівне*

Я хочу злагоди і миру
Урок історії вивчаю,
Заглядаю в глиб віків.
А звідти вище підіймаюсь,
Читаю, бачу... і лякаюсь.
Уся історія людства писалась
З війни до війни, від біди до біди.
А значущі віки забувались,
Коли перемоги дійшли...
Не хочу такого змагання!
Війна – це ганебно завжди.
Війна – це відчай від втрати,
Війна – це сльози палкі.
Примарні перемоги такі!
Переможець лиш той,
Хто мир збереже,
Хто планету усю від біди відведе.
І для тих переможців
Всі запалять свічки,
Бо найбільші здобутки
– Це мир у душі.

*Гордієнко Віталій,
6-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Мрія народів світу
Мрія народів світу –
Мирне життя на землі,
Щоб в щасті росли усі діти,
А не в лихоліттях війни.

Щоб ластівки вільно літали,
У небі блакитнім, безхмарнім,
Щоб квіти стелились і трави
У полі без мін і снарядів.

Чи мрія здійсниться така,
Залежить від мене й від тебе,
Але пам'ятай лиш одне:
За мир нам боротися треба!

Ми маленькі ліхтарики миру

Ми маленькі ліхтарики миру,
Ми розносимо мир по землі.
У кожній щасливій родині,
У кожній країні є ми.
Бо діти – найкращі квіти,
Й несуть вони щастя усім.
І навіть у злої людини
Розтопиться лід у душі,
Відчує потребу в родині,
Відчує, що ми не чужі.
Ліхтарики миру світитимуть вічно,
Бо добрая справа свята і одвічна.

*Білінська Ірина,
6-Б клас, Мізоцький НВК,
Рівненська обл.*

Я голосую за мир

Я голосую за мир на землі,
За сонечко ясне, за сміх у вікні.
Мир – це ти і я,
Мир – це вся моя весела сім'я.
Мир – це радість, щирий сміх,
Безліч іграшок, потіх,
Сонце кожен день сміється,

Музика чарівна ллеться.
Хай мир живе, хай щастя процвітає,
Хай сонце кожен день сіяє,
Хай ластівка у небі весело співає,
Хай голуб миру пролетить по світу
І принесе вам мир, любов й довіру.

*Воронін Роман,
6-Б клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир
В небі сонце ясне сяє.
Мир по всіх кутках гуляє,
І щебечуть всі пташки,
Мов веселі діточки.
Зорі в небі ясно сяють
Й діток в мир всіх закликають,
Щоб не вмерли від меча,
Від війни не було і сліда
Щоб ми мирні всі були,
Без меча і без війни,
Бо з війною важко жити,
А з миром добро творить.

*Клачко Лілія,
6-Б клас ЗОШ №13,
м. Рівне*

Симфонія миру
Тихо шепче стигле колосся,
П'ярко пахне цілюща трава,
І ласкаво водиця дзюркоче,
Синє небо в собі відбива.

Щось повідати листячко хоче,
Із травою розмову веде
Про багатство літньої ночі,
Про красиве навколо – живе.

Раптом хмара насунула грізна,
Сірим смутком покрила весь світ.
І заплакала пташка у лісі,
Закричав чорний крук із пільми.

Все потворне прокинулось радо.
Зло відчуло силу свою.
Все живе умертвило відразу.
Мертва тиша – це спокій його.

Та в природі ці зміни миттєві.
І веселка помирить усіх.
У житті набагато складніше:
Втрачене – не повернеш!

Краще у мирі жити,
Радіти кожному дню.
Сльози від щастя лиш лити,
Любити землю свою.

Нехай у світі панус
Любов і доброта!
Мама дитинку цілує,
Ласкаві слова промовля.

Дитятко сміється дзвінко,
Ручки до всіх простяга,
Світ обнімає стрімко...
Адже, життя – не приймає зла!

Життєвий вибір

Життя – це дар, нам даний Богом.
Життя – це скарб, захований глибоко
В безмежнім кругоплині часу.
Життя – зіниця ока, втрачена завчасно.
Жорстокий світ керує нами.
Жорстокий світ – немає тата, мами
В безмежнім просторі галактик.
Жорстокий світ безбожників нещасних.
Війна і мир – антоніми одвічні.
Війна і мир – відбір сильніших
На полі ратнім серед інших
Проклятих Богом.
Війна і мир – це вибір вічний.
Зажди, людино, зачекай!
Подумай, серце запитай.
Чи хоче горя, смутку, сліз?
Чи, може, вишні білий цвіт?
Твій вибір – шлях у майбуття.
Твій вибір – мир, а не війна.
Так поєднай же кольори
Веселки й сонця у воді
Із сміхом мами і дитини
Із трунком щастя яворини.
Життя і долю поєднай.
І Бог дасть рай – одвічний рай!

*Видиш Тетяна,
7-А клас, ЗОШ №13,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир,
Щоб ласка прийшла в кожний дім,
Щоб мрії дітей всіх збувались,
Щоб щастя всім посміхалось.

Я голосую за мир,
Щоб здорово було у житті,
Щоб щирість людей надіяла,
І доброти надавала.
Я голосую за мир,
Щоб сніги і сильні ливні
Людей не лякали,
Щоб осінні кольори душу зігрівали.
Я голосую за мир,
І бажаю, щоб рідна країна,
Процвітала з любов'ю та миром,
Щоб мир панував у світі єдинім,
Що дарує нам ласку та велику надію.
Я голосую за мир!

*Авдєєнко Юлія,
7-А клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Всі на світі мріють жити
В мирі та покої.
Докладають всіх зусиль,
Щоб зміцнити волю.
Прагнуть мирного життя
У своїй країні,
І тому я голосую
За мир і надію!
Я не хочу зла у світі,
І не хочу війн я!
Хочу щоб країна мила
Процвітала, мов калина!
Щоб маленька дівтора
Весело сміялась,
Та щоб кожна людина
Вільно почувалась.

Щоб врожай був у родині
І в коханій Україні!
Щоб жили на Батьківщині
Люди довго й мирно,
Та щоб в світі панували
Любов і надія!

*Борищук Іванна,
7-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Хай прилітає голуб Миру!
Повільно в небі хмари пропливають,
Блищать на сонці крапельки роси...
А біля дому птахи пролітають
небаченої грації й краси.
Птахів цих знають всі у світі люди.
Вони – це символ миру і добра.
Літають птахи часто, та не всюди.
Їх дуже полюбляє дівчора.
Прекрасний символ миру!
На крилах білосніжних
завжди приносить щастя
у снах казкових, ніжних.
Він означає: мир! Він дружбу означає!
І кожен з нас його біля вікна чекає.
Нехай до всіх дітей у світі
така пташина прилетить
й частинку радості і миру
дарує людям в кожную мить!

Я часто думаю про мир
Я часто думаю про мир.
Думками поринаю в вир.
Бо мир я дуже поважаю.

І мирно жити всім бажаю.
Коли у мирі ти живеш,
Добра насіння в серці жнеш,
усе навколо розцвітає,
веселі дзвоники дзвенять.
І мов маленькі оченята,
на небі зорі миготять.
У водоспаді мрій дитячих
я думаю усе про мир.
І хочу, щоб Ви пам'ятали,
що він у світі командир!

*Бєлїх Віталій,
7-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Колись була війна...

Колись була війна...
Від пострілів здригалася земля.
Мій прадідусь на війні побував.
Народ наш рідний він сміливо захищав.
Артилеристом прадідусь мій був.
Про ті події він і досі не забув.
Він пам'ятає, як рвалися гранати,
як в бій ішли ще зовсім молоді солдати,
як за сміливість він медалі заслужив.
І ще як довго в армії служив...
Про все це прадідусь мені розповідав.
У мирі й щасті жить заповідав.
Цей заповіт я пам'ятатиму завжди!
І закликатиму людей не допускать війни!

*Дудар Олександр,
7-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Живуть серед нас ветерани...

Живуть серед нас ветерани.
І досі болять їхні рани.
Пам'ятають вони й досі страшну,
жорстоку і чорну війну.
Із квітами ідуть діти маленькі.
Несуть вони квіти ветеранам стареньким.
Розповідають ветерани, як вони воювали,
Як Україну від фашистів сміливо захищали.
Скільки друзів молодих вони похоронили!
Усюди на Україні солдатські могили!
Скільки пролилося сліз вдів, матерів,
коли дізналися вони про смерть чоловіків, синів...
А скільки залишилося діток –
маленьких нещасних сиріток!..
О люди! Війни більше не допускайте!
Мир, як зіницю ока, оберігайте!

*Кормилецька Наталія,
7-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Хай буде мир!

Війна – це смуток і журба,
на смерть приречених людей юрба...
У чорній хустині заплакана мати.
Оббризкана кров'ю сорочка солдата.
Страх в очах маленьких діток.
Маленьких, але вже сиріток.
Так навіщо це все нам?!

Задумайся над цим ти сам!
..Нехай же буде мир!
Хай журавлі летять у вир.
Хай матері ніколи сліз не знають.
Хай люди мужніх солдатів пам'ятають.
Бо за наше дитинство вони віддали життя,
за чудове мирне майбуття!
І вдячні за мир українські діти
несуть на могили с
олдатів квіти...

*Маринчук Валентин,
7-А клас, НВК № 1,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Якось мені приснилося...
Я йду... А поруч – солдати.
Ідемо ми воювати.
В руках у нас гранати, автомати.
Ідемо Україну захищати.
...Фашисти стріляють,
жалю не мають.
І падають воїни молоденькі
на польові ромашки біленькі.
І капає на пелюстки знов
червона і тепла кров.
Ідуть танки... Біжать солдати.
Німці знову починають стріляти...
І раптом всі ці страхи скінчились.
Як добре, що вони лиш мені наснилися!
Чудово, що в мирі живу я,
і друзі, й сусіди, і вся моя сім'я!
Хочеться дуже, щоб у світі
в мирі жили дорослі і діти!

Про мир на планеті мрію
Яка страшна війна!
Скільки горя приносить вона!
Казав прадідусь: «Послухай!
Була війна, розруха.
Вбивали багато людей.
Забирали в полон дітей.
В будинках страшний був холод.
І скрізь панував голод...»
...А зараз співають солов'ї.
Веселі рідні мої!
Хай буде життя щасливе!
А діти, як квіти, красиві!
Міста хай не руйнуються.
Будинки хай будуються.
Хай квітне рідна люба Земля!
Про мир на планеті мрію я.

*Сунак Владислав,
7-Б клас ЗОШ № 8,
м. Рівне*

За мир голосуймо у світі!
Миру людям і добра
Я бажаю в світі,
І тоді не буде зла,
Лиш в добрі зростали б діти.
Не потрібна нам війна,
Дружать хай малята,
Радість буде хай одна
Й подарунки в свято.
Щоб не кривдили малих,
Завжди поміч мали,
Поважали і старих,
І про слабших дбали.
Давайте за руки візьмемося, діти,
Обіймемо планету усю!

За мир голосуймо у світі,
Любімо родину і землю свою!

*Білінська Юлія,
7-Б клас, Мізоцький НВК,
Рівненська обл.*

Мир – таке маленьке слово...

Мир – таке маленьке слово,
Мир – такий широкий зміст.
Мир – його ніхто й ніколи не уб'є,
Адже Мир – в людських серцях живе.
Мир – якщо у грудях б'є і бити завжди буде,
Мир – його ніхто й ніколи не забуде.
Мир – і згасне в серці біль,
Мир – і з'явиться усмішка на лиці,
Мир – живімо люди в доброті.
Мир – твори добро і пам'ятай:
Зло ти завжди зневажай.
Мир – щоб не знав ти бід й лихого
Мир – завжди звертайсь до Бога!!!

*Шпичак Марія,
7-В клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Мир

Весна крокує по землі,
Вже прилетіли журавлі,
Лише солдат застиг в журбі,
На вахті він стоїть віки.

Оберігає спокій наш
На постаменті страж.
А у землі лежать брати,
Що не вернулися з війни.

Лиш полум'ям зорять вінки,
Що принесли їм вдячні земляки.
І сльози капають з очей
В давно посивілих людей.

*Барилюк Марія,
8-А клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Я голосую за мир
У днину мирну, світанкову,
Так хочеться на світі жити
І заспівати пісню нову,
Криничну воду, чисту, пити.
Ми захистили хліборобський,
Наш рідний край від ворогів,
Щоб жайворон співав в блакиті.
Кущ калиновий рясно цвів.
Мій юний друже! Не втрачай надбань,
Що завойовані стражданням мільйонів,
Про Батьківщину ревно дбай,
Не забувай, шануй її героїв!

*Бобрик Ангеліна,
8-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Чарівний світ – мир!
Я знаю світ, який не має
Ні розлуки, ні печалі.
Той світ – це мрія, що летить у домі
Це місце квітів,
Злагоди й добра.
Тут благодатна для творінь пора.
Любові вогник в серці кожного палає.
Цей світ для мене і для тебе

Тут завжди лиш світле небо.
Немає тут кордонів добрій справі,
а дії тут і корисні, і цікаві.
Словом привітним тут немає меж
І досягти можливо тут всіх веж
І ви у цьому світі оселіться теж.
А що за світ? У мене запитає кожен.
Цей світ чарівний, в ньому жити можна
І назву досить він звичайну має.
Це – мир! Хтось може ще про не знає?

*Ковальчук Оксана,
8-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Війни пекельні рани

Болять рани ветеранам, бо горя зазнали,
болять рани ветеранам, бо щастя не мали...
І дитинство, і юність у війну закопали...
Юність у серці, розпач в душі,
Беззахисна країна і все на межі...
Очі сестрички, мамині сльози
і змушений ти жити в тривозі
не знаєш чи житимеш сьогодні і завтра
і чим закінчиться ця тяжкая варта...
В країні пекельно клекотить стрілянина,
Мама на руки взяла свого сина...
і ради оцього тримаєшся ти,
загартовуєш серце і готовий іти.
Іти у вогонь, ступати у безвість;
Боротись за силу, боротись за чесність.
Шукати надію в неволі,
Будувати країну любові.
А буде любов, буде мир і достаток,
Такою ВКРАЇНУ БУДУТЬ ВСІ ШАНУВАТИ !

*Парфенюк Ірина,
8-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Ми хочем миру на Землі!

Смерть... Насильство... Сльози матерів...
Тужлива пісня вдів, сестер, братів...
Крик відчайдушний малого сироти
Потворне і страшне обличчя у війни.
І ми запитуємо вас, дорослих, знов і знов:
Чому ви проливаєте даремно кров?
Чому ви очі заплющуете, коли твориться зло?
Воно ж без перепон тернистим бур'яном вже проросло.
Земля - матуся вдосталь крові напилася
І, мов плющем, зневірою і страхом обвилася.
У череві їй обридло скалки мін носити,
Вона зернятка щастя мріє проростити!
А ми, звичайні діти українські,
Такі всі різні, як ті квіточки барвисті,
Ми просто хочем миру на Землі!
Щоб всі раділи сонечку й весні.
Щоб чули пташки спів і сміх маляти.
Щоб в небі тільки грім міг пролунати.
Щоб брязкіт зброї відійшов у небуття,
А на планеті процвітало лиш життя!

*Білоус Вікторія,
8-Б клас, пансіон,
м. Шепетівка
Хмельницька*

Болять рани ветеранів

Болять рани ветеранів,
Не загоїлись вони.
І ночами їх тривожать,
Сняться їм страшнії сни.

А вони понад усе
Мріяли про мирне небо,
Про закінчення війни,
Про сім'ю здорову, сильну
Мріяли в той час вони.
Ми вас, рідні ветерани,
Будем пам'ятать завжди.
Ви ж живіть ще і радійте
Сонцю, миру і весні!

*Білик Антон,
8-В клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Чому плачуть солдатські матері?

Вибухи бомб, постріли з автоматів, гармат,
Посвист свинцевих куль, зойки солдат –
Все це страшні сигнали потвори-війни,
Які ви впізнаєте, де б не звучали вони.
Як почули їх матері, руки ламали,
На голові волосся рвали,
Для синочків свято Проводи ладнали,
Товаришів та дівчину кохану в гості звали.
Ми за давнім козацьким звичаєм
Хлопців на війну проводжаємо.
Молодь настрій піднімає бойовий,
Може, завтра юнакам іти у бій.
А матуся нишком сльози витирає
Та синочків в добру путь благословляє.
Плаче ненька, бо війни, як біди,
Не об'їхати й конем, не обійти.
А вона по білім світі гуляє
Та людей викошує, вибирає:
Чи життя висмоктує, як вампір,
Чи на ватрі спалює, мов папір.
Розбито ворога. Стихає бою гнів.

А мати жде і жде своїх синів.
Всьому війна, всьому війна причина,
Забрала щастя у мільйонів душ невинних.
Ой немає від рідненьких ані вісточки.
Не діждатися вже неньці невісточки,
Онучатами їй не втішатися,
їх здобутками не пишатися.
Як війни на Землі нема,
Розцвітає повсюди весна.
На долоньках листочків,
мов колише синочків,
Так радіє життю вона.

*Фінкевич Анна,
9-А клас, НВК № 19,
м. Рівне*

Мир у моїх очах
Кожна людина у світі
Мріє про мирне життя,
Небо, мов сині волошки,
Воду, мов чистий кришталь.
Та, щоб усе не забути
Треба прикласти зусиль,
Щоб війни нас не вбивали,
Щоб ми жили в мирі й добрі.
Тоді лиш засяють всіх очі,
І радість усіх спалахне,
В душі, у серці тривога,
Все за хвилину лише.
Ми будем жити спокійно,
Ми будем девіз цей нести:
«Живи в душі своїй з миром,
І буде мир на землі!»
Тому закликаю всіх, браття,
Живіть із миром в душі,

Тоді все у нас буде добре
– Не буде місця війні!

Мир

Мир – це дружба всіх народів,
Це життя без війн та зла,
Мир – це злагода у домі,
Тиша, спокій, доброта.
Мир – це тато і матуся,
Це уся моя рідня,
Мир – це школа, де я вчуся
Й вся моя шкільна сім'я.
Мир – це завуч і директор,
Це терплячі вчителі.
Мир – надія на майбутнє
– І в столиці, і в селі.

*Гречковська Анастасія,
9-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте
Знову ледве чутно плаче скрипка,
Плаче почуттям наперекір.
Війнами обвуглена усмішка
Серце зігріває до цих пір.
І звучить мелодія тихіше,
Все нагадує криваві ті літа,
І співає слізною, але ніжно,
Війнами скалічена душа.
Знову постаті перед очима,
Лиця всіх загиблих на війні,
І чорти побрали б ощо пам'ять
Про живцем похованих в землі!
Може і знайдуть бійці розраду
В сум-сльозі, яка в серцях живе,

А вона печальним снігопадом
Сивину за кожен рік вплете.
Пам'ятають всі бійці ті битви,
Їм хочу сказати від душі:
«Тихе та безмежне вам спасибі,
Що нам рідну землю вберегли!»
Хочу закричати Вам: «Спасибі!!!» –
Всім за ту досягнуту мету,
За блакитне, ясне й чисте небо,
За яке дано життя ціну.

*Наумчук Анастасія,
9-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Війна – це лихо і ганьба народів
Війна – це біль і скорботи.
Війна – це горе і плач.
Війна – це втрати народу, –
Навіщо потрібна війна?

Війна залишає чорні сліди.
Війна – наче вовком пройшла по землі.
Війна – жажливий гуркіт гармат –
Навіщо потрібна війна?

Війна – наче чорний шматок полотна,
Війна – весь світ покрився як ніч,
Війна забирає життя молодих –
Навіщо потрібна війна?

Війна – це втрачені нами надії,
Війна – розбиті серця матерів.
Війна – переможців у ній не буває –
Нікому не потрібна війна!

*Скрипник Наталія,
9-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Тут сплять навічно воїни-солдати
Чиїсь батьки, когось брати й сини
Їм не судилось цю весну стрічати
Ту, що стрічаєш ти після війни.
Тут сплять мої ровесники-орлята
Тепер уже були б із них орли.
Схилися над могилами солдатів,
Що у боях за тебе полягли.

От і знову розкішно сади зацвіли
Знов весна завітала в село.
Посивілі солдати на мітинг зійшлись
Та все менше з роками стає їх число.
Пролітають роки, як ключі журавлині
І все далі від нас та жахлива війна.
Але пам'ять зове, наче дзвони церковні
І ваш подвиг святий буде жити в віках.

Хай ніколи таке не повториться знову
Хай ніхто і ніколи не знає війни.
Вічна пам'ять усім, хто кував Перемогу
Хто уже не дійшов до цієї весни.

Ніжно так, спокійно, аж тривожно.
Над городом сум снується, сон і диво.
Яблуні у порусі вельможнім
Руки-віти простягли над огудинням.
Он лелеки лелечат на хаті
Вигодовують для дальнього польоту.
Дідуган під кленом пелехатим

Спочива, стомившись від роботи.
Літаки напнули струни срібні,
І дзвенить нечутно рання павутина.
І таке для мене все близьке та рідне...
Мирний день.
Безмежно мудрий.
І дитинний.

*Кондратюк Олександр,
9-В клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Соняшник

Соняшник виріс людям на диво,
Пелюстки свої простяга.
Як хочеться вік прожити щасливо,
Забути, що в світі є заздрість, війна.

Він глянув у небо: чисто й блакитно.
Ось джміль пролетів, гуде, як літак.
Сьогодні ти голову схилиш привітно,
А зовсім недавно було все не так.

Гули літаки, здригалась земля,
І сонце сховала чорна імла.
А поле, що соняху дало життя,
Стало могилою сотні солдат.

Я знаю, я вірю: світ буде казковим.
Мрійливий мій соняху, справжній дивак!
Тепліше від тебе на рідній планеті.
За мир ми, за щастя. Все в наших руках!

*Халанчук Вікторія,
9-В клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Голуб миру

Струснувши з неба морок й пил,
Сів білий голуб край віконця.
Проливши кров війни із крил,
Оливи вітку ніс, як мир і сонце.

І в безнадії голуб у віконце заглянув,
А там щойно народжене дитя кричать хогіло.
Але цей вибух, що кожен нерв його почув,
Усе живе навкруг убило.

Дитя поетом бути мало
Й оспівать вкраїнський край,
Але війна життя його забрала
І душу понесла до Бога в рай.

І матінка його, й весь світ
У дикім і палкім вогні горіли.
А голуб вирушив в політ,
Хотів він миру тим, чії серця не тліли.

Й побачив птах у полі смерть солдата,
Який востаннє милувався світом.
А поруч сміх його жорсткого ката.
Й земля аж зацвіла кривавим квітом.

А десь отам за лісом, вдалині,
Журба і крик самотніх матерів,
Що лишились зовсім самі,
Що втратили чоловіків, синів.

Тривожно вдарив голуб небо крилами

Й заповнив собою дивну ніч.
Розбив він лапки зірками-мріями,
І запалали дико душі мовби соння свіч.

І впав безсило птах униз,
А там хлопчак десь років десяти
І, споглядаючи із крові бриз,
Хотів він правду і любов знайти.

Й оливи вітку птах віддав хлопчині,
А сам стомившись полетів у рай.
Бо ж миру, знай, не зберегти пташині,
Під силу лиш тобі, людині, захистить твій край.

*Дрозд Олександр,
9-Є клас, ЗОШ № 23,
м. Рівне*

Віра в мир

Стогне земля афганська
Горами йде розбрат,
Кинувши працю селянську,
Розстрілює брата брат.
Вибухи скрізь лунають,
Осколки калічать людей,
Миру батьки благають
Там для своїх дітей.
Яке то велике горе
Гинути в мирний час.
Я ж вірю лиш, віра зможе
На землі примирити нас.
Вірити завжди треба,
В правду добро та любов;
І буде мирним небо,
Не буде литися кров.

*Стельмах Оксана,
10 клас, ЗОШ,
м. Старокостянтинів
Хмельницька обл.*

Людина та ліс

Людина лісу – друг чи ворог?
І приносить свято чи морок?
Питання нині дуже актуальне
Настільки важливе, кричуще, нехайне,
Щоб розібратись до букви й коми
Візьмемо історію їхню на спомин.
З давніх-давен ще на світанку людини
Ліс весь належав до великої родини,
Дружно і мирно жили в тій сім'ї
Поруч природа та господар її.
Першій людині ліс дав і тепло, і харчі
Затишок, спокій на довгі роки
Стали оселею – хащі дрімучі,
Співи пташині і трави пахучі,
Радість і смуток будили у людській душі
Цим би відносинам вічно тривати
Як би не наважився їх перервати
Світу володар новий – чистоган,
Що золото і гроші прославляв.
І затріщали пишні ліси
Пішли під пилку могутнії дуби
Уже нічого вдіяти ті не могли
Війна ця триває тисячоліття
Уже змінилось не одне покоління
Легені планети все в'януть і сохнуть,
А люди провладні лиш стогнуть та охають
Чи не пора школяреві малому
Вставити слово у боротьбу цю вагому
Ліс врятувати ще може людина
Добре було б, щоб вона була не єдина.

*Павлишин Анна,
10-А клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Кожен із нас в душі мріє
Кожен із нас в душі мріє
Про довге й щасливе життя,
Щоб мимо йшли горе і біди,
Щоб нас біль і смуток лишав,
Щоб діти у всьому світі не знали війни,
Щоб на всій планеті настали мирні часи,
Щоб у очах маляти вогник надії горів,
Щоб грізний постріл гармати вогник той не згасив.
Треба усім людям у світі великих прикласти зусиль,
Щоб війни усі припинились,
Щоб лиш квіти миру цвіли,
Щоб кожен із нас у серці вогник отой лишив,
Бо він не продається,
Ніхто б його так не купив.
Цей вогник - це символ людського,
Це символ серця і мрій,
Який ще з дитинства малого
У кожному з нас горів.
Та ми не звертали уваги
На тліючу в серці свічу,
Його ми ігнорували,
І він весь влився у тьму.
А тепер усі з віком стали
той вогник шукать,
А він наче злився із вітром,
тепла його не відчувать.
Знову його запалімо!
И хай в світі панує всім мир,
Несімо ми радість й турботу
У дружний і спільний наш дім!
І світ наш зробиться кращим,

Ти тільки у це повір.
Біди ми не допустимо нізащо,
Не знатимемо ми більше війни!

Я голосую за мир!

Повір, це найкращий вибір.
Невже б ти не хотів,
Щоб всі ми жили щасливо?
Я голосую за мир!
І це не випадково.
Я хочу, щоб на Землі не було війн ніколи,
Щоб кожна людина жила так, як хоче жити,
Щоб вона могла просто радіти, любити,
Щоб війн у нас не було,
Щоб люди не вмирили,
Щоб більше ніколи, ніколи
Жорстокість не панувала.
Я голосую за мир!
Якби я могла вибирати,
Я б вибрала світ без війн,
Без сварок, без бід, без розбрату.
Коли б я могла все змінити,
Я б світ наш таким зробила,
Щоб всі щасливі були,
Наче велика родина.
Я голосую за мир!
За щастя, за радість, за волю,
Щоб ми були сім'єю одною.
Я буду Бога просити,
Щоб Україна моя жила і завжди процвітала,
Щоб для нас, українців, мирна пора настала.
Я голосую за мир!
І ти голосуй за нього!
Ми кращим зробимо світ
Для покоління нового!

*Самойленко Наталія,
10-Б клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Достойні вічної пам'яті

Все менше на світі лишається тих,
Хто голос війни пам'ятає,
Кому довелося стать свідком подій,
Що жах на людей навертають.

Та доля звела мене з добрим дідком,
Що вже дожива свої роки,
І я опишу вам рядок за рядком
Тернисті оплакані кроки.

1.

Фашисти укрили Європу вогнем
Похмурих жорстоких катівень,
Й куди вітер полум'ям грізним дихне –
Там «фабрики смерті» чорніли.

Кров в жилах холоне при згадці про них –
Дахау, Освенцім, Майданек,
В яких по-звірячому стратили всіх,
Хто рушив нацистські плани.

Метою походу на весь мирний люд
Є знищення «нижчої» раси.
Програму цю ввів нелюд Гітлер Адольф,
Щоб збільшити німецькї маси.

2.

Спливає в пам'яті кожна днина
Мерзенного життя в тім пеклі,
А особливо та хвилинка,
Коли нас привезли в Освенцім.

Людей, що вижити зуміли
Після утримання в гестапо,
Покинули надія й сили –
Настала влада тільки страху.

І я не створював пручання,
Коли усіх, як ту худобу,
Позначили татуюванням,
Скувавши залишки свободи.

Нас «цифрами» і «номераами»
Вважали нелюди-нацисти;
Снували тінями-мерццями,
Які хотіли дуже їсти.

З'їдали все: вапно й вугілля,
Запарену кору дерев,
Нестоптане в дворі бадилля –
Ніхто не хтів прийняти смерть.

Нас виганяли на роботу
У спеку та морози люті,
І будували ми дороги,
Здавалось, Богом позабуті.

„Arbeit Micht Frei“* – жахливий напис
Щодня стояв перед очима,
Бо лиш посмертний книжний запис
Давав можливість “утекти” нам.

Можливо, це звучить і дивно:
Ловили ми себе на думці,
Що світ цей нас давно покинув,
А ми живем в пекельній муці.

Я, хворий, втративши свідомість,
Був зарахований до мертвих
І кинутий у крематорій
Для спалення, як й інші жертви.

Не знаю, скільки так пролежав,
Та у Хрестове Воскресіння **
Вже табір німцям не належав:
Бог дарував нам всім спасіння!

Я вижив, хоча міг померти
(Від радості й водночас болю);
Діждались ми фашистів смерті,
Набравши повні груди волі!

Ще довго був напівживим я,
Та намагався відновити
Знівечені свідомість й тіло,
Бо в світ новий прийшов – щоб жити!

3.

Десь там далеко – дім, зітхання,
Любов, тепло, надії,
А тут – скрізь кров, печаль, страждання,
Неволя, голод, мрії.

Десь – рідний край, сльозами вмитий,
Зажурений, розбитий.
А тут – концтабір, смертю вкритий
І мороком повитий.

Десь – сіють, орють, жнуть, чекають,
Надію все ж леліють,
А тут – катують, убивають
(і руки їм не мліють!).

Десь там – теж голодно, сутужно,
Тривожно, щемно, важко.
Та разом вдома, в рідній хаті,
І помирать не страшно!

Тут – безнадійно, вже й безмірно,
Повсюди «мусульмани»:
Ніби ще люди, та бездушні,
Манкурти безморальні.

* * *

Я пильно вдивляюсь дідусеві в вічі –
І бачу незгоєні рани ті:
За ваше страждання, за долю трагічну
Достойні ви вічної пам'яті.

На яснії зорі, на тихії води
Йшов вкритими терном стежками,
Щоб знали вкраїнці (та й інші народи)
Про завдані муки катями.

Бере з-за плечей, як згадаю розмову,
І крається серце від болю...
А свідки відходять у вічну дорогу,
Забравши всю правду з собою.

* *«Робота звільнить вас» (нім.),
6 травня 1945 року*

*Рабчевська Ольга,
11 клас, пансіон,
м. Шепетівка
Хмельницька обл.*

Хай завжди буде Мир!

Летить той птах, що ворогом зветься
І знищує усе, що на шляху попадеться.
Руйнує міста і села маленькі
Фашисти напали на нашу неньку.
Летється червона, велика кров,
Гинуть солдати знову і знов...
Та не дарма та кров пролетиться.
У наших серцях вона Перемогою зветься.
Пройшли роки, позаживали рани.
І залишились сивочолі ветерани.
І ми про них ніколи не забудем,
Про їхній подвиг пам'ятати завжди будем!

*Поворознюк Тетяна,
11-А клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Голосую за мир

Мій прадід дивиться з світлини
Та не старий, а ще юнак.
Стоїть собі біля калини
Й не зна, що завтра вже війна.

На років п'ять за мене старший,
Уже студент, майбутній лікар,
Та добровільно гідним маршем
Пройшов воєнні лихоліття.

Вже наближалась Перемога,
Як міна дідуся зустріла.

Коли в Берлін вела дорога,
Він врятував чужого сина.

А свого він і не побачив,
Не пригорнув його ніколи,
Хоч сниться мужньому солдату:
Синочка він веде до школи...

Тож, люди, мир ми бережімо.
Щоб у дітей були батьки,
Щоб у любові і турботі
Росли щасливі маляки,

Щоб внуки й правнуки веселі
Відчули ласку дідуся,
Щоб в парк водив на каруселі,
На став – ловити карася,

Щоб дід не залишався юним,
А внуки й правнуки – старими,
Тому й за мир ми голосуєм,
Щоб знати рідних не з світлини.

*Сметаніна Анастасія,
11-А клас, ЗОШ № 27,
м. Рівне*

Об'єднаймося, брати! Акрівірш
Одна Вітчизна в нас у цілім світі
Братерством славна, щирими людьми.
Єднає нас її співуча мова,
Дідівська пісня, золоті лани.
Не треба нам чужих країв принади,
А рідну землю варто прославляти.
Й за мову нашу – ніжну, щиру, гідну –
Молитись, щоб нащадкам передати.

Об'єднуємось, гуртуємось, вкраїнці!
Сьогодні ми майбутнє цементуєм.
Як закладемо той наріжний камінь,
Буде таким прийдешнє, що збудуєм.
Робочих рук чекають наші ниви,
А слово карбувати й берегти.
Тобі, вкраїнцю, вже тепер потрібно!
Лиш в єдності до цілі треба йти!

Рівненщині – сімдесят! Акровірш

Рідного краю співанка
І прадідівські ліси
В душу мою спозаранку
Ніжність і вдячність внесли.
Ехом у серці лунають
Неньки завітні слова,
Що наймиліша у світі
Лише батьківська земля.
Нас вона вабить піснями
І тихим плесом річок,
Спокоєм рідного дому
І одкровенням зірок.
Може, є кращі у світі
Десь там озера, поля...
Еквівалентом краси мені стала
Саме поліська земля.
Я їй подяку уклінно складаю
Та процвітання і миру бажаю...

Мій рідний край – Полісся золоте!

Мій рідний край – Полісся золоте,
Земля моїх батьків,
Що Рівненщина зветься!
Твоя краса одвічна, молода,
В моїй душі в поезію сплететься.
Багата ти розумними людьми,

Базальтом й бурштином ти знана в світі,
А славу Берестечка збережуть
Його онуки – мудрі, щирі діти.
Прекрасна ти величністю озер,
Ліси вклоняються доземно всюди.
Нам треба шанувати цю красу,
Нам треба вберегти її нащадкам, люди!

Сторінками історії Рівненщини

Для людства, мабуть, небагато,
Людині ж це – почесний вік,
Вже можна підсумки збирати
І гідним справам вести лік.

Мій краю, серцю дорогий ти!
Тобі всього лиш сімдесят,
А знаєш лихоліття горя
І пісню радісну дівчат.

Війна ввірвалась в край мій грізно,
Принесла сльози, біль і сум.
Сини пішли в далеку вічність...
Про них в народі стільки дум!

Післявоєнна відбудова
Кипіла довго і сповна,
Краяни знову об'єднались,
Довівши нація жива!

І крок за кроком виростали
Заводи, фабрики, лікарні...
«АЗОТ», РАЕС гордістю стали,
Запрацювали і друкарні.

Освітні заклади відкрились:
Педінститут розправив крила,

І «водний», інститут культури
Напнули впевнено вітрила.

А льон так цвів скрізь синьо-синьо,
І комбінати відкривались...
Мій краю рідний, чом від них лиш
У серці спогади застались?

Жаль, що церкви скрізь закривались,
Бо віра для людей – основа.
Які щасливі ми сьогодні,
Що відбудовуєм їх знову!

Я вірю: лихо не вернеться,
Не збурить знову каламуть.
Синів край буде виряджати
Лише в щасливу, добру путь.

ЗМІСТ

Петрук О.М. Дорогі діти і шановні баьки та вчителі!	3
Дем'янчук Степан. Моя сім'я – за мир!!!	4
Заремба Назар. Я голосую за мир	5
Ткачук Владислав. Я голосую за мир!	5
Денищук Дана. Я за мир	6
Ольшанецька Софія. Я голосую за мир	6
Нижньов Максим. Я голосую за мир!	7
Процюк Богдана. Болять рани у ветеранів	8
Олійник Вікторія. Ми маленькі ліхтарики миру	9
Гарань Анна. Квіти на граніті	9
Кіба Владислава. Я голосую за мир!	10
Шупняк Назар. Війна – це лихо і біда народів	10
Хаврук Михайло. Я хочу миру і злагоди	11
Хімейчук Олександра. Ніхто не забутий, ніщо не забуде	11
Тинчук Мар'яна. Мир планеті – щастя дітям	12
Влощинський Валерій. Я голосую за мир!	12
Тарасюк Ксенія. Я голосую за мир!	13
Гурбан Катерина. Я голосую за мир!	13
Бондар Вадим. Я голосую за мир!	14
Білий Микола. Мир	14
Степанюк Ярослав. Я голосую за мир	15
Полицяк Денис. Мир на землі	15
Сидорук Діана. Мир нашій планеті	16
Єремейчук Катерина. Мир планеті – щастя дітям	16
Зінчук Людмила. Війна – це лихо і ганьба народів	17
Семенюк Вікторія. Мир у моїх очах	18
Тарасов Ян. Я хочу миру і злагоди!	18
Петровська Аліна. Мир – це щастя	19
Муза Ольга. Мир у моїх очах	20
Демчук Юлія. Я голосую за мир	20
Кравець Марта. Я голосую за мир	21
Степасюк Діана. Ніщо не забуде, ніхто не забутий!	21
Воронцов Павло. Мир – мрія народів світу	22
Ткачук Владислав. Мир у моїх очах	23
Ледяєва Анастасія. Я за мир	24
Ручка Віталій. Бережіть мир	24
Степанчук Ангеліна. Хай завжди буде добро!	25
Козачук Анна. Я голосую за мир	25

Сокол Андрій. Мир	26
Осадчук Ілля. Людина створена природою для миру	26
Білокур Дарія. Я голосую за мир	27
Козяр Діана. Я голосую за мир	27
Гоч Софія. Я голосую за мир	28
Рубіна Наталя. Я голосую за мир	28
Остапчук Анастасія. Мир у моїх очах	29
Губін Міша. Я голосую за мир	29
Німкович Юлія. Я голосую за мир	30
Половей Богдан. Я голосую за мир	30
Козінський Данило. Я голосую за мир	31
Карпюк Назар. Я голосую за мир	31
Войцехівська Діана. Я голосую за мир	32
Лозинський Д. Я голосую за мир!	32
Кухар Назар. Я голосую за мир	33
Романова Катерина. Я голосую за мир!	33
Аушева Марія. Я хочу миру і злагоди	34
Малишевська Оленка. Я голосую за мир	35
Лук'янець Дарина. Я голосую за мир!	35
Зайчук Ангеліна. Я хочу миру і злагоди	36
Пилипюк Юлія. Мир планеті – щастя дітям	37
Виговський Микола. Мир планеті – щастя дітям	38
Автомчук Дарія. Мир – мрія народів світу	38
Сорока Марія. Болять рани у ветеранів	39
Півень Олександр. Мир у моїх очах	40
Штогріна Ірина. Ми маленькі ліхтарики миру	40
Ремез Людмила. Я хочу миру та злагоди	41
Отрезова Каріна. Мир на планеті – щастя дітям	42
Мандзюк Вадим. Я голосую за мир	43
Жеребило Станіслав. Я голосую за мир	43
Стецюк Богдан. Я голосую за мир	44
Демчук Олександра. Я голосую за мир	44
Лис Анастасія. Я голосую за мир	45
Юхимчик Катерина. Я голосую за мир	45
Яковчук Ліана. За мир в усьому світі	46
Бережняк Аня. Я голосую за мир	46
Свирид Анастасія. Я голосую за мир	47
Поліщук Аліна. Я голосую за мир	47
Шкода Тетяна. Я за мир	48
Іваник Юлія. Я голосую за мир	49

Малик Андрій. Я голосую за мир	49
Лозіцький Георгій. Щасливе дитинство	50
Кондратишина Вікторія. Я голосую за мир!	50
Джус Владислав. Я голосую за мир	51
Очко Софія. Я за мир	52
Чупрова Катерина. Мир моїми очима	52
Кочук Діана. Я голосую за мир!	53
Власюк Юлія. Мир планеті – щастя дітям	53
Корнійчук Олександра. Болять рани у ветеранів	54
Гордійчук Олександра. Мир – мрія народів світу	55
Корнєєв Петро. Я голосую за мир	55
Ткачук Дмитро. Я голосую за мир	56
Чекун Сергій. Я голосую за мир	57
Волковська Ірина. Я голосую за мир	58
Романюк Олександр. Я голосую за мир!	58
Гальчук Д. Мир на Землі!	59
Сахнюк Єлизавета. Я голосую за мир!	60
Петрук Анна. Хай буде мир	61
Шпорталюк Вадим. Ми маленькі ліхтарики миру	62
Козачук Анна. Я за мир в усьому світі	63
Ємельянова Христина. Я голосую за мир	63
Стоєва Катерина. Зберегти людство – зберегти природу	64
Жуковська Дар'я. Мир – мрія народів світу	65
Тімошин Максим. Мир планеті – щастя дітям	66
Власюк Володимир. Ми маленькі ліхтарики миру	67
Андрєєва Ангеліна. Я голосую за мир	67
Жильчук Катерина. Я голосую за мир	68
Кривуля Марина. Я голосую за мир.	70
Цимбалюк Михайло. Я голосую за мир	69
Літвинчук Неоніла. Свято Перемоги	70
Ковальчук Мар'яна. Діти в боротьбі за мир	71
Закалата Дарина. Ми маленькі ліхтарики миру	71
Боровець Христина. Я голосую за мир	72
Юрець Анна. Я голосую за мир	72
Кравчук Ірина. Я голосую за мир	73
Романюк Христина. Я голосую за мир	74
Вольський Олександр. Я голосую за мир	75
Менаннов Сулейман. Я голосую за мир	75
Андрєснкова Наталія. Я хочу миру й злагоди	76
Абдуллаєв Рустам. Діти в боротьбі за мир	77

Матвієнко Олександр. Я хочу миру й злагоди	78
Красько Дмитро. Мир у моїх очах	79
Боровець Мирослава. Я голосую за мир	80
Кондратишина Діана. Я голосую за мир	80
Багнюк Денис. Мир у моїх очах	81
Єпіфанов Нікіта. Мир планеті – щастя дітям	83
Ходорчук Анастасія. Мир – мрія народів світу	83
Сіняков Олександр. Я хочу жити в мирі і злагоді	84
Ралко Ангеліна. Я голосую за мир	85
Бурчак Ольга. Легенда про Мир	86
П'ятаков Ігор. Я голосую за мир	88
Мартинюк Андрій. Я голосую за мир	89
Приходько Юлія. Війна – це лихо і ганьба народів	90
Тарасова Дарія. Я голосую за мир!	91
Павловська Ірина. Я голосую за мир	91
Бондар Катерина. Я голосую за мир	92
Білик Анна. Мир у моїх очах	93
Копелюк Віталій. Я голосую за мир	94
Максим'юк Тетяна. Ніхто не забутий, ніщо не забуде	95
Яницька Надія. Я голосую за мир	97
Наумчук Марина. Я голосую за мир	98
Смоляр Олена. Нехай перемагає мир і добро!	99
Кобель Катерина. Мир в моїх очах	100
Луценко Марія. Звернений до живих	101
Алексейчук Юлія. Кажуть, що немає нічого гіршого... ..	102
Вашук Юлія. Хочу в мирі і злагоді жити	103
Цехмestрук Ольга. Лист із сорок п'ятого	104
Кулеш Павло. Мир у моїх очах	105
Гірак Яна. Мир – це чудове слово	108
Лопатюк Яна. Я голосую за мир!	109
Романюк Інна. Я голосую за мир!	110
Нарижна Іванна. Мир і війна	110
Чухрай Оксана. Мир	112
Ромашук Ольга. Я голосую за мир	113
Заварзіна Вікторія. Війна – це лихо і ганьба народів	113
Ющишина Юлія. Я хочу злагоди та миру	114
Барабаш Д. Я голосую за мир!	115
Коренчук Юлія. Я голосую за мир!	115
Приходько Тетяна. Давайте вчитись перемагати зло	116
Шиян Олена. Я голосую за мир	117

Поліщук Тамара. У пам'яті народній !	118
Сафанюк Юлія. Я голосую за мир	119
Малик Олена. Ніхто не забутий, ніщо не забуде. Есе	121
Сметаніна Анастасія. Я набираю в легені повітря – і вдихаю мир	122
Климчук Софія. Я голосую за мир	123
Оличенко Роман. Мир навколо	124
Горбатюк Христина. Я люблю мир	124
Гореньчук Дмитро. Мир	125
Багінський Дмитро. Що таке мир?	125
Сова Ольвія. Мир у світі	125
Левчук Дарія. Мир у моїх очах	126
Якобчук Богдана. Я хочу миру на Землі	126
Семенюк Вікторія. Мир у моїх очах	127
Сосновий Віталій. Я хочу миру й злагоди	127
Войтович Анна. Війна і мир	128
Дудник Дмитро. Ми – за мир!	128
Володимирець Юлія. Я голосую за мир	129
Михасюк Вероніка. Я голосую за мир!	129
Гончарук Вадим. Мир у моїх очах	130
Бариш Назар. Ми хочемо в мирі жити!	130
Хай буде мир!	131
Борищук Мирослава. Хай буде мир на Землі!	131
Денисюк Михайло. Захищайте мир!	132
Дикун Дарія. Плекайте мир!	132
Люблю мир дуже!	133
Довгалюк Діана. Ветеранів не забуваємо!	133
Кошелюк Олена. Прославляйте мир!	134
Мельниченко Артем. Щасливе дитинство у мене!	135
Осіпова Вікторія. Ми живемо в мирний час!	135
Попова Ярослава. У мирі я живу!	136
Хорольська Анастасія. Хай буде мир всюди!	136
Ми живемо в мирний час!	137
Шалаєва Анастасія. Хочу миру на всій Землі!	137
Ми слова «війна» не хочемо знати!	138
Шептицька Марина. Хочуть люди миру!	138
Пальоха Анна. Я голосую за мир	139
Романюк Владислав. Пісня про мир	139
Карпова Валерія. Мир і спокій на землі	140
Саванчук Микола. Я хочу миру	141

Шульгач Денис. Мир у житті важливий для тебе	142
Березецький Сергій. Мир – мрія народів світу	142
Поліщук Роман. Мир у моїх очах	143
Півень Михайло. За мир у всьому світі	144
Співякіна Іванна. Хочу в мирі і злагоді жити	144
Кононець Владислав. Чому плачуть солдатські матері	145
Боровець Юлія. Ми хочемо миру на Землі	145
Довгалець Владислава. Я голосую за мир!	146
Лозицький Георгій. Пам'ять	146
Гайдук Вікторія. Я голосую за мир	147
Шпорталюк Вадим. Щоб щасливо всім жилося!	147
Морозюк Іван. Мир	148
Бондарук Юлія. Я голосую за мир	148
Павлюк Владислав. Я за мир	149
Соколовський Л. Я за мир!	149
Яцентюк Катерина. Єднаймося!	150
Петрик Юлія. Хай буде мир!	151
Україна	152
Сергатюк Дарина. Мир у моїх очах	152
Андрєнкова Наталія. Ми маленькі ліхтарики миру	153
Слинько Ольга. Я хочу злагоди і миру	154
Гордієнко Віталій. Мрія народів світу	154
Ми маленькі ліхтарики миру	155
Білінська Ірина. Я голосую за мир	155
Воронін Роман. Я голосую за мир	156
Клячко Лілія. Симфонія миру	156
Життєвий вибір	158
Видиш Тетяна. Я голосую за мир	158
Авдєєнко Юлія. Я голосую за мир	159
Борищук Іванна. Хай прилітає голуб Миру!	160
Я часто думаю про мир	160
Бєлих Віталій. Колись була війна	161
Дудар Олександр. Живуть серед нас ветерани	162
Кормилецька Наталія. Хай буде мир!	162
Маринчук Валентин. Якось мені приснилося	163
Про мир на планеті мрію	164
Сунак Владислав. За мир голосуймо у світі!	164
Білінська Юлія. Мир – таке маленьке слово	165
Шпичак Марія. Мир	165
Барилюк Марія. Я голосую за мир	166

Бобрик Ангеліна. Чарівний світ -- мир!	166
Ковальчук Оксана. Війни пекельні рани	167
Парфенюк Ірина. Ми хочем миру на Землі!	168
Білоус Вікторія. Болять рани ветеранів	168
Білик Антон. Чому плачуть солдатські матері?	169
Фінкевич Анна. Мир у моїх очах	170
Мир	171
Гречковська Анастасія. Ніхто не забутий, ніщо не забуте	171
Наумчук Анастасія. Війна – це лихо і ганьба народів	172
Скрипник Наталія. Тут сплять навічно воїни-солдати	173
От і знову розкішно сади зацвіли	173
Хай ніколи таке не повториться знову	173
Кондратюк Олександр. Соняшник	174
Халанчук Вікторія. Голуб миру	175
Дрозд Олександр. Віра в мир	176
Стельмах Оксана. Людина та ліс	177
Павлишин Анна. Кожен із нас в душі мріє	178
Я голосую за мир!	179
Самойленко Наталія. Достойні вічної пам'яті	180
Рабчевська Ольга. Хай завжди буде Мир!	184
Поворознюк Тетяна. Голосую за мир	184
Сметаніна Анастасія. Об'єднаймося, брати! Акровірш	185
Рівненщині – сімдесят! Акровірш	186
Мій рідний край – Полісся золоте!	186
Сторінками історії Рівненщини	187

*Пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука*

“Я голосую за мир”

*Матеріали XIV громадських учнівських читань
“Я голосую за мир”*

*Комп'ютерний набір: Максимчук Н.С.
Верстка: Онопрійчук Г.А.*

Підп. до друку 09.03.2010.
Формат 60x84/16. Папір офсетн №1. Гарнітура Times New Roman.
Друк різнограф. Наклад: 300 пр.
Редакційно-видавничий центр “Тетіс”
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука.
33027 Рівне, вул. академіка Степана Дем'янчука, 4.
E-mail: mail@regi.govno.ua

